Koviloor Digital Library

19118

வண்ணனை மொழிநூலின் வழுவியல்

வளர்தமிழ் நூலகம்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
Acession No. 16017
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம் வளர்தமிழ் நூலகம் காரைக்குடி

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதன்,
நெல்லைத் தமிழ்ச் சங்கப் புலவன்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் புலவ கலைத்தலைவன்,
மேனாள் சேலம் நகராட்சிக்கல்லூரித் தமிழ்ப்பேராசிரியன்,
ஞா. தேவநேயன்
எழுதியது

VTN066
ALAGAPPA COLLEGE LIBRARY KARAIKUDI

பதிப்புரிமை] [விலை 2 உருபா

Koviloor Digital Library

உள்ளடக்கம்

முகவுரை

நூல்

I மொழிநூல்

பக்கம்

1. மொழிநூல் இயல்வரையறை 1
2. மொழிநூல் தோற்றம் 2
3. மொழிநூல் முதன்மை 6
4. தமிழின் தொன்மை 9
5. தமிழ் மறைப்பு 27
6. மறைமலையடிகள் மாண்பு 68
7. வடவர் மொழிநூல் 69
8. மேலை மொழிநூல் வரலாறு 70
9. உலக மொழிக் குடும்பங்கள் 79
10. மொழித் தோற்றக் கொள்கைகள் 86

II வண்ணனை மொழிநூல்

1. மொழிநூற் குலைவு 89
2. வண்ணனை மொழிநூலின் வழுக்கள் 91
3. வண்ணனை மொழிநூலின் விளைவு 104

III உலகத் தமிழ்ப் பேரவைகள்

1. அனைத்துலகத் தமிழ்ப் பேரவை 108
2. உலகத் தமிழ்ப் பேரவை
   (1) முதல் மாநாடு 109
   (2) இரண்டாம் மாநாடு 110
3. முடிபு 119

COLLEGE LIBRARY
PGL

Koviloor Digital Library

முகவுரை

வெள்ளைக்காரர் சொல்வதெல்லாம் விழுமிய அறிவியல் என்னும் குருட்டுத்தனமான கருத்து, இந்தியாவில் இன்னும் கற்றோரிடத்தும் இருந்துவருகின்றது. வெள்ளை என்னும் சொல், வெண்ணிறக் கருத்தடிப்படையில், தூய்மையை மட்டுமன்றி வெறுமையையுங் குறிக்கும்.

நீராவியையும் மின்னாற்றலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்த இக்காலப் பொறிவினை சூழ்ச்சியவினை அறிவியல்களெல்லாம், மேலையர் கண்டனவே, ஆயின், மொழிநூலோ உலகின் முதன்முதல் இலக்கணம் இயற்றப் பெற்ற தமிழில் தோன்றியமையால், தமிழர் கண்டதாகும். அது இக்காலத்திற்போல் விரிவடையாததேனும், மொழிகள் பல்காத முந்திய காலத்தில் தோன்றியமையால், அக்கால முறைமைப்படி முழுநிறைவானதே.

எல்லாக்கலைகட்கும் அறிவியல்கட்கும் வரலாறு அடிமணையும் முதுகந்தண்டுமாதலால், வரலாற்றை நீக்கி வரையப்பட்ட எந்நூலும், எவர் இயற்றியதேனும் அறிவியன்முறைப்பட்டதாகாது.

வணிகத்துறையிற்போன்றே மொழித்துறையிலும், ஒரு மொழி விளம்பரத்தினால் உயர்வதும் இன்னொருமொழி அஃதின்மையால் தாழ்வதும் நேர்கின்றன. தம்பொருளை விளம்பரஞ் செய்வார் பிறர்பொருள் விளம்பரத்தைப் பல தீயவழிகளால் தடுப்பதும், எல்லாத்துறையிலும் வழக்கமாயிருந்துவருகின்றது.

விளம்பரத்தாலும் வேறுவகையாலும் பிறரை ஏமாற்றுவதையே ஒருவர் மேற்கொள்ளினும், எல்லாரையும் எக்காலத்தும் ஏமாற்றமுடியாது. ஒருசாராரை ஒரு வரைப்பட்ட காலத்திற்குத்தான் ஏமாற்றமுடியும்; ஒரு சாராரை எக்காலத்தும் ஏமாற்றலாம்; ஒரு சாராரையோ ஒரு காலத்தும் ஏமாற்றமுடியாது.

ஒரு பொருளின் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளுதற்கு நடுநிலைமையும் வேண்டும். அல்லாக்கால், ஏதேனுமொரு தொடர்புடையவர் பொருள் பிறர் பொருளினுந் தாழ்ந்ததாயிருப்பினும், உளச்சான்றிற்கு மாறாக அதை உயர்ந்ததென்றே கொள்ள நேரும்.

Koviloor Digital Library

ஆயினும், பொதுவாக, இறுதியில் "மெய்வெல்லும்; பொய் தோற்கும்." என்றே நம்பப்படுதலால், ஆரிய விளம்பரத்தின் விளைவாக மறைந்துகிடக்கும் தமிழைப்பற்றிய உண்மைகளை அறிதற்குத் தடையாகவுள்ள வண்ணனை மொழிநூலின் வழுவியலை, மொழிநூல் கல்லாரும் கண்டறிந்துகொள்ளுமாறு, இச் சிறுநூலை எழுதத்துணிந்தேன்.

சமற்கிருதத்தைப் பரப்புவதற்கென்றே ஏற்படுத்தப் பட்ட பூனாத் தெக்காணக் கல்லூரியின் சார்பாக, ஆண்டு தோறும் நடத்தப்பெறும் வேனிற்பள்ளியில் அறுகிழமையும் இலையுதிர்காலப் பள்ளியில் முக்கிழமையும் பயிற்சிபெற்ற அளவிலேயே வண்ணனை மொழிநூலறிஞராகக் கிளம்பும் ஆங்கில பட்டந்தாங்கியரான மாணவர், தமிழிலக்கியப்பரப்பையும், பொருளிலக்கணச் சிறப்பையும் குமரிநாட்டுத் தமிழ்ப்பிறப்பையும் எங்ஙனம் அறியவல்லார்? என்பதை அறிஞர் கண்டுகொள்க.

இந்நூலின் கட்டடமும் உய்ப்பும் பற்றித் திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சை. சி. நூ. ப. க. ஆட்சித் தலைவர் திரு. வ. சுப்பையாப்பிள்ளை அவர்கள் செய்த உதவிகள் பாராட்டத்தக்கன.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

பகுத்தறிவைச் சற்றும் பயன்படுத்தார் கல்வி
மிகுத்ததனு லுண்டோ பயன்.

முன்னூல்போ லிந்நூலும் முத்தா மெழுத்தடுக்கி
நன்னூலா யச்சிட்டு நல்கினன்காண்—இந்நாளும்
பேரான பாரி பெயர்தாங்கும் அச்சகத்தான்
நாரா யணன்செட்டி நன்கு.

காட்டுப்பாடி விரிவு,
கஉ மடங்கல், கககக
(28—8—1968)

ஞா. தே.

Koviloor Digital Library

வண்ணனை மொழிநூலின் வழிவியல்

1 மொழிநூல்

மொழிநூல் இயல்வரையறை

மொழிநூல் என்பது, ஒரு மொழியின் அல்லது மொழிக்குடும்பத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அமைப்பு, சிறப்பியல், இனமொழி அல்லது இனமொழிக் குடும்பம் முதலிய வரலாற்றுக் கூறுகளையெல்லாம் விளக்கிக் கூறும் அறிவியல். ஆகவே, வரலாறு, வண்ணனை, ஒப்பு நோக்கு ஆகிய மும்முறைகளையும் அது ஒருங்கே தழுவியதாகும்.

மொழி என்பது, ஒரு நாட்டினத்தார் அல்லது குக்குலத்தார் தம் கருத்துக்களையெல்லாம் வெளிப்படுத்தற்குப் பொதுவாகக் கையாளும் சொற்றொகுதி அல்லது ஒலித்தொகுதி.

(நாட்டினம்-Nation. குக்குலம்-Tribe.)

ஒரு தனிப்பட்ட மொழி பற்றிய மொழிநூலும் ஒப்பியலைத் தழுவுமேனும், பல்வேறு மொழிக் குடும்பங்கள் பற்றிய மொழிநூலிலேயே அவ்வொப்பியல் விளங்கித் தோன்றுவதால், ஒரே மொழி பற்றியதை அம்மொழியின் பெயராலும், ஒரே மொழிக்குடும்பம் பற்றியதை அக் குடும்பத்தின் பெயராலும், பல்வேறு மொழிக்குடும்பம் பற்றியதை ஒப்பியலின் பேராலும், குறிப்பது வழக்கமாகும்.

எ—டு: தமிழ் மொழிநூல், தமிழிய மொழிநூல், ஒப்பியன் மொழிநூல் (Comparative Philology.)

தமிழும் திரவிடமும் சேர்ந்தது தமிழியம். தமிழல்லாத தமிழின மொழிகளே திரவிடம். தமிழ் ஆரியத்துணை வேண்டாத இயன்மொழியென்றும், திரவிடம் அதை வேண்டும் திரிமொழியென்றும் வேறுபாடறிக.

தமிழும் திரவிடமொழிகளிலுள்ள தமிழ்க்கூறும் சேர்ந்ததே தென்மொழி.

இலக்கணம், சொற்பிறப்பியல் (Etymology), அகரமுதலிக்கலை Lexicography) என்பன மொழிநூற்கு உறுப்பியல்களும்; வரலாறு மாந்தனூல் (Anthropology), உடல்நூல் (Physiology), உளநூல் (Psychology) என்பன அதற்குத் துணைநூல்களும்; ஆகும்.

Koviloor Digital Library

2. மொழிநூல் தோற்றம்

ஆரியர் வருமுன்பே, தமிழிலக்கண நூலார், தமிழைச் செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ் என இரண்டாக வகுத்து, பாண்டி நாட்டைத் தன்னுட் கொண்ட செந்தமிழ் நிலத்தில் வழங்கிய சொற்களைச் செந்தமிழ்ச் சொல் என்றும், செந்தமிழ் நிலத்தின் வடக்கும் வடகிழக்கும் வடமேற்குமாகப் பல்வேறு திசைகளிலுள்ள எல்லைப்புற நாடுகளாகிய கொடுந்தமிழ் நிலங்களில் வழங்கிய சொற்களைத் திசைச்சொல் என்றும் வழங்கினர். பல திசைகளில் வழங்கிய சொற்களாதலால் பொதுவாகத் திசைச்சொல் (Provincial words) எனப்பட்டன.

திசைச்சொல் என்பன, செந்தமிழ் நிலத்து வழங்காது கொடுந்தமிழ் நிலங்களில் மட்டும் வழங்கிய திருந்திய சொற்களும் சொல் வழக்குக்களுமே என்பதை,

"தென்பாண்டி நாட்டார் ஆ எருமை என்பவற்றைப் பெற்றம் என்றும், குட்டநாட்டார் தாயைத் தள்ளையென்றும்.........அருவா நாட்டார் சிறுகுளத்தைக் கேணி என்றும், அருவா வடதலையார் குறுணியைக் குட்டையென்றும், வழங்குப." என்று நச்சினார்க்கினியரும், அவரையொட்டியே பிறரும், தம் காலத்திற்கேற்பத் திசைச் சொற்கு எடுத்துக் காட்டியதை நோக்கிக் கண்டுகொள்க.

இத்திசைச் சொற்கள், பெற்றோர் பிள்ளைகளினின்று கடன் கொள்வது போன்ற அகக்கடன் (Internal loan) என்று அறிக.

திசைச்சொல்லைவேற்றுமொழிச்சொல்லென்பார்மொழியாராய்ச்சியும் சொல்லாராய்ச்சியும் இல்லாதாரே. அவர் அங்ஙன் மயங்கற்கேது, நன்னூலார் கொடுந்தமிழ் நிலங்களைப் பதினெட்டாகக் கூறியதே.

கொடுந்தமிழ் நிலங்கள், தலைக்கழகக் காலத்திலிருந்தனவும் இடைக்கழகக் காலத்திலிருந்தனவும் கடைக்கழகக் காலத்திலிருந்தனவும் வெவ்வேறும்.

இடைக்கழகக் காலத்திற்கும் கடைக்கழகக் காலத்திற்கும் இடைப்பட்டிருந்த தொல்காப்பியர் கூறிய பன்னிரு கொடுந்தமிழ் நிலங்களையும், நச்சினார்க்கினியர் போன்ற பிற்காலவுரையாசிரியர் அகக் கொடுந்தமிழ் நிலமும் புறக்கொடுந்தமிழ் நிலமும் என இருமடியாக்கி,

"இனிப் பன்னிரண்டையுஞ் சூழ்ந்த பன்னிரண்டாவன: சிங்களமும் பழந்தீவுங் கொல்லமுங் கூபமுங் கொங்கணமுந் துளுவுங் குடகமுங் கருநடமுங் கூடமும் வடுகுந் தெலுங்குங் கலிங்கமுமாம்."

Koviloor Digital Library

"சிங்களம் அந்தோ வென்பது; கருநடங் கரைய சிக்க குளிர என்பன; வடுகு செப்பென்பது; தெலுங்கு எருத்தைப் பாண்டிலென் பது; துளு மாமரத்தைக் கொக்கென்பது; ஒழிந்தவற்றிற்கும் வந்துழிக் காண்க."

என்று உரைப்பாராயினர். மொழிகள் திரிந்துகொண்டேயிருப் பதால், முற்காலக் கொடுந்தமிழ்களே பிற்காலத் திரவிட மொழிகள் என்றறிதல்வேண்டும். முதலிரு கழகக் காலத்தும் இருந்த கொடுந் தமிழ் நிலங்கள் இற்றைத் திரவிடமொழி நிலங்களே. திரவிடமொழி கள் ஆங்கிலமும் வடமொழியும் போன்ற அயன்மொழிகளல்ல. ஆகவே, திசைச்சொல் என்பது அயன்மொழிச் சொல்லன்று.

அந்தோ என்பது தமிழினின்று சிங்களஞ் சென்று வழங்குஞ் சொல்லேயன்றி, சிங்களத்தினின்று தமிழுக்கு வந்ததன்று. வட மொழியிலும் இது வழங்கும்.

அத்தன்—அத்தோ—அந்தோ—ஹந்த (சிங்., வ.)
அச்சன் —அச்சோ
அக்கை —அக்கோ—அகோ
அம்மை —அம்மோ
அன்னை —அன்னே
ஐயன் —ஐயோ, ஐயவோ, ஐயகோ

பெற்றோரைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் விளிவேற்றுமை வடிவில் இரக்க மும் வியப்பும் உணர்த்தும் இடைச்சொல்லாவதை, என் 'செ. ப.; க. க. அ. சீர்கேடு' என்னும் சுவடியைக் கண்டு தெளிக.

செந்தமிழ்ச் சொல்லை இயற்சொல் திரிசொல் என இருவகைப் படுத்தி, வேரும் (Root) அடியும் (Stem) முதனிலையும்(Theme)ஆன இயல்பான சொல்லை இயற்சொல் (Primitive) என்றும், அதனின்றும் திரிந்த சொல்லைத் திரிசொல் (Derivative) என்றும், குறித்தனர்.

எ—டு:	இயற்சொல்	திரிசொல்
	நல்	நலம், நன்கு, நன்றி, நல்கு
	வெள்	வெள்ளம், வெள்ளி, வெளிறு, வெள்ளை
	செல்	செலவு, செல்வம், சென்று, சென்றான்

முன்னொட்டும் ஈறும் பெருது அகவுறுப்பு மட்டும் திரிந்தசொல்லை முதனிலைத் திரிசொல் (Primary Derivative) என்றும், முன்னொட் டேனும் ஈறேனும் இரண்டுமேனும் பெற்றுத்திரிந்த சொல்லை வழி நிலைத் திரிசொல் (Secondary Derivative) என்றும் கூறுவர் ஆங்கில இலக்கணவாசிரியர்.

Koviloor Digital Library

எ—டு:	இயற்சொல்	முதனிலைத்திரிசொல்	வழிநிலைத்திரிசொல்
	வெல்	வென் (வெற்றி)	————
	உண்	ஊண்	————
	செல்	————	மீச்செல், செலவு, மீச்செலவு

உரையாசிரியன்மார் பிற்காலத்தவராதலால், இயற்சொல் திரிசொல் என்பவற்றின் உண்மையான இயல்பைத் தெளிவாய் உணராவிடினும், ஒருமருங்கு அறிந்தே, "திரிதலாவது உறுப்புத் திரிதலும் முழுவதுந் திரிதலுமென இருவகைத்து. கிள்ளை மஞ்ஞை என்பன உறுப்புத் திரிந்தன. விலங்கல் விண்டு என்பன முழுவதுந் திரிந்தன." என்று கூறிப்போயினர். கிளி என்பது கிள்ளையென்றும் மயில் என்பது மஞ்ஞையென்றும் திரிந்தது உறுப்புத் திரிதல் என்றும், மலை என்பது விலங்கல் என்றும் விண்டு என்றும் திரிந்தது முழுவதுந் திரிதல் என்றும் அவர் கொண்டனர். இவற்றுள் முன்னது சொற்றொடர்பு கொள்வதால் ஒருமருங்கே வழுவாம்; பின்னது பொருட்டொடர்பே கொள்வதால் முற்றும் வழுவாம்.

இனி, தமிழர் திரிசொற்களை முதனிலை, ஈறு, இடைநிலை, சாரியை, புணர்ச்சி, திரிபு என ஆறுறுப்புக்களாகப் பகுத்து, சொல்லமைப்பு முற்றுங் கண்டுவிட்டனர். வேற்றுமையுருபும் ஈற்றுள் அடங்கும்.

திரிபு மூவகைப் புணர்ச்சித் திரிபும் அறுவகைச் செய்யுள் திரிபுமாக இருபாற்பட்டதென்று ஆய்ந்தறிந்தனர். செய்யுட்டிரிபுகள் செய்யுளாற் பெயர் பெற்றிருப்பினும், உரைநடைச் சொல்லாக்கத்திற்கும் ஒத்த தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் வகைகளே.

இனி, சொற்கள் மட்டுமன்றிச் சொல்லுறுப்புக்களும் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் பொருளும் பொருட்கரணியமுங் கொண்டனவேயென்று தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் ஆய்ந்து கண்டனர். சில சொற்கட்கு, நோக்கிய மட்டில் வேர்ப் பொருட்கரணியம் தோன்றாவிடினும், ஆழ்ந்து கூர்ந்து ஆராய்ந்தால் அதைக் கண்டுகொள்ளலாமென்றும் ஆராய்ச்சியாளரை ஊக்கினர். பொருட்பாடுபற்றிச் சொற்களை ஒரு பொருட் பல சொல் (Synonyms), பலபொருளொருசொல் (Homonym) என்றும் பகுத்தனர்.

ஆரியர் வந்து தமிழ்நாட்டில் தங்கியபின், தமிழைக் கெடுத்தற்கென்றே மெல்ல மெல்ல ஒவ்வொரு சொல்லாகச் சில வடசொற்களைத் தமிழிற் புகுத்தி, சில சார்பிலக்கண நூலும் இயற்றி, அவற்றில் வடசொல்லும் தமிழ்ச் செய்யுளுறுப்பாகு மென்று கூறிவிட்டனர். அக்காலத்து அவர் நிலத்தேவர் என்றும் அவர்மொழி தேவமொழியென்றும் நம்பியதால், தமிழர் வடசொற் கலப்பைத் தடுக்கும் ஆற்றல் இலராயினர்.

Koviloor Digital Library

தொல்காப்பியத்திலேயே முதன்முதல் வடசொல் தமிழ்ச் செய்யுளுறுப்பாகச் சொல்லப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. அக்காலத்துத் தமிழிற் கலந்த அயன்மொழிச் சொல் வடசொல் ஒன்றே. அதனால் அதை அம்மொழியின் பெயராலேயே குறித்தனர்.

சொற்களை யெல்லாம் மொழிநூன் முறையில் இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் என மூன்றாக வகுத்தது போன்றே, இலக்கண முறையில் பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் என மூன்றாக முன்னரே வகுத்திருந்தனர். சொற்களின் வழக்காற்றை அறிதற்கும், இடம் நோக்கிச் சொற்பொரு ளுணர்தற்கும், சொல்லுறுப்புக்களைப் பகுத்தற்கும் இலக்கணவறிவு இன்றியமையாததாதலின், மெய்ப்பொருளியற்கு ஏரணம் போல் மொழிநூற்கு இலக்கணமும் துணையான முன்னறி கருவிநூலாம்.

இற்றைத் தமிழிலக்கண நூல்களுள் முதலதான தொல்காப்பியத்திலுள்ள மொழிநூல் நூற்பாக்கள் வருமாறு :—

"இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென்
றனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே." (880)

" அவற்றுள்
இயற்சொற் றாமே
செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாமை இசைக்குஞ் சொல்லே." (881)

" ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த ஒருசொல் லாகியும்
இருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி." (882)

" செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி." (883)

" வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே." (884)

" அந்நாற் சொல்லுந் தொடுக்குங் காலை
வலிக்கும்வழி வலித்தலும் மெலிக்கும்வழி மெலித்தலும்
விரிக்கும்வழி விரித்தலும் தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலும்
நீட்டும்வழி நீட்டலும் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலும்
நாட்டல் வழிய என்மனார் புலவர்." (886)

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே."

" மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா." (877)

Koviloor Digital Library

"தெரிபுவேறு நிலையலும் குறிப்பிற் றோன்றலும்
இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே." (642)

"சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்
றாயிரண் டென்ப அறிந்திசி னோரே." (643)

"இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும்
அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்றும் என்ப." (644)

சொல்லுறுப்புக்கள் புணரியல், வேற்றுமையியல், பெயரியல், வினையியல் ஆகிய இயல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

உரிச்சொல் என்பது இலக்கணவகைச் சொல்லன்று. ஆரியர் வந்தபின், செய்யுளிலுள்ள அருஞ்சொற் பொருளுணர்த்தும் சொற் களஞ்சியம் போல் அது தொடங்கியதாகத் தோன்றுகின்றது.

ஒருபொருட்பலசொல், பலபொருளொருசொல் என்னும் பாகுபாடு பொதுவாதலால், இயற்சொற்கும் ஏற்கும்.

எ-டு: கொள்=வாங்கு, சுற்று (வினை), காணம் (பெயர்)—பல பொருளொரு சொல்.

உரை, சொல், மொழி—ஒருபொருட் பலசொல்.

தொல்காப்பியம் கி. மு. 5-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆக்கப்பட்ட பாணினீயத்திற்கு முந்தி 7-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பெற்ற நூலாதலாலும், அது அகத்தியமும் அதற்கு முன்னூலுமான "முந்து நூல்கண்டு முறைப்பட எண்ணி" இயன்றதாதலாலும், மேற்காட்டிய தொல்காப்பிய நூற்பாக்களே மொழிநூல் பற்றி உலகில் முதன்முதல் எழுந்தவை யென்பது தெள்ளத் தெளிவாம்.

இனி, வேதப் பிராதிசாக்கியங்களைத் தொல்காப்பியத்திற்கு முந்தினவாகக் காட்ட முயலினும், தொல்காப்பியம் கி. மு. பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முந்திய முதலிரு கழக இலக்கண நூல்களின் வழிவந்த சார்பிற் சார்பு நூலேயாதலின், அம் முயற்சி வீணே யென்பது தெரிதரு தேற்றமாம்.

இக்காலத்தும் வடமொழித் துணையின்றித் தனித்து வழங்க வல்ல தமிழுக்குத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வடசொற்றுணை தேவையின்றேனும், அதை அவர்தம் நூலிற் குறித்தது அவரது வரையிறந்த வடமொழிப் பற்றையே காட்டும்.

3. மொழிநூல் முதன்மை

ஒரு மொழியின் வரலாற்றையும் ஒரு சொல் எம்மொழிக்குரியது என்பதையும் மட்டுமன்றி, ஒரு நூற்பாவின் உண்மையான பாடத்தையும் அல்லது வழுவையும் அறிய மொழிநூல் உதவுகின்றது.

Koviloor Digital Library

“ சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அவைஔ என்னும் ஒன்றலங் கடையே.”

என்பதே 62-ஆம் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் சரியான பாடமாயின், அந்நூற்பாவின் ஈற்றடியை,

“அஐ ஔஎனும் மூன்றலங் கடையே.” என மாற்றி, பல சகரமுதல் தென்சொற்களை வடசொல்லென்று காட்டற்கும் தமிழ் சொல்வளமற்ற மொழியென்று பழித்தற்கும், பன்னூற்றாண்டாகப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கின்றனர் தமிழ்ப்பகைவர் என அறியலாம். அது உண்மையான பாடமன்றாயின், தொல்காப்பியர் வழுப்படக் கூறியுள்ளார் என்றே துணியலாம். இதையறியாத உண்மைத் தமிழ்ப் பற்றாளர் சிலரும், அச்சிட்ட முதற்பதிப்புக்களில் உள்ள பாடமே உண்மையான பாடமென்று கொண்டு, சகரமுதற் சொற்களெல்லாம் வடசொற்களென்றோ, தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவையென்றோ, மயங்கிக் கூறுவாராயினர்.

நன்னூற்கு முதன்முதல் உரைகண்ட மயிலைநாதருரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றுள்ள

“ சரிசமழ்ப்புச் சட்டி சருகு சவடி
சளிசகடு சட்டை சவளி—சவிசரடு
சந்து சதங்கை சழக்காதி யீரிடத்தும்
வந்தனவாற் சம்முதலும் வை.”

என்னும் பழையநூற்பா, சகரமும் தமிழில் மொழிமுத லெழுத்தாம் என்பதை ஐயந்திரிபற நாட்டுகின்றது.

தமிழுக்கு இன்றியமையாதனவான 150-இற்கு மேற்பட்ட சகரமுதற் சொற்கள் தொன்று தொட்டு இருவகை வழக்கிலும் வழங்கிவருவதால், அவற்றை வடசொல்லென்றோ பிற்காலத்தன வென்றோ கொள்வது மொழிநூற்கும் உண்மைக்கும் முற்றும் முரணாம்.

சக்கட்டை, சக்கந்து, சக்கந்தம், சக்கு, சக்கை, சகசக, சகடம், சகதி, சகோடம், சங்கங்குப்பி, சங்கு, சச்சரவு, சட்ட, சட்டகம், சட்டம், சட்டன், சட்டி, சட்டு, சட்டுவம், சட்டை, சடங்கம், சடங்கு, சடலம், சதரம், சடார், சடாய், சடை, சடைவு, சடைச்சி, சண்டு, சண்டை, சண்ணக்கடா, சண்ணம், சண்ணி, சண்ணு, சண்பு, சணம், சணை, சணைவு, சத்தவி, சதக்கு, சதுப்பு, சதும்பை, சதை, சந்தனம், சந்தி, சந்து, சந்தை, சப்பட்டை, சப்பணம், சப்பரம், சப்பளி, சப்பன், சப்பாணி, சப்பாத்து, சப்பு, சப்பை, சம்பல், சம்பளம், சம்பளி, சம்பா, சம்பு,

Koviloor Digital Library

சம்பை, சம்மட்டி, சமட்டு, சமம், சமர், சமழ், சமன், சமயம், சமை, (சமைதல், சமையல், சமையம்), சர், சரக்கு, சரசர, சரட்டு, சரடு, சரப்பளி, சரம், சரவட்டை, சரவடி, சரவை, சரள், சரி, சருகு, சருச்சரை, சருவம். சருவல், சருவு, சரேல், சல்லடம், சல்லடை, சல்லரி, சல்லவட்டம், சல்லாரி, சல்லி, சல்சல், சல்லு, சலக்கு, சலக்கம், சலகன், சலகு, சலகை, சலங்கு, சலங்கை, சலசல, சலம்பு, சலாகை, சலாம்பு, சலி, சலிகை, சலுக்கு, சவ்வு. சவக்கு, சவங்கு, சவட்டு, சவடி, சவடு, சவணி, சவம், சவர், சவர்க்களி, சவரி, சவலை, சவள், சவளம், சவளி, சவளை, சவளக் காரர், சவறு, சவி, சவுத்தல், சவுக்களி, சவை, சழக்கு, சழங்கு சழி, சள் சள்ளிடு, சள்ளு, சள்ளுக்காய், சன்ளுவாயன், சள்ளை, சளக்கு, சளசள, சளப்பு, சளம்பம், சளார், சளி, சற்று, சறும்பு, சறுக்கு, சறை, சன்னம்.

முதலிய சொற்களெல்லாம் ஆரியச் சொல்லென்றோ பிற் காலத்தவை யென்றோ கொள்வது அறிவுடைமைக்கு இழுக்காம்.

உலகில் முதன்முதல் நாகரிகமாகச் சமைத்துண்டவன் தமிழனாதலின், அவன் சட்டிவனையவும் சமையல் செய்யவும் தெரியாதவன் என்று கருத வொண்ணுமோ ?

சில சகரமுதற்சொற்கள் எத்தனையோ கூட்டுச் சொற்களைப் பிறப்பிக்கின்றன.

எ-டு : சட்டக் கட்டில், சட்டக்கதவு, சட்டக்கல்லி, சட்டக் கால், சட்டகப்பை, சட்டங்கட்டுதல், சட்டங்கொழித்தல், சட்ட திட்டம், சட்டந்தட்டுதல், சட்டந்தைத்தல், சட்டப்பரம்பு, சட்டப் பலகை, சட்டநம்பி, சட்டம் வாருதல், சட்டமழித்தல், சட்டமிடுதல், சட்டவட்டம், சட்டவிளக்கு.

பல சகரமுதற் சொற்களின் இனச்சொற்கள் திரவிட மொழி களிலும் உள்ளன.

எ-டு : ம. சம்பா, க. சம்பெ, தெ. சம்பாவுலு.

ஆரியர் வந்தபின் தமிழரின் அகக்கரண வாற்றல் குன்றித் தமிழ்வளர்ச்சி தடையுண்டதினால் ஆங்கிலராட்சி தோன்றும்வரை புதுச்சொற்கள் பெரும்பாலும் தமிழில் தோன்ற வில்லை.

மொழிநூல் நோக்கும் சொல்லாராய்ச்சியு மின்றித் தொல்காப்பி யரைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டுமென்றே கருதுபவர், தமிழுக்கு நேரும் இழிவையும் இழுக்கையும் எள்ளளவும் எண்ணிப் பார்ப்ப தில்லை.

Koviloor Digital Library

சிலர் 62-ஆம் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் பாடவேறுபாட்டிலுள்ள 'அவை' என்னும் சொல்லைச் 'சகரக்கிளவி' என்பதனோடு தொடர்புபடுத்தி எண்ணிசைவில்லை யென்றும் மயங்குகின்றனர். 'அவை' என்பது முந்தின அடியிலுள்ள 'அவற்று' என்பதையே சுட்டுகின்றது.

'சகரக்கிளவியும் க த ந ப ம எனும் அவற்றோரற்றே, அவை ஔ என்னும் ஒன்றலங் கடையே.' என்று இசைத்து, எளிதாகவும் இயற்கையாகவும் தொடர் முடிபுகொள்வதைக் காண்க.

இனி, 'அஐ ஔ எனும்' என்னும் பாடத்தினும், 'அவைஔ என்னும்' என்னும் பாடம் எதுகைக்கும் ஒழுகிசைக்கும் ஏற்றதாயிருத்தலையும் நோக்குக.

ஆகவே, சகரமுதற் சொல்லும் தொன்றுதொட்ட தமிழ் வழக்கே யென்றும், அதுவும் இன்றியமையாத பெருவழக்கென்றும், அறிந்து கொள்க.

4. தமிழின் தொன்மை

நிலநூலியல் ஊழிகள் (Geological Eras)

1. தொடக்கநிலையுயிர் ஊழி (Archezoic Era)
2. முந்துநிலையுயிர் ஊழி (Proterozoic Era)
3. பண்டைநிலையுயிர் ஊழி (Paleozoie Era-Primary Period)
4. இடைநிலையுயிர் ஊழி (Mezozoic Era-Secondary Period)
5. அண்மை நிலையுயிர் ஊழி (Cenozoic Era)

அண்மை நிலையுயிர் ஊழிப் பிரிவுகள்

19118

1. மூன்றாம் மண்டலம் (Tertiary Period) :—
   - (1) விடியண்மை (Eocene)
   - (2) சில்லண்மை (Miocene)
   - (3) பல்லண்மை (Pliocene)

494.8045 K8

2. நாலாம் மண்டலம் (Quarternary Period) :—
   - (1) கழிபல்லண்மை (Pleistocene)
   - (2) அண்ணணிமை (Recent)

Alagappa University Central Library 19118

நான்காம் மண்டலப் பிரிவுங் காலமும்

1. கழிபல்லண்மை :—

   1. முதற் பனிக்கட்டிப்படல முற்படர்ச்சி (1st Glacial Advance)—கி. மு. 450,000—475,000.

Koviloor Digital Library

2. முதற் பனிக்கட்டிப் படல இடைக்காலம் (1st Inter-Glacial Epoch)—கி. மு. 400,000—450,000.
3. இரண்டாம் பனிக்கட்டிப்படல முற்படர்ச்சி (2nd Glacial Advance) கி. மு. 375,000—400,000.
4. இரண்டாம் பனிக்கட்டிப்படல இடைக்காலம் (2nd Inter Glacial Epoch)—கி. மு. 175,000—375,000.
5. மூன்றும் பனிக்கட்டிப்படல முற்படர்ச்சி (3rd Glacial Advance)—கி. மு. 150,000—175,000.
6. மூன்றும் பனிக்கட்டிப்படல இடைக்காலம் (3rd Inter-Glacial Epoch)—கி. மு. 50,000—150,000.
7. நாலாம் பனிக்கட்டிப் படல முற்படர்ச்சி (4th Glacial Advance)—கி. மு. 25,000—50,000

2. அண்ணணிமை :—பனிக்கட்டிப் படலப் பின்னைக் காலம் (Post Glacial Advance)—தோரா. 25,000 ஆண்டுகள்.

மாந்தக் குரங்கின் வளர்ச்சிக் காலம்

1. நெற்றுடைப்பான் குரக்கு மாந்தன் (Nut-cracker man or Sinjanthropos Boisi) காலம்—தோரா. கி. மு. 600,000.
2. நிமிர்ந்த குரக்கு மாந்தன் (Pithecanthropos erectus) காலம்—தோரா. கி. மு. 500,000.

மாந்தன் தோற்ற வளர்ச்சிக் காலம்

1. மாந்தன் தோற்றம்—தோரா. கி. மு. 100,000.
2. தமிழன் (நாகரிக மாந்தன்) தோற்றம்—தோரா. கி. மு. 50,000.
3. முழு நாகரிகத் தமிழன் தோற்றம்—தோரா. கி. மு. 10,000

மேலை நாடுகளுள் முதன்முதலாக நாகரிகமடைந்தது எகிபது. அதன் நாகரிகத் தோற்றம் கி. மு. 6000 என்று சொல்லப்படுகின்றது. அங்ஙனமாயின், எகிபதிய நாகரிகத்திற்கு முந்திய குமரிநாட்டுத் தமிழ் நாகரிகத் தோற்றம் கி. மு. 10,000 என்று கூறுவதில், ஒரு சிறிதும் உயர்வு நவிற்சியில்லை. பஃறுளியாற்றங்கரைத் தென்மதுரைத் தலைக்கழகத் தோற்றக் காலமும் அதுவே.

மாந்தனூற் பிரிவுகள்

1. உடலியல் மாந்தனூல் (Physical Anthropology)
2. குமுகவியல் மாந்தநூல் (Social Anthropology)
3. பண்பாட்டியல் மாந்தனூல் (Cultural Anthropology)

Koviloor Digital Library

மாந்தன் தோன்றிய வகை

உயிரினங்கள், அடிமட்டத்திலிருந்து உச்சிநிலை வரை, படிமுறையாய்த் தாழ்ந்த இனத்திலிருந்து உயர்ந்த இனமாக ஒன்றினொன்று தோன்றி வளர்ந்தன வென்று, நிலநூலார் (Geologists), உயிர்நூலார் (Biologists), மாந்தனூலார் (Anthropologists) முதலிய அறிவியல் நூலாரால் நம்பப்படினும், கடவுள் நம்பிக்கையில் உறைத்து நிற்கும் பெரும்பான் மக்களால் ஒப்புக் கொள்ளப் பெறவில்லை.

இங்ஙனம், மாந்தன் தோற்றம் பற்றித் திரிபாக்கம் (Evolution) கடவுட்படைப்பு (Divine Creation) என இருவேறு கொள்கைகள் உள.

திரிபாக்கக் கொள்கையரும், திரிபாக்கம் இறைவனால் நிகழ்த்தப் பெற்றதென்று கொள்ளும் நம்புமதத்தாரும் (Theists), அது இயற்கையாய் நிகழ்ந்ததென்று கொள்ளும் நம்பாமதத்தாரும் (Atheists), என இரு சாரார்.

குரங்கு வகைகளுள் காட்டு மாந்தன் (Orang-outang), குரக்கு மாந்தன் (Pithecanthropos) முதலிய மாந்தற் போலிகள் (Anthropoids) தோற்றத்தில் மாந்தனை ஓரளவு ஒத்திருப்பினும் தோல் மென்மை, மூளை வளர்ச்சி, பேச்சுத்திறன், நகையழுகை மெய்ப்பாடுகள் முதலிய மாந்தன் சிறப்பியல்புகளின்றி விலங்கு நிலையிலேயே இருத்தலால், குரக்கினம் உடலமைப்பில் மாந்தனுக் கடுத்த நிலையிலுள்ள விலங்கினம் என்று கொள்வதல்லது, குரங்கினின்று மாந்தன் தோன்றினான் என்று கொள்வது பொருந்தாது. இங்ஙனமே ஏனையினங்கட்கும் வடிவொப்புமை யன்றிப் பிறப்புத் தொடர்பு கொள்வதற்கிடமில்லை. காலந்தோறும் உயிரினங்கள் வேறுபட்டும் உள்ளன. பல்வேறு நிலப்படைகளிற் காணப்பெறும் எலும்புக் கூடுகளும் கல்லுடம்புகளும் (Fossils) தாழ்ந்த இனங்களைக் கீழும் உயர்ந்த இனங்களை மேலுமாகக் காட்டுகின்றனவெனின், அது இறைவன் உயிரினங்களை ஏறுவரிசை யிற் படைத்தானென்று கொள்வதற்கன்றித் திரிபாக்கக் கொள்கைக் குச் சான்றாகாது.

மாந்தன் துமுக்கி (gun) போன்ற பொறியியற் படைக் கலங்களை ஆக்கிக் கொள்ளு முன்பும், அவன் தோன்று முன்பும், இருந்த கைம்மலைகளும், பனையும் தென்னையும் போன்ற பாம்பு பல்லிகளும் எருமையளவான பெரு வாவல்களும், வலிமைமிக்கிருந் தும் வளர்ச்சியின்றியும் எஞ்சாதும் இறந்துபட்டன.

Koviloor Digital Library

ஆகவே, ஏனையினங்களைப் போன்றே மாந்தனையும் இறைவன் படைத்தானென்று கொள்வதே சாலப் பொருத்தமாம்.

மாந்தன் தோற்றம் பற்றியும், ஒருவயிற் பிறப்பு (Monogeny), பலவயிற் பிறப்பு, (Polygeny) என இருவேறு கொள்கை யுள.

வரலாற்றிற் பின்னுக்குச் செல்லச் செல்ல மாந்தர் தொகை சிறுத்துப் போவதாலும், இன்று மக்கட்டொகை மிக்குள்ள பல தீவுகளும் நிலப்பகுதிகளும் ஒரு காலத்தில் மாந்தன் குடியிருப்பின்றி யிருந்தமையாலும், தட்பவெப்ப நிலையினாலேயே மக்கள் நிறம் வேறுபட்டுத் தோன்றுவதனாலும், எந்நாட்டு ஆடவனும் எந் நாட்டுப் பெண்டொடும் கூடி வாழ்வதனாலும், எவரும் எந்நாட்டு மொழியையுங் கற்கவும் எந்நாட்டு நாகரிகத்தையும் மேற் கொள்ளவும் இயல்வதனாலும், பல நாட்டுப் பழக்கவழக்கங்கள் ஒத்திருப்பதாலும், பலமொழிகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைமை யாலும், மொழிகள் திரிபாலுங் கலப்பாலுமே ஒன்று பலவாய்ப் பெருகி வந்திருப்பதனாலும், மக்களுறவினின்று பிரிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் ஒரு மொழியும் பேசாமையாலும், பலநாட்டு அறிஞர் கருத்து ஒன்றுபடுவதாலும், மன்பதை முழுவதும் அநாகரிக நிலையிலிருந்தே நாகரிகத்தை யடைந்திருப்பதனாலும், ஒரே பெற்றோரிணையினின்றே மக்களெல்லாம் தோன்றியிருத்தல் வேண் டும். இது வரலாறு தழுவிய முடிபே யன்றிச் சமயக் கொள்கை யன்று.

மாந்தன் நிலைகள்

1. தேவ மாந்தன் (Homo Divinus).

2. இயற்கை மாந்தன் (Homo Naturalis).

3. அறிவுடை மாந்தன் (Homo Sapiens).

தேவ மாந்தன் என்னும் நிலையைக் கிறித்தவ இசலாம் மதங்களே கொள்கின்றன. சிவனிய (சைவ) மாலிய (வைணவ) சமண புத்த மதங்கள் கொள்வன ஏனையிரண்டுமே. அவ்விரண்டையும் அவை தனியுயிர் என ஒன்றாகவே கொள்கின்றன.

தேவ மாந்தன் உலகில் வாழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படினும், நடையுடை மொழி முதலியவற்றில் உலகியல் மாந்தனின்றும் வேறுபட்டவனாதலால், அவன் செய்தி ஈண்டாராய்ச்சிக் குரியதன்று.

உலக முழுதும் பரவிய இயற்கை மாந்தர் முதற்கண் விலங் காண்டி (Savage) நிலையிலேயே இருந்தனர். பின்னர் அவருட் பலர் அரைநாகரிக நிலையடைந்தனர். அதன் பின்னர் அறிவுடை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
Acession No....16017.........

Koviloor Digital Library

மாந்தர் என்னும் நாகரிக மாந்தர் தோன்றினர். ஆதலால், உலக மாந்தர் இன்று இம் மூவகை நிலையிற் காணப்படுகின்றனர். ஆயினும், நாகரிக மாந்தர் தொடர்பினால் விலங்காண்டியார் மிகச் சிறுபான்மையராகியுள்ளனர். விலங்காண்டி நிலைக்கும் அரை நாகரிகத்திற்கும் இடைப்பட்ட நிலையை அநாகரிகம் (Barbarism) எனலாம்.

முதன்முதல் தோன்றிய அறிவுடை மாந்தன் தமிழனே. பண்பாட்டியல் மாந்தனாலும் அவன் தோற்றத்தோடேயே தொடங்குகின்றது.

குமரிநாடே நாகரிக மாந்தன் பிறந்தகம்

சான்றுகள் :—

1. நிலத் தொன்மை.

ஞாலத்தில் மிகமிகப் பழமையான நிலப்பகுதியும், பறவை தோன்று முன்பே நீண்ட காலம் நிலைத்திருந்ததும், குமரிக் கண்டமே, எகிபதிய நாகரிகத்திற்கு முந்தியது குமரிநாகரிகம்.

2. ஞால நடுமை

ஞாலநடுவிடம் நண்ணிலக் கோட்டை (Equator) யடுத்த குமரிக்கண்டமேயன்றி, சமதட்பவெப்ப மண்டலத்தைச் சார்ந்ததும் நண்ணிலக் கடல் என்று தவறாகப் பெயர் பெற்றுள்ளதுமான இடத்தைச் சேர்ந்ததன்று.

ஆடையின்றி நீண்ட காலமாகக் குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்திருந்த இயற்கை மாந்தனின் உடல் முழுதும் போர்த்திருந்த மயிர் கழிவதற்கு, வெப்ப நாடே ஏற்றது.

3. இயற்கை வளம்

இயற்கை விளையுளையே பெரும்பாலும் உண்டு வந்த முதற்கால மாந்தனுக்கேற்ற காயுங் கனியும் கிழங்கும் வித்தும் விலங்கும், பறவையும், மீனும், ஏராளமாய்க் கிடைத்திருக்கக் கூடியது குமரிக்கண்டமே. ஆடும் மாடும், ஊனும் பாலுந் தோலும் ஒருங்கே உதவின.

4. உயிர்வாழ்விற்கு ஏற்பு

நான்காம் மண்டலக் காலத்தில் ஐரோப்பாவிற் படர்ந்த பனிக்கட்டிப் படலம் போன்ற இயற்கைப் பேரிடர்ப்பாடு, குமரிக் கண்டத்தில் நிகழ்ந்ததில்லை.

Koviloor Digital Library

5. தமிழர் பழக்க வழக்கப் பழைமை

பண்பட்ட தென்னாட்டுப் பழங்குடி மக்களான தமிழரிடை யிருந்து அருகிவரும் காது வளர்ப்பு, பச்சை குத்தல் முதலியன முந்தியல் மாந்தர் பழக்க வழக்கங்களாகும்.

6. முந்தியல் மாந்தர் வாழ்நில அண்மை

விலங்காண்டியரும் அநாகரிகருமான முந்தியல் மாந்தர்வழியினர் வாழ்நிலங்களான ஆப்பிரிக்காவும் ஆத்திரேலியாவும், குமரிக்கண்ட மிருந்த இடத்தைச் சூழ்ந்தே யிருக்கின்றன. அநாகரிக நிலைக்கு அடுத்ததே நாகரிக நிலை.

7. உலக முதல் உயர்தனிச் செம்மொழி வழங்கிய இடம்

உலக முதற்றாய் மொழியாகிய தமிழ் வழங்கிய இடம் பழம் பாண்டி நாடான குமரிநாடே.

மாந்தன் நாகரிக வளர்ச்சிக் கேற்றது குமரிநாடே

சான்றுகள் :—

1 புள்மாப் பெருக்கம்

உழவுத் தொழிற்குரிய காளை யெருமை முதலினவும், காவற் றொழிற்குரிய நாய் பூனை முதலியனவும், செய்தி விடுத்தற்குரிய கிளி புறா முதலியனவும், குமரிநாட்டில் ஏராளமாயிருந்தன.

2. கருவிப் பொருள்வளம்

வீடு கட்டுவதற்குரிய மரமுங் கல்லும் சுண்ணும்பும், கருவியும் கலமும் அணிகலமும் படைக்கலமும் செய்தற்குரிய பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும் இரும்பும் மரமும், ஆடை நெய்தற்குரிய பட்டையும் நாரும் பஞ்சும் மயிரும், கூரைவேய்தற்குரிய தட்டையுந் தாளும் புல்லுங் கோரையும் தழையும் ஓலையும், கூடையும் பெட்டியும் சுளகும் முறமும் முடைதற்கேற்ற மூங்கிலும் பனைநாரும் பாயுங் கட்டிலும் பின்னற் குரிய கோரையும் நாரும், திருமுகமும் சுவடியும் வரைதற் கேற்ற மடலும் ஓலையும், இசைக்கருவிகள் செய்தற்குரிய மரமுந்தோலும் நரம்பும், தீக்கடை கோலுங் கட்டையும், இன்னோரன்ன பிறவும், குமரி நாட்டிற்போல் வேறெங்குங் கிடைத்திருக்க முடியாது.

3. நானில அண்மை.

குறிஞ்சி நாகரிகத்தினின்று முல்லை நாகரிகத்திற்கும் முல்லை நாகரிகத்தினின்று மருத நாகரிகத்திற்கும் கலஞ்செலுத்தி ஆறு

Koviloor Digital Library

கடத்தலினின்று கடல் கடத்தற்கும், அடுத்தடுத்துச் செல்லுமாறு நானிலமும் அணித்தணித்தாகத் தொடர்ந்தமைந்திருந்தது, குமரி நாட்டிலேயே. இந்நிலைமை இற்றைத் தமிழ் நாட்டிலுமுண்டு.

பஃறுளியாறும் குமரிமலைத் தொடரும் கங்கையும் பனிமலையும் போன்றிருந்தனவே.

தமிழ் தோன்றிய இடம் குமரிநாடே

சான்றுகள் :—

1. தமிழும் அதனொடு தொடர்புள்ள திரவிட மொழிகளும் நாவலந் தேயத்திற்குள்ளேயே வழங்குதலும், தென்மொழி வடக்கே செல்லச் செல்ல ஆரியப்போங்கில் வலுத்தும் உருத்தெரியாது திரிந்தும் ஒடுங்கியும் இலக்கிய மற்றும் இடையீடுபட்டும், தெற்கே வரவரத் திருந்தியும் விரிந்தும் இலக்கிய முற்றும் செறிந்தும் இருத்தலும்.

2. நாவலந் தேயத்திற்கு வெளியே திரவிட மொழியின்மையும், மேலை மொழிகளிலுள்ள தென்சொற்கட் கெல்லாம் தமிழி லேயே வேரிருத்தலும்.

3. தென்மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய நாற்பெருந் தென்னிந்திய மொழிகளுள் முழுத்தூய்மையுள்ள தமிழ், தென்னாட்டின் தென்கோடியில் வழங்குதல்.

4. தமிழ்நாட்டுள்ளும் தெற்கே செல்லச் செல்லத் தமிழ் திருந்தியும் சிறந்தும் இருத்தலும், நெல்லை வட்டாரப் பேச்சு சொல் வளமிக்குத் தொல்லை முறையில் ஒலித்தலும் “ திருத்தக் கல்லிற்குத் தெற்கிட்டுப் பிறந்தவன் ” என்னும் வழக்கும், பாண்டிநாடும் பாண்டியனும் முறையே தமிழ் நாடு தமிழ்நாடன் என்று பெயர்பெற்றிருத்தலும்.

5. தமிழ், வடநாட்டு மொழிகளிலும் தெலுங்கு முதலிய திரவிட மொழிகளிலுமுள்ள வல்லொலிகளின்றி, பெரும்பாலும் எளிய முப்பான் ஒலிகளே கொண்டிருத்தலும்; எட்டும் பத்தும் பன்னிரண்டுமாக மெய்யொலிகள் கொண்ட மொழிகள் ஆத்திரேலியாவிலும் அதனையடுத்த தீவுகளிலும் வழங்குதலும்.

6. தமிழிலக்கியம் முழு வளர்ச்சியடைந்து முத்தமிழானபின் ஏற்பட்ட தலைக்கழகம், 49 நாடுகளைக் கொண்டு ஈராயிரங் கல் தொலைவு தெற்கே நீண்டிருந்த குமரிக் கண்டத்தின்

Koviloor Digital Library

தென்கோடிப் பஃறுளியாற்றங்கரை மதுரையில் இருந்தமையும்; குமரிக்கண்டத்தின் உண்மையைப்பற்றி இறையனாரகப் பொருளுரை மட்டுமன்றிப் புறநானூற்றுச் செய்யுளும் கலித் தொகைப் பாட்டும் சிலப்பதிகாரமும் அதன் அடியார்க்கு நல்லாருரையும் குறித்துங் கூறியுமிருத்தலும்.

7. தென்னைமரம் ஆத்திரேலியத் தீவுகளினின்றே பிற தென் கிழக்குத் தீவுகட்குக் கொண்டு வரப்பட்டதாகச் சொல்லப் படுவதும், குமரிக்கண்டத்தில் ஏழ்தெங்க நாடிருந்தமையும், தென் என்னுஞ் சொல் தென்னை மரத்தையும் தெற்குத் திசையையுங் குறித்தலும்.

8. பண்டைத்தமிழ்ச் செய்யுட்களிற் கூறப்பட்டுள்ள நீர் நாயும், உரையாசியராற் குறிக்கப்பட்டுள்ள காரோதிமமும் (Black Swan), ஆத்திரேலியாவிற்குத் தெற்கிலுள்ள தாசுமேனி யாத் தீவில் இன்று மிருத்தல்.

9. வணிகத்தால் வந்த இரண்டோர் அயல்நாட்டு விலங்குகளும் நிலைத்திணை (தாவர) வகைகளுந்தவிர, மற்றெல்லாக் கருப்பொருள்களும் காலவகைகளும் நிலவகைகளும் தென்னாட்டிற்குச் சிறப்பாக வுரியவையே பண்டைத் தமிழிலக்கியத்திற் கூறப்பட்டிருத்தல்.

10. நாகரிகத் தொடக்க நிலைக்குரிய குறிஞ்சி மகளிர் தழையுடையும் தனியூராட்சியும், தமிழர் முழுநாகரிக மடைந்த பின்பும் அகப்பொருட் செய்யுட்களிற் புலனெறி வழக்கமாகக் கூறப்பட்டு வருதல்.

11. நண்ணிலக் கோட்டையடுத்த வெப்பநாட்டு மக்கட்குரிய நிறத்தராகவே பண்டைத் தமிழர் குறிக்கப்பட்டிருத்தலும், பனிக்கட்டியைப் பற்றி ஒரு குறிப்புமின்மையும்.

12. தமிழ் மக்கள் பழங்கற்காலத்திலிருந்து தென்னாட்டிலேயே தொடர்ந்து வாழ்ந்து வந்திருத்தலும், அவர்க்கு வந்தேறிக் கருத்தின்மையும்.

13. தமிழர் பிறநாட்டினின்று வந்தவரென்று பண்டைத் தமிழிலக்கியத்தில் ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்புமின்மை.

14. தென்னாடு, தென்னர் (தென்னாட்டார்), தென்மொழி, தென்னவன் (பாண்டியன்), தென்கலை என்னும் பெயர்கள் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வந்துள்ளமை.

Koviloor Digital Library

(15) பண்டைத் தமிழர் தம் இறந்த முன்னோரைத் தென்புலத்தார் என்றும், அவர் இருந்ததாகக் கருதிய இடத்தைத் தென்புலம் அல்லது தென்னுலகு என்றும், கூற்றுவனைத் தென்புலக்கோன், தென்றிசைக்கிழவன், தென்றிசை தல்வன் என்றும், குறித்து வந்தமை.

(16) தெற்கு வடக்குத் தெரியாதவன், தெற்கும் வடக்குமாய்த் திரிகின்றவன், தென்வடல், தென்பல்லி வடபல்லி (அணிகள்) முதலிய வழக்குக்களில், தென்றிசையே முற்குறிக்கப்பெறுதல்.

(17) எண்டிசைத் தலைவருள் வடபால் மூவர் தவிர ஏனையவரெல்லாரும் குமரிநாட்டிற்கே பொருத்தமாயிருத்தல்.

(18) தென்மொழிச் சொற்களுட் பெரும்பாலன கொத்துக் கொத்தாகவும் குலங் குலமாகவுந் தொடர்பு கொண்டு தமிழிலேயே வழங்கிவருதல்.

(19) தென்மொழி வளர்ச்சியின் ஐந்நிலைகளையும் தமிழே காட்டி நிற்றல்.

(20) குமரிநாடே பழம்பாண்டி நாடாகக் கூறப்பட்டிருத்தலும், முதலிரு கழகங்களும் குமரிநாட்டிலேயே இருந்தமையும்.

தமிழ் தானகத் தோன்றிய இயற்கைமொழி

சான்றுகள் :—

(1) தமிழ் முதுபழந்தொன்மையான குமரிநாட்டில் தோன்றியமை.

(2) தமிழ் மூச்சொலியும் தனித்த முழங்கொலியும் இன்றிப் பெரும்பாலும் எளிய பதினெண்மெய்களைக் கொண்டிருத்தல்.

(3) மொழி வளர்ச்சியின் ஐந்நிலைகளையும் தமிழ்காட்டி நிற்றல்.

(4) எல்லாத் தமிழ்ச்சொற்களும் பொருள் குறித்தலும் இடுகுறிச்சொல் தமிழில் இன்மையும்.

(5) தமிழ்ச் சொற்களின் ஈறுகளும் உருபுகளும் முதனிலைகளினின்றும் பெயர்களினின்றும் எளிதாய்ப் பிரிக்கப்பெறுதல்.

Koviloor Digital Library

(6) தமிழில் முதல்வேற்றுமை யுருபின்மை.

(7) தமிழில் இலக்கணப்பால் (Grammatical Gender) இன்மை.

(8) தமிழில் இருமையெண் இன்மை.

(9) தமிழ்ச்சொற்றொடர்களின் இயற்கை முறை.

எ—டு: தமிழ் வடமொழி ஆங்கிலம்
பன்னிரண்டு துவாதசம் twelve

(10) தமிழ்தோன்றி வளர்ந்தவகை இன்றும் அறியப்பெறுதல்.

தமிழே உலகமுதல் தாய்மொழி

சான்றுகள் :—

(1) தமிழ் குமரிநாட்டில் தோன்றியமை.

(2) பழந்தமிழ் திரவிடமொழிகட்குத் தாயாயிருத்தல்.

(3) ஆரிய மொழிகளாகக் கருதப்படும் வடநாட்டு மொழிகளின் அடிப்படை தமிழாயிருத்தல்.

(4) மேலையாரிய மொழிகளிலும் அடிப்படைச் சொற்கள் பல தமிழாயிருத்தல்.

(5) இருமுது குரவரைக் குறிக்கும் அம்மை அப்பன் என்னும் தமிழ்ச் சொற்கள் திரிந்தும் திரியாதும் பெரும்பாற் பெரு மொழிகளில் வழங்குதல்.

(6) எல்லா மொழிக் குடும்பங்களிலும் ஒன்றிரண்டேனும் தமிழ்ச் சொல்லிருத்தல்.

(7) ஆரியமொழிகளிலுள்ள சுட்டுச் சொற்களெல்லாம் தமிழ்ச் சுட்டெழுத்துக்களினின்றே தோன்றியிருத்தல்.

(8) தமிழிலக்கண அமைதிகள் பல மொழிகளிற் காணப் பெறுதல்.

(9) பல மொழிகட்கு அல்லது மொழிக்குடும்பங்கட்குச் சிறப் பாகச் சொல்லப்பெறும் இலக்கண அமைதிகளின் மூலநிலை, தமிழில் இருத்தல்.

Koviloor Digital Library

தமிழ் உயர்தனி இலக்கியச் செம்மொழி

சான்றுகள்:—

(1) பழந்தமிழ் திரவிடத்திற்குத் தாயாகவும் ஆரியத்திற்கு மூலமாகவும் இருத்தல்.

(2) தமிழுக்கும் பிறமொழிகட்கும் பொதுவான தென்சொற்கள் தமிழிலேயே திருந்திய அல்லது தூய வடிவிலிருத்தல்.

(3) தமிழின் சொல்வளம்.

(4) தமிழிலக்கணம், பொருள்களை அவற்றின் பகுத்தறிவுண்மையும் இன்மையும் பற்றி, உயர்திணை அஃறிணை என இரு வகுப்பாக வகுத்தல்.

(5) பண்டைத் தமிழிலக்கியமெல்லாம், உரையும் அகரமுதலியும் உட்பட, செய்யுள்வடிவிலிருந்தமை.

(6) வெண்பா, கலிப்பா என்னும் செய்யுள்வகைகட்கொத்த யாப்பு வேறெம்மொழியிலுமின்மை.

(7) இலக்கணப் புலவனின் மதிநுட்ப முதிர்ச்சியைக் காட்டும் பொருளிலக்கணம் என்றும் தமிழுக்கே தனிச்சிறப்பாயிருத்தல்.

(8) முதன் முதலாகத் தனியொலியன்களை (Phonemes)யெல்லாம் வகுத்ததும், உயிரையும் மெய்யையும் பிரித்ததும், உயிர்மெய்க்குத் தனிவரிவடிவமைத்ததும், உயிர்களைக் குறில் நெடிலாகவும் மெய்களை வலிமெலியிடையாகவும் முறைப்படுத்தியதுமான தமிழ் நெடுங்கணக்கு, குமரிநாட்டிலேயே கி. மு. 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்குமுன் தோன்றியமையும், தமிழெழுத்துக்கட்கெல்லாம் அறிவியல் முறைப்படி பிறப்பியல் கூறப்பட்டமையும்.

(9) தமிழிலக்கணப் பாகுபாடுகளும் குறியீடுகளும் சிறந்த ஏரண முறையிலும் மெய்ப்பொருளியற் போங்கிலும் அமைந்திருத்தல்.

(10) தமிழ் இலக்கிய வகையீடும் நூற்பிரிவுகளின் முறைவைப்பும் வண்ணனையியல்பும் பெரும்பாலும் இயற்கையையும் உண்மையையும் ஒட்டியிருத்தல்.

(11) தமிழ் அறநூல்களெல்லாம் வகுப்பு வேற்றுமையின்றி நடுநிலைமையாகவும் அன்பாகவும் அறவொழுக்கங்களையும் தண்டனைகளையும் வகுத்திருத்தல்.

Koviloor Digital Library

(12) தமிழொடு இசை நாடகக் கலைகளையுஞ் சேர்த்து இயல் இசை நாடகம் எனத் தமிழை முத்தமிழாக வழங்கியமை.

(13) மக்கள் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளை அறம் பொருளின்பம் வீடென நான்காக வகுத்து, இம்மையிலும் மறுமையிலும் வீடுபேறடைதற்கேற்ற முழுமுதற் கடவுளின் உருவமில்லா வழிபாட்டை முதன்முதற் கற்பித்தமை.

(14) தமிழைச் செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ் என்றும், செந்தமிழ்ச் சொற்களை இயற்சொல் திரிசொல்லென்றும், பகுத்து மொழி நூற் கூற்றையும் சொல்லிலக்கணத்தொடு சேர்த்தமை.

(15) தமிழ் என்றுங் கெடாதிருக்குமாறு செந்தமிழையே நிலையான அளவையாக வரம்பிட்டமை.

(16) செந்தமிழைக் காக்குமாறும் புது நூல்களிற் செந்தமிழையே கடைப்பிடிக்குமாறும் பாண்டியரால் முக்கழகங்கள் நிறுவப் பெற்றமை.

எபிரேயம் (Hebrew) உலக முதன்மொழி யன்மை

சான்றுகள்:—

(1) எபிரேய மொழித்தோற்றம் கி. மு. 17-ஆம் நூற்றுண்டது. எபிரேயம் என்பது இசரவேலர் அல்லது யூதர் எனப்படும் இனத்தார் மொழி. இசரவேல் என்னும் யாக்கோபின் காலம் கி. மு. 1837—1689. அவன் மக்களுள் ஒருவன் யூதா. இசரவேல் வழியினர் இசரவேலர். யூதா வழியினர் யூதர்.

இசரவேலும் அவன் மக்களும் எகிபதிற்குச் சென்ற ஆண்டு கி. மு. 1706. அவர்கள் அங்குக் குடியமர்ந்த பின்னரே எபிரேயம் உருப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

(2) எபிரேயம் ஒரு வல்லொலிமொழி.

(3) எபிரேயம் தமிழ்போல் ஒரு தாய்மொழியன்று.

(4) எபிரேயச் சொற்கள் பிறமொழிகளில் தமிழ்போற் கலக்கவில்லை.

(5) நோவா காலத்திற்குமுன் மேலையாசியா முழுதும் சேமிய மூலமொழியே வழங்கிற்று.

Koviloor Digital Library

நோவா காலம் கி. மு. 25-ஆம் நூற்றாண்டு.
"உலக முழுதும் ஒரே மொழியும் ஒரே பேச்சுமாயிருந்தது." (திருமறை (Bible), முதற் பொத்தகம், 11: 1.)

(6) எபிரேயம் வழங்கிய நாடு குமரிக்கண்டம்போல் முதுபழந் தொன்றுடைன்று.

(7) இசரவேலர் நீண்டகாலமாக நாடோடிகளாகவே யிருந்தனர்.

(8) இசரவேலர் இறுதியாக வந்து குடியூன்றிய கானான் நாடும் குமரிநாடுபோல் பெருவளமுற்றதன்று.

(9) கானான் நாட்டு நிலப்பரப்பு முதற்காலத்தில் கடலாயிருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

(10) இசரவேலரின் முன்னோனான ஆபிரகாம் காலத்திற்கு முன்பே பல நாடுகளும் பல இனங்களும் பல மொழிகளும் தோன்றிவிட்டன. அவன் பெயரின் முதற் சொல்லான ஆப் என்பது அப்பன் என்னும் தென்சொற் சிதைவே.

ஆபிரகாமின் காலம் கி. மு. 20-ஆம் நூற்றாண்டு. அவன் காலத்து நாடுகள், பாபிலோனியம், அசீரியம், கானான், பிலித்தியம், பாரசீகம், எகிபது முதலியன.

ஆரியம் உலக முதன்மொழி யன்மை

சான்றுகள்:—

(1) ஆரியம் தமிழின் அல்லது திரவிடத்தின் திரிபேயன்றி ஒரு தனிமொழியன்று.

ஆரியம் என்னும் இனப்பெயர் மொழித்திரிபினாலன்றி இன வேறுபாட்டால் ஏற்பட்டதன்று.

(2) ஆரியத்தின் அடிப்படை தமிழே.

ஆரியச் சொற்களின்றித் தமிழை வழங்கமுடியும். ஆயின், தமிழ்ச் சொற்களின்றி ஆரியத்தை வழங்கமுடியாது.

(3) ஆரியர்க்கென்று ஒரு தனியிடமில்லை.

இந்தியச் சிந்துவெளியினின்று ஐரோப்பியக் காண்டினேவியம் வரை வெவ்வேறிடங்கள் ஆரியரின் பிறந்தக

Koviloor Digital Library

மாக அல்லது முதலிருப்பாகக் காட்டப்பெறுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்றேனும் உண்மையானதன்று; அல்லது எல்லாம் சரியே.

திரவிடம் ஆரியமாக முதன்முதல் திரிந்த இடம் வடமேலை ஐரோப்பா. அங்கிருந்து தென்கிழக்காகப் படிமுறையாய்த் திரிந்து வந்து இந்தியாவிற்குட் புகுந்துள்ளது.

சமற்கிருதம் என்னும் அரைச் செயற்கையான இலக்கிய நடைமொழி உருவானது இந்தியாவிலேயே. அதில் ஐந்திலிருபகுதி தமிழே.

ஆரியம் என்னும் பெயரும் முதன்முதல் இந்தியாவிலேயே தோன்றிற்று. அது பின்னர் மாக்கசு முல்லரால் மேலையின மொழிகட்கும் விரிவுறுத்தப்பெற்றது.

(4) ஆரியம் மெல்லொலி மொழியன்று.

உலக மொழிகட்குள் வல்லொலி முதிர்ச்சிபெற்றது ஆரியமே. அதன் வல்லொலித்தன்மை தியூத்தானியத்தில் தொடங்கி இந்திய ஆரியத்தில் முதிர்கின்றது.

(5) ஆரிய மொழியிலக்கண வமைதி செயற்கை வளர்ச்சி பெற்றது.

இருமையெண், இலக்கணப்பால், ஈறுபிரியாமை எழுவாயுருபு முதலியன இதற்கு எடுத்துக்காட்டாம்.

இருமையெண் தியூத்தானியத்திலும் இலத்தீனிலும் இல்லை.

(6) ஆரியத்தின் முந்துவடிவமென்று தவறுகக் கருதப்படும் சமற்கிருதத்தின் நெடுங்கணக்கும் புணர்ச்சியும் எண் வேற்றுமையும் தமிழைப் பின்பற்றியனவே.

கால்டுவெலார் காலத்தில் பண்டைத் தமிழிலக்கியம் மறைப்புண்டு கிடந்தமையாலும், தமிழரிடை விழிப்பின்மையாலும், அவர் சமற்கிருதம் தமிழுக்குப் பட்டுள்ள கடனைத் தலைகீழாக மாற்றிக் கூறிவிட்டார்.

(7) ஆரியமொழிகளிலுள்ள தென்சொற்கட்கெல்லாம் திருந்திய வடிவும் வேர்ப்பொருளும் தமிழிலேயே உள்ளன.

Koviloor Digital Library

(8) தொல்காப்பியம் ஆரிய வேதங்கட்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டதேனும் பொருளால் முற்பட்டதே.

தலைக்கழக நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட இலக்கணத்தையே சார்பிற் சார்பான தொல்காப்பியம் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

ஆயிரக்கணக்கான முதலிரு கழக நூல்களும் ஆரியரால் அழிக்கப்பட்டு விட்டமையால், இன்று பண்டைத் தமிழிலக்கியம் சமற்கிருத இலக்கியத்திற்குப் பிற்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது.

(9) நான்காம் மண்டலக் காலத்தில் (கி.மு. 25,000-475,000) ஐரோப்பாவிற் பனிக்கட்டிப் படலப் படர்ச்சி யிருந்தமையால், கி. மு. 50,000 ஆண்டுகட்கு முன் குமரிநாட்டில் தோன்றிய தமிழே உலக முதன்மொழியா யிருத்தல் வேண்டும்.

"ஓங்க லிடைவந் துயர்ந்தோர் தொழவிளங்கி
ஏங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளகற்றும்—ஆங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன் றேனையது
தன்னே ரிலாத தமிழ்."

என்பதே அறிவுடைத் தமிழர் கொள்கை.

(10) ஆரியமொழி தமிழ்போல் மொழிவளர்ச்சியின் முந்து நிலைகளைக் காட்டவில்லை.

(11) ஆரிய மொழிவரலாறு தமிழ்போற் குறிஞ்சி முல்லை மருதம் ஆகிய முந்தியல் மாந்தர் நாகரிக வளர்ச்சிநிலையங்களையுங் காட்டவில்லை.

(12) ஆரியர் வெள்ளையர்; தமிழரும் திரவிடரும், கரியரும் செய்யரும் பொன்னருமாவர்.

முந்தியல் மாந்தர்வெள்ளையரல்லர். ஆதலால் வெள்ளையர் மொழி உலக முதன்மொழியா யிருத்தல் முடியாது.

மாந்தன் பிரிபு நடுவம் (Centre of Diffusion of Man)

மாந்தனினம் குமரிக்கண்டத்தினின்றே ஞாலத்தின் பல்வேறிடங்கட்கும் பிரிந்துபோயிருத்தல் வேண்டும்.

Koviloor Digital Library

இதற்குச் சான்றுகள்:

(1) இற்றையுலகில் முந்தியல் மாந்தராயுள்ள ஆத்திரேலியரும் தென்னாப்பிரிக்கரும் குமரிக்கண்டத்தைச் சேர்ந்தவரே. தென்னமெரிக்கரும் குமரிக்கண்டத்தினின்றே சென்றிருத்தல் வேண்டும்.

(2) குமரிக்கண்டம் நண்ணிலக்கோட்டைச் சார்ந்த ஞாலநடுவிடம்.

(3) தமிழ் சொல்வளர்ச்சியின் ஐவேறு நிலைகளைக் காட்டி நிற்றலால், அசைநிலைக் காலத்தில் சீனரும் மங்கோலியரும் கொளுவுநிலைக் காலத்தில் ஊரல். ஆல்தேக்க மொழியினரும், பகுசொன்னிலைக் காலத்தில் மேலையாரியரும், பிரிந்து போயிருக்கலாமென்று கொள்ளப் போதிய இடமுண்டு. ஆத்திரேலியரும் ஆப்பிரிக்கரும் மொழித்தொடக்கநிலையில் தாம் இருந்த இடத்திலேயே தங்கிவிட்டனர். திரவிடர் நேர் வடக்கே தொடர்ந்து சென்று செந்தமிழைக் கொடுந்தமிழாகவும் கொச்சைத் தமிழாகவும் சிதைத்துக் கொண்டவர்.

(4) பண்டை வெகிபதிய வரலாற்றை ஆராய்ந்த வில்லியர் தூவர்ட்டு (Villiers Stuart) என்பவர், ஐரோப்பியரின் முன்னோருட் பெரும்பாலார் ஆசியாவினின்று பாபெல் மந்தெபு (Babel Mandeb) என்னும் நீரிணைப்பு (Straits) வழியாக ஆப்பிரிக்கக் கரையேறி எத்தியோப்பியாவிற் சில காலந் தங்கியபின், எகிபது நாட்டு நீலாற்று வெளிநிலத்திற் குப்பரவினரென்றும், பின்பு அங்கிருந்து நண்ணிலக் கடல் கடந்து ஐரோப்பாவிற் குடியேறி ஆரியராக மாறினரென்றும், எகிபதியக் குறுநில மன்னரெல்லாரையும் முதன் முதலாக ஒன்றுக இணைத்து ஓரரசாட்சி நிறுவிய மெனெசு (Menes) வேந்தனும் தெற்கத்தியானேயென்றும், எகிபதிய மொழி ஐரோப்பிய மொழிகட்கெல்லாம் மூலமான அசைநிலை மொழியென்றும், அது சமற்கிருதத்திற்கு மூவாயிரம் ஆண்டு முற்பட்டதென்றும், தம் 'ஓர் எகிபதிய அரசியின் பள்ளிபடைப் படமாடம் (The Funeral Tent of An-Egyptian Queen) என்னும் வரலாற்றாராய்ச்சி நூலின் இறுதியிற் கூறியுள்ளார்.

முற்காலத்தில் அரபிக்கடற்பரப்பு நிலமாயிருந்ததினால் குமரிக்கண்டத்தினர் நிலவழியாக வட ஆப்பிரிக்காவிற்குச் சென்றிருத்தல் கூடும்.

Koviloor Digital Library

(5) நோவா காலத்துப் பெருவெள்ளத்தின் பின் மக்கள் கிழக்கினின்று வந்தார்களென்று திருமறை கூறுகின்றது,

"மக்கள் கிழக்கேயிருந்து வழிச் செல்கையில் சினெயார் நாட்டிலே சமநிலத்தைக் கண்டு அங்கே குடியிருந்தார்கள்." (முதற் பொத்தகம், 11: 2.)

(6) நோவா காலத்திற்கு முன்பே ஐரோப்பாவிற் குடியேறிய மக்கள் வெள்ளையராகிவிட்டனர்.

"தேவ புதல்வர் மாந்தர் மகளிரை மிகுந்த அழகியராகக் கண்டு, அவர்களிடமிருந்து தங்கட்குப் பெண்களைத் தெரிந்துகொண்டார்கள்." (திருமறை, மு. பொ., 6: 2.)

அக்காலத்து மக்கள் வெள்ளையரைத் தேவரென்று கருதினர்.

"அந்நாட்களிற் பாரில் அரக்கர் இருந்தனர்."
(திருமறை, மு. பொ., 6: 4,)

அரக்கர் எனப்பட்டவர் ஆப்பிரிக்கரா யிருந்திருத்தல் வேண்டும்.

(7) ஐவேறு அல்லது அறுவேறு மொழிநிலைகளில், மாந்தரினத்தார் வெவ்வேறு திசைநோக்கிப் பிரிந்து சென்று வெவ்வேறு மொழியினராகவும் நிறத்தினராகவும் இனத்தினராகவும் மாறுதற்கு ஏற்றவாறு, மிகப் பழமையான தாய்நிலப் பகுதி குமரிக்கண்டம் ஒன்றே.

(8) தமிழ்ச்சொற்கள் மட்டுமன்றித் தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் பண்டையுலகமெங்கும் பரவியிருந்திருக்கின்றன.

(9) நாடு முழுவதும் முழுகுமாறு நிகழ்ந்த ஒரு பெரு வெள்ளக் கதை, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் வெவ்வேறு வகையிற் சொல்லப்பெறுகின்றது.

ஒருகால், இக்கதை, பழம்பாண்டி நாட்டைத் தன்னுட் கொண்ட குமரிக்கண்டக் கடல்கோள்களுள் ஒன்றைக் குறித்ததாக இருக்கலாம்.

தமிழ்நாட்டுக் கடல்கோள்களுள் ஒன்றைக் கூறும் சதாபதபிராமணம் என்னும் வேதக்கால வடநூல், ஒருகடல்

Koviloor Digital Library

கோளுக்குத் தப்பிய அரசனைத் திராவிடபதி என்றும் அவன் பேழை தங்கிய இடத்தை வடமலை (குடமலை) என்றும் குறிக்கின்றது.

நாட்டிலுள்ள விலங்கு பறவைகளெல்லாம் ஒவ்வோ ரிணை உள்ளடங்குமாறு, மாபெரு மரக்கலத்தை 4500 ஆண்டுகட்கு முன் செய்யக்கூடியவன், தமிழன் ஒருவனே,

10. தமிழரின் எழுநாட்கிழமை தொன்றுதொட்டு நாகரிக நாடு களிலெல்லாம் வழங்கிவருகின்றது.

தமிழின் பொற்காலம்

எல்லாவகையிலும் தமிழ் தலைசிறந்திருந்த காலம் தலைக் கழகக் காலமே. அதன் சிறப்பு நிலைமைகளாவன:—

1. அயன்மொழிச் சொல் ஒன்றுங் கலவாது தமிழ் முழுத் தூய் மையாய் வழங்கியமை.

2. பொதுமக்களும் தமிழைத் திருத்தமாய்ப் பேசியமை.

3. இலக்கண நூல்கள் இடைக்கழகத்திற் போன்றே முத் தமிழாய் இயன்றமை.

4. புலவர் பெருந்தொகையினரா யிருந்தமை.

5. புலவரெல்லாரும் தமிழராயிருந்தமை.

6. நூல்களெல்லாம் அழியாதிருந்தமை.

7. செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாடு தெற்கே ஈராயிரங் கல் தொலைவு நீண்டும் பரந்தும் இருந்தமை.

முக்கழகத் தலையிடை கடைமை

	தலை	இடை	கடை
உறுப்பினர் தொகை	549	59	49
பாடினோர் தொகை	4449	3700	449
கழகமிருந்த ஆண்டுத்தொகை	4440	3700	1850
கழகம் புரந்த பாண்டியர் தொகை	89	59	49
பாவரங்கேறிய பாண்டியர்தொகை	7	5	3

Koviloor Digital Library

5. தமிழ் மறைப்பு

ஆரியப் பிராமணர் இந்தியப் பழங்குடி மக்களை என்றும் தம் அடிப்படுத்தித் தாமே உயர்வாக வாழத் தீர்மானித்ததால், தமிழரின் உயர்வைக் காட்டும் தமிழ் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் இயன்ற வரை மறைக்கத் திட்டமிட்டு, அதற்கு அடிமையரும் தந்நலக்காரரு மான தமிழரைப் பல்வேறு வகையில் துணைக்கொண்டனர்.

ஆகவே, தமிழை மறைத்தவர் புறப்பகைவரும் அகப்பகைவரும் என இரு சாரார். புறப்பகைவர் செயல்களை என் 'தமிழ் வரலாறு', என்னும் நூலில் 'சிதைநிலைப் படலம்', 'மறைநிலைப்படலம்' என்னும் இரு பகுதிகளிற் காண்க.

தமிழைக் கெடுத்த தமிழர்

(1) முத்தமிழ் வேந்தர்.

ஆரியர் வருகைக்குப் பிற்பட்ட முத்தமிழ் வேந்தருள் பெரும் பாலோர், ஆரியத்தைத் தலைமையாகக் கொண்டு தமிழைக் கெடுத் தனர். அவருள், பாண்டியன் பல்வேள்விச்சாலை முதுகுடுமிப் பெரு வழுதியும் சோழன் அரச வேள்வி (இரசசூயம்) வேட்ட பெரு நற்கிள்ளியும் சேரன் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனும் முதன் மையானவர் ஆவர்.

(2) குயக்கொண்டான்

நக்கீரர் காலத்தில் கொண்டான் என்னும் குயவன் அவர் முன்பு "ஆரியம் நன்று; தமிழ் தீது". எனவுரைத்து, அவராற் சாவிக்கப் பட்டுப் பின்னர்ப் பிறர் வேண்டுகோளால் உயிர்ப்பிக்கப்பெற்முன்.

(3) புத்தமித்திரன்

கி. பி. 11-ஆம் நூற்ருண்டிற் புத்தமித்திரன் என்னும் சிற்றரசன் வடமொழியிலக்கணமும் தமிழிலக்கணமும் ஒன்றேயென்று பொருந் தாவகையிற் பொருத்தியும் வடமொழியையுயர்த்தியும், வீரசோழன் பெயரால் வீரசோழியம் என்னும் ஐயதிகாரப் பிண்ட வழுநூலை இயற்றினன்.

(4) சுவாமிநாத தேசிகர்

18-ஆம் நூற்ருண்டில், திருவாவடுதுறைச் சிவமட வளாகத் தைச் சேர்ந்த சுவாமிநாததேசிகர் என்னும் துறவியார், வீரசோழி யக் கொள்கையை விருவிருப்புடன் தழுவி. சொல்லிலக்கணம் பற்

Koviloor Digital Library

றிய சில நூற்பாக்களை இயற்றி 'இலக்கணக் கொத்து' என்று பெயரிட்டுத் தமிழுக்கு இரண்டகம் செய்தவர். தம் நூலின் பாயிரத்தில்,

"......................................
தொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவ ராதிநூல்
வடமொழி நியாயம் வந்தன சிலவே
....
வடநூல் வழிகல வாதே தமிழைத்
தனியே நீர்தராத் தன்மை யென்னெனின்
இலக்கணம் இலக்கியம் ஏது நிமித்தம்
சாத்திரம் சூத்திரம் தந்திர வுத்தி
பகுதி விகுதி பதமே பதார்த்தம்
ஆதி அந்தம் அகாரம் மகாரம்
உதாரணம் மாத்திரை உவமை உருவகம்
விகற்பம் சந்தி விதியலங் காரம்
காலம் இலேசம் காரகம் ஞாபகம்
விசேடணம் விசேடியம் விகாரம் அதி காரம்
குணங்குணி யாதியாஞ் சொற்கோ ளன்றியும்
பிறிதினியை பின்மை நீக்குதல் பிறிதி
னியைபு நீக்குதல் என்னும் இலக்கணம்
முதலாப் பலவா மொழிபெயர்த் தனவும்
கொண்டனர் பண்டையர் உண்டோ இன்றே
அன்றியுந் தமிழ்நூற் களவிலை யவற்றுள்
ஒன்றே யாயினுந் தனித்தமி ழுண்டோ
அன்றியும் ஐந்தெழுத் தாலொரு பாடையென்
றறையவே நாணுவர் அறிவுடை யோரே
ஆகையால் யானும் அதுவே அறிக
வடமொழி தமிழ்மொழி யெனுமிரு மொழியினும்
இலக்கணம் ஒன்றே யென்றே யெண்ணுக
....
பல்காற் பழகினுந் தெரியா வுளவேல்
தொல்காப் பியம்திரு வள்ளுவர் கோவையார்
மூன்றினும் முழங்கும் ஆண்டினும் இலையேல்
வடமொழி வெளிபெற வழங்கும் என்க."

(இ. கொ., 7.)

என்று தலைகால் தெரியாமல் தாண்டவமாடித் தாறுமாறாக உளறிக் குவித்திருப்பது, மொழியாராய்ச்சியும் தனித்தமிழ் வளர்ச்சியும் மிக்க இக்காலத்திற்கு இம்மியும் ஏலா.

Koviloor Digital Library

இந்நூற்பாக் கூற்றுக்கட்கு மறுப்பு

தொல்காப்பியத்திலும் திருக்குறளிலும் வடமொழி முறைமை வரவில்லை. இது தேசிகரின் திரிபுணர்ச்சியே.

இலக்கணம், இலக்கியம், ஏது, உத்தி, அகரம், மகரம், மாத்திரை, உவமை, உருவகம், காலம், அதிகாரம், குணம், குணி என்பன தமிழ்ச் சொற்களே. கரம் காரம் என்பன தமிழ் எழுத்துச் சாரியைகள். குறிற்குக் கரம்; நெடிற்குக் காரம். அவற்றை வடமொழியாளர் கடன்கொண்டனர். அகாரம் மகாரம் என்பன செய்யுளில் இசை நிறைக்க வருமாயின் செய்யுள் திரிபாம்; அன்றேல் வழுவாம். வடமொழியில் இந்நெறியைத் தழுவுவதில்லை. வியாகரணம் சாகித்தியம் என்பனவே வடமொழியில் இலக்கணவிலக்கியத்தைக் குறிக்குஞ் சொற்கள்.

வடசொல்	தென்சொல்	வடசொல்	தென்சொல்
நியாயம்	முறை,முறைமை	விகற்பம்	வேறுபாடு
நிமித்தம்	பொருட்டு		
சாத்திரம்	நூல், அறிவியல்	சந்தி	புணர்ச்சி
சூத்திரம்	நூற்பா	விதி	நெறி, நெறியீடு
தந்திரம்	புலம், நூல்	அலங்காரம்	அணி
பகுதி	முதனிலை	இலேசம்	மறைப்பு, துக்குணி
விகுதி	இறுதிநிலை, ஈறு	காரகம்	வினைமுடிபு
பதம்	கிளவி, சொல்	ஞாபகம்	நினைவு, நினைப்பு
பதார்த்தம்	சொற்பொருள்	விசேடணம்	அடை,அடைமொழி
ஆதி	தொடக்கம், முதல்	விசேடியம்	அடைகொளி
அந்தம்	முடிவு, இறுதி, ஈறு	விகாரம்	திரிபு
உதாரணம்	காட்டு,எடுத்துக் காட்டு	அநுவாதம்	வழிமொழிவு

பிறிதினியைபின்மை நீக்குதல், பிறிதினியைபு நீக்குதல் என்பன, முறையே, இனஞ்சுட்டாப் பண்பு, இனஞ்சுட்டும் பண்பு என்றே முதன்முதல் தமிழிற் சொல்லப்பெற்றன.

> "இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை
> வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே."

என்று தொல்காப்பியம் (501) கூறுதல் காண்க. தமிழைப் பின்பற்றியே வடவர் அயோக வ்யவச் சேதம், அந்யயோக வ்யவச் சேதம் என்னும் குறியீடுகளை ஆக்கிக்கொண்டனர்.

Koviloor Digital Library

பழந்தமி ழிலக்கண நூல்கள் வடமொழியிலக்கண நூல்கட்கு முந்தினவும் மூலமுமாதலால், முதற்காலத் தமிழிலக்கணக் குறியீடு கள் மூலமேயன்றி மொழிபெயர்ப்பல்ல.

தமிழிலக்கண முதனூல்கள் உலகில் முதன்முதல் தோன்றிய தினால், பல இலக்கணங்கள் குறியீடின்றியே உணர்த்தப்பெற்றன. பிற்கால நூலாராகிய வடமொழியாளர் அவற்றுட் சிலவற்றிற்குக் குறி யீடுகளை ஆக்கிக் கொண்டனர்.

எ—டு:	தமிழ்நூல்	வடநூல்
	வினைமுடிபு	காரகம்

சில குறியீடுகள் வடமொழியிலேயே முதன்முதல் தோன்றின வேனும், வடமொழிச் சென்ற தென்சொற்களால் ஆகியுள்ளன.

எ—டு உருவகம், ஞாபகம்.

உருத்தல்=தோன்றுதல். உரு—உருவு—உருவம்—ரூப(வ.). உருவம்—உருவகம்—ரூபக(வ.).

காண்—ஆங். கான்—க்னு—க்னோ—இலத். க்னோ(g)—கிரேக். க்னோ (g)—சமற். ஜ்ஞா—ஜ்ஞாப—ஜ்ஞாபக.

வடமொழி யணிநூல்கள் பிற்காலத்தனவாதலால், பல அணிப் பெயர்கள் வட நூல்களிற் புதிதாய்த் தோன்றியுள்ளன. ஆயின், அவ்வணிகள் பழையனவே.

முதலிரு கழக நூல்களும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டமையால், தேசி கர் காலத்தில் தனித்தமிழ் நூலில்லை. இன்று அவர் இருந்திருந்தால், மறைமலையடிகள் நூல்களையும் என் நூல்களையுங் கண்டு தம் கருத் தைத் திருத்தியிருப்பார்; தம் கூற்றையும் மாற்றியிருப்பார்.

தமிழ் ஐந்தெழுத்தால் ஆனதன்று; 31 எழுத்தால் ஆனது. மேலும், மொழி என்பது சொற்றொகுதியேயன்றி எழுத்துத் தொகுதி யன்று. வடமொழி 46 அல்லது 48 எழுத்துக்களையுடையதேனும், தனிமொழியன்று; தன் சொற்களுள் ஐந்திலிரு பகுதிக்குமேல் தமிழி னின்று கடன் கொண்டதே. இதைத் தேசிகர் அறிந்திலர்.

வடமொழியிலக்கணத்தில் எழுத்தும் சொல்லும் ஓரளவு தமி ழைத் தழுவியன; யாப்பு முற்றிலும் வேறுபட்டது; அணி பெரும் பாலும் இரண்டிற்கும் பொதுவாம்; ஆயினும் சில தமிழ்ச் சொல்லணி கள் வடமொழியில் வரா; பொருள் வடமொழியில் இல்லவேயில்லை. இதுவே தமிழில் முதன்மையானது. ஆகவே, இரு மொழியிலும் இலக்கணம் ஒன்றேயென்பது அறியாமையின்பாற் பட்டதாம்.

Koviloor Digital Library

வடமொழியிலக்கணம் தமிழிற்குத் தேவையில்லை.

(5) அனவரத விநாயகம் பிள்ளையார்

இவர் இந்நூற்றுண்டுத் தொடக்கத்திற் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராயிருந்து, பல அடிப்படைத் தமிழ்ச் சொற்களைப் பிராகிருதத்தினின்றும் வடசொற்களினின்றும் திரிந்தனவாகக் காட்டி, பர். சு. கு. சட்டர்சியைப் பெரிதும் கெடுத்தவர்; ஆராய்ச்சியில்லா ஆசிரியர்க்கும் மாணவர்க்கும் தவறுன வழிகாட்டியவர்.

(6) வையாபுரிப் பிள்ளையார்

இவர் இந் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிற் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகர முதலிப் பதிப்பாசிரியராக இருந்து, அதை இந்தியப் பொது அகரமுதலி என்னும் அளவு கெடுத்தும், பின்னர் அப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகிப் பல்வேறு ஆராய்ச்சி நூல்கள் எழுதித் தம்மால் இயன்ற அளவு தமிழைக் காட்டிக்கொடுத்தும், தம்பெயர் என்றும் நிலவுமாறு செய்தவராவர்.

(7) மா. சாம்பசிவப் பிள்ளையார்

இந்நூற்றுண்டில் தோன்றிய தலைசிறந்த தமிழறிஞருள் ஒருவரும், தமிழ் ஆங்கிலம் வடமொழி சட்டம் ஆகிய நாற்றுறையிலும் கலைத் தலைமைப்பட்டம் பெற்றவரும், சென்னைச் சட்டக் கல்லூரியிலும் அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பேராசிரியராயிருந்தவரும், பல்லறிவியல் கற்றேரும், பன்னூலாசிரியரும், அரிய ஆராய்ச்சியாளரும், மாண்புமிக்க மதிவிளக்கம் பெற்றவரும், இறைவனருளால் ஆரிய அடிமைத்தனத்தினின்று நீங்கித் தமிழ்மீட்புத் தொண்டை ஏற்றவரும் ஆகிய தாகூர் சட்ட விரிவுரையாளர் கா. சுப்பிரமணியப்பிள்ளையார் அவர்கள், தமிழர் விடுதலையும் முன்னேற்றமுங் கருதிச் 'செந்தமிழ்ச் செல்வி'யில் வெளியிட்ட 'திருநான்மறை விளக்கம்' என்னும் சிறந்த கட்டுரையை, தம் தமிழறியாமையாலும் ஆரியப் பற்றினுலும் சற்றும் தகாத முறையில் உண்மைக்கு மாருகப் போலித்தனமாகக் கண்டித்து, ஆராய்ச்சியில்லாத் தமிழரை ஆரியப் படுகுழியினின்று எழவொண்ணுமற் செய்தவர் திரிசிரபுரம் திரு. மா. சாம்பசிவப் பிள்ளையாராவர்.

(8) சேதுப்பிள்ளையார்

தமிழ்ப்பகைவரான பிராமணத் தமிழ்ப் பண்டிதர் திரு. வையாபுரிப்பிள்ளையைத் துணைக்கொண்டு, தமிழ் ஆரியக் கிளைமொழி யென்னும் முடிபுறத் தொகுத்த, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகர

Koviloor Digital Library

முதலியின் ஐம்பாற்பட்ட 4. வகைக் குற்றங் குறைகளை எடுத்துக் காட்டுடன் ஆங்கிலத்தில் விளக்கியெழுதி, 'A Critical Survey of the Madras University Tamil Lexicon' என்னும் பெயராற் சுவடி வடிவில் வெளியிட்டு, 17-6-1955 அன்று சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆட்சிக் குழுவிற்கு அனுப்பியதைப் பொருட்படுத்தாதபடி செய்தவரும்; வங்கப் பிராமணரும், தமிழை நேரடியாகக் கல்லாது பிராமணத் தமிழ்ப் புலவரும் தமிழ் வரலாற்றை அறியாத அனவரத விநாயகம் பிள்ளையும் ஆங்கிலத்தில் எழுதியவற்றின் வாயிலாகக் கற்றவரும், சமற்கிருத வெறியரும், ஆகிய பர். சு, கு. சட்டர்சியாரை தலைவராகவும் மொழிநூற் புலமையில்லாப் பலரை உறுப்பினராகவுங் கொண்ட ஒரு குழுவை, என் பணியை மேற்பார்க்கவும் வழிகாட்டி நடத்தவும் ஏற்படுத்தி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நான் செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலி (An Etymological Dictionary of the Tamil Language) தொகுக்காதவாறு தடுத்துத் தமிழைக் கெடுத்தவரும்; சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக அமர்த்தக் குழுவுறுப்பினருமாயிருந்த பேரா. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையாராவர்.

பர். சு. கு. சட்டர்சியாரின் முகவரியைத் தமிழறிஞர் யாருங் கேட்பின், அதில் அவர் பெயரை 'நன்னெறி முருகன்' என்று தமிழில் எழுதித் தருவது வழக்கம். சுநீதி என்பது தமிழில் நன்னயம் (நன்னயன்) என்றே அமையும். நன்னெறி என்பது சன்மார்க்கம் என்பதன் மொழிபெயர்ப்பாகும். குமரன் என்பது தமிழ்ச் சொல்லே. குமார என்னும் அதன் திரிந்த வடிவமே வடசொல். ஆதலால், நன்னயக் குமரன் என்றே எழுதலாம்.

'நன்னெறி முருகன்' என்று பர். சு. கு. சட்டர்சி எழுதித் தருவதை வைத்துக்கொண்டே, அவரை மாபெருந் தமிழ்ப் பற்றுளராகக் காட்டி வானளாவப் புகழ்ந்து பேசிவிட்டார் பேரா. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையார்.

பர். சு. கு. சட்டர்சியின் உண்மையான நிலையைப் பின்வரும் கூற்றுக்களால் உணர்ந்துகொள்க.

பர். சு. கு. சட்டர்சியாரின் தமிழறிவுங் கொள்கையும்

1. நந்தமௌரியர் காலம் (1952)

"திரவிட மொழிக்குடும்பம் இன்று இந்தியாவிற்குள் அடங்கியுள்ளது; ஆயின் முற்காலத் திரவிடமொழியார் நண்ணிலக் கடற்கரை வாணராயிருந்தாரெனின், திரவிடம், இந்தைரோப்பிய எல்

Koviloor Digital Library

லெனியர் கிரேக்க நாட்டிற்கு வருமுன், அந்நாட்டிலும் அதையடுத்த தீவுகளிலும் சின்ன ஆசியாவிலும் வாழ்ந்திருந்த பண்டை ஈசியக் (Aegean) கடற்கரை மாந்தரும் சின்ன ஆசியா மக்களுமானவரின் மொழியொடு, பொதுவாயிருந்த மொழிக் குடும்பத்திற்குத் தள்ளப் பெறவேண்டும். இம்மக்களின் ஒரு குக்குல வகுப்பார் பெயர் த்ர் (அ)மில் (Dr(a)mil) அல்லது த்ர் (அ)மிழ் (Dr(ā)miz) என்றிருந்த தென்று ஒரு கருத்தமைத்திருக்கின்றேன். இப்பெயர் கிரேத்தாத் தீவில் அவ்வகுப்பின் ஒரு கிளையில் எல்லெனிய எழுத்துக் கூட்டில் தெர்மிலே (Termilai) என்றும், தென்சின்ன ஆசியாவிலுள்ள (இ)லி சியாவில் அதன் இன்னொரு கிளையில் த்ர்ம்மிலி (Trmmili) என்றும் காணப்படுகின்றது. நண்ணிலக் கடற்கரையினின்று இந்தியாவிற் குக்குடிவந்த இம்மக்கள், வெவ்வேறு பெயர்கொண்ட வெவ்வேறு குக்குலங்களாயிருந்து இயற்கையாகக் கூடிய கூட்டமாவர். அக்குக் குலங்களுள் ஒன்று சான்றின்படி த்ரமிழ் (Dramiz) என்பதாகும். இப்பெயர் த்ரமிட (Dramiḍa) அல்லது த்ரமிள (Dramiḷa) என்றும், பின்பு உண்மையில் கிறித்தவவூழிக்கு முன்பே த்ரவிட (Draviḍa) என்றும், ஆரியப்படுத்தப்பட்டது. கிறித்துவின் காலத்தையொட்டி, இப்பெயர் இதனைத் தாங்கும் மக்களின் வாயில் தமிஸ் (Damiz) என்றானது. அக்காலத்தில் அவர்கள் இந்தியாவின் தென்கோடியில் முற்றும் குடியமர்ந்து தங்கள் பண்பாட்டை வளர்த்துத் தங்கள் நாடுகளையும் அமைத்துக்கொண்டார்கள். குச்சரத்தினின்றும் சிந்துவினின்றும் இலங்கைக்குக் குடியேறிய பண்டைச் சிங்களவரான ஆரியமொழியார் இப்பெயரைக் கேட்டு, அதைப் பாளியிலும் சிங்களத்திலும் தமிள (Damiḷa) என்று எழுதினார்கள். கிரேக்க எகிபதிய வணிகரும் இங்ஙனமே அப்பெயரைத் தமிர் (Damir) என்று செவியுற்று, தெளிவிளக்கமாகத் தமிழகம் என்று தன்னாட்டு வழக்கில் வழங்கிய நாட்டுப் பெயரைத் தமிரிக்கே (Damirikē) என்று கிரேக்கத்திற் குறித்தனர். அதன்பின் சில பெரும் பரவலான ஒலித்திரிபுகள் த்ரமிழ்-தமிழ் (Dramiz-Damiz) மக்களின் மொழியை (கருதக் கூடியபடி கன்னடிகரின் மொழியைக்கூட) ஊடுற்றுச் சென்றன. அவற்றுள் ஒன்று முழங்கொலி மெய்கள் (g j ḍ d b) முழங்காவொலி மெய்களாகத் (k c ṭ t p) திரிந்ததாகும். கிறித்துவிற்குப்பின் சில நூற்றாண்டுகளுள், அம்மொழி கழக (சங்க) நூல்கள் என்னும் இன்றுள்ள முதுபழ நூல்களிற் காணும் நிலையை அடைந்தது. அதன் பெயரும் தமிழ் (Tamiz or Tamiḻ) என்றானது. அவ்வடிவே இன்றுந் தமிழ் மொழியில் வழங்கி வருகின்றது."—பக். 321-2.

இதன் மறுப்பு

தனிப்பட்ட இரு சொற்களின் ஒலியொப்புமையைச் சான்றாகக் கொண்டு ஈரினத்தார்க்கு உறவு காட்டுவது, அறிவியல் முறைப்

Koviloor Digital Library

பட்ட ஆராய்ச்சியாகாது. அது தமிழப் பேகனுக்கும் ஆங்கிலப் பேக் கனுக்கும் உறவு காட்டுவது போன்றதே.

மேலும், தமிழர் அல்லது திரவிடர் வடமேற்காகச் சென்று மேலை யாசியா வழியாக ஐரோப்பாவிற் குடியேறியதாகத் தெரிவதால், த்ர் மில் அல்லது த்ர்ம்மிலி என்று பெயர்பெற்றுக் கிரேத்தாத் தீவிலும் சின்ன ஆசியாவிலும் குடியிருந்த மக்கள் வகுப்பார், அங்குக் குடி போன தமிழர் அல்லது அவர் வழியினராகவே யிருந்திருக்கலாம். பேரா. இராமச்சந்திரதீட்சிதர் எழுதிய 'தமிழர் தோற்றமும் பரவலும்' என்னும் ஆங்கில நூலைக் காண்க.

சிறுபிள்ளைகள் பேச்சில் மெல்லொலிகளும் பெரியோர் பேச்சில் அவற்றொடு வல்லொலிகளும் தோன்றுவதுபோல், முந்தியல் மாந்த ரான தமிழர் மொழியில் முழங்காவொலிகளும், அவருக்குப் பிந்தின திரவிடர் மொழிகளிலும் ஆரியர் மொழிகளிலும் அவற்றொடு முழங் கொலிகளும், தோன்றியிருப்பது இயற்கையே. ஆயின், முழங்கா வொலி முழங்கொலியாக மாறுமேயன்றி முழங்கொலி முழங்காவொலி யாக மாறாது. ஆதலால், தமிழர் கிரேக்க நாட்டினின்று அல்லது நண்ணிலக் கடற்கரையினின்று இங்கு வந்திருக்க முடியாது.

தென்மொழி இந்தியாவிற்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடத்தலையும் தெற்கில் வரவரச் சிறத்தலையும், தமிழ் மெல்லொலி மொழியாகவும் பெருவள மொழியாகவுமிருத்தலையும், மேலை மொழிகளிலுள்ள தென் சொற்கட்கெல்லாம் வேரும் வேர்ப் பொருளும் தமிழே தாங்கி நிற் றலையும், நடுநிலையாக நோக்குவார் தமிழர் வெளிநாட்டினின்று வந் தேறிகள் என்னும் கொள்கையைக் கனவிலுங் கொள்ளார். இக் கொள்கையரெல்லாரும் தமிழின் சொல்வளத்தையும், கொத்துக் கொத்தாகவும் குடும்பங் குடும்பமாகவும் குலங்குலமாகவும் தொடர்பு கொண்டுள்ள சொல்லொழுங்கையும் ஒரு சிறிதும் ஆய்ந்தறியாத வரேயாவர். மேலும், பிற்காலவொலிகளாகிய முழங்கொலிகளை முற் காலவொலிகளாகிய முழங்காவொலிகட்கு மூலமாகக் காட்டுவது, கறந்தபாலைக் காம்பிற்கேற்றுவதும் வெடித்த பஞ்சை விரிந்த தோட் டிற்குட் புகுத்துவதுமே.

தமிழர் கிரேக்க நாட்டினின்று வந்தவராயின், தமிழ் அங்கேயே தூய்மையாகவும் இங்குத் திரிந்தும் வழங்குதல் வேண்டும். கிரேக்க மொழியிலுள்ள தொடர்பற்ற சில தென்சொற்களையே சான்றாகக் காட்டுவார், ஒரு மரத்தினின்று பறியுண்டு வேறிடத்திற் கிடக்கும் இலைகளினின்றே அம்மரம் வந்ததாகக் கூறுவாரை யொப்பர்.

Koviloor Digital Library

2. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் திரவிடமொழிநூல் துறைத் தொடக்க விழாத் தலைமையுரை (1957)

"உண்மையில், நான் சங்க இலக்கியம் என்னும் தொன்முது பழந் தமிழிலக்கியத்தின் போலிகைகளை (ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு வாயிலாகப்) படித்தபோது, சமற்கிருதத்திற்கும் வெளிப்படையாக அதனைச் சார்ந்த பிற இலக்கியத்திற்குமில்லாத, அதன் புதுமையைக் கண்டு மிக வியப்படைந்தேன். தொன்முது பழங்காலத் தமிழ்க் குமுகாயச் சூழ்வெளியே, இராமாயணம் மகாபாரதம் முதலியவற்றிலும் புராணங்களிலும் செந்திறச் சமற்கிருத இலக்கியத்திலும், தென்னிந்தியத் திரவிட மொழிகளிலும் வட இந்திய ஆரியமொழிகளிலுமுள்ள இடைக்கால இலக்கியங்களிலும், காட்டப்பெறும் சூழ்வெளியோடு சிலவகையில் வேறுபட்டதாகத் தோன்றிற்று. தமிழிலக்கியத்திற் சொல்லப்பெறும் வாழ்க்கைத் தொடக்கமுறையும் அதன் மறவியற் சூழ்வெளியும் இந்திய இலக்கிய மண்டலத்துள் ஒரு தனிச் சிறப்பாகத் தோன்றின. காதலைக் களவு, கற்பு என்று இரு பரந்த வகையாக அல்லது கைகோளாக வகுத்த பழந்தமிழ் வகையீடு, ஆரியம் என்று சொல்லப்படும் சமற்கிருத இலக்கியத்தின் கண்டிப்பான மரபுக் கொள்கைக்கு மாறாகப் போனதாக எனக்குத் தோன்றிற்று. (களவு என்பது பருவமடைந்த இள மக்களிடைப் பட்ட தாராளக் காதல். இது, முன்னேற்றமடைந்த குமுகாயத்திற்போல் வளரிளந்தையர் (Adolescents) அல்லது இளந்தலையரான இருபாலரிடைப்பட்ட உறவு உயர்ந்த மரபுநிலைப்படாத முந்தியல் குமுகாயத்தில், மாபேரியற்கையாகக் காணப்படுவதாகும். கற்பு என்பது சட்ட முறைப்பட்ட திருமணத்தின்பின் ஏற்படும் ஒழுங்கான நெறிப்பட்ட காதல். இது இருபாலிடைப்பட்ட உறவுகளுட் சிறந்ததாகக் கொள்ளப்பெறும்.) இனி, தொல்காப்பிய அகப்பொருட்டுறைகட்கு அடிப்படையான முந்துகாலத் தமிழ்ப்புலவரின் விரிவான காதல் வரைவு, முற்றும் புதிதானதொன்றாகவும் அனைத்திந்தியச் சமற்கிருத இலக்கிய மரபைத் தழுவாதவாகவும் எனக்குத் தோன்றிற்று. இங்ஙனம், குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதம், பாலை என்னும் ஐந்திணை நிலைகளிடைப்பட்ட விரிவான உறவும், அவற்றொடு கூடிய வேறுபட்ட வாழ்க்கைக்கூறுகளும், பொருளியலும் பண்பாடும் பற்றிய பிற்படை நிலைமையும், காதலுணர்வொழுக்கங்களும், உண்மையில் உள்ளபடியே, பழந்தமிழிலக்கியத்தின் தனிப் புதுமையாக எனக்குத் தோன்றின. இவையெல்லாவற்றின் கலைத்திறனும் புதுமையும் எனக்கு மிகுந்த ஆர்வலூக்கத்தையுண்டுபண்ணின, இவ்வகையில் 2000 அல்லது 1500 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகத்தை ஏனையிந்திய நாடுகளினின்றும் சிறப்பித்துக்காட்டுகின்ற நிலைமையுள்ளதென்

Koviloor Digital Library

னும் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் ஆசை எனக்குட் பிறந்தது. பழந்தமிழ்மீது ஆர்வங்கொண்ட சிலராலும், அதிலுள்ள சமற்கிருதச் சொற்கள் மிகமிகக் குறைவென்றும், அங்ஙனமே சமற்கிருதக் கருத்துக்களென்று சொல்லப்படுவனவும் அதில் மிகச் சிலவேயென்றும், திட்டவட்டமாகக் கூறப்பட்டன. இவ்வீருண்மைகளும் (சங்க நூல்களிற்போல்) தமிழிலக்கிய வழக்கு முற்றுஞ் சமற்கிருதச் சார்பற்றதென்று நாட்டுவனபோற் காணப்பட்டன. இது மெய்யாகவே, தமிழிலக்கிய கலை நாகரிகங்களின் மூலவியன்மையும் ஒப்புநோக்கியல் தொன்மையும் பற்றிய நெறியுரிமையான பெருமையுணர்ச்சியையூட்டுதற்கு, எளிதாயுணரக்கூடியபடி, ஒரு திட்டமான மூலமாயிற்று. அதனால், தனிவேற்றுணர்ச்சிக்குப் பெரிதும் தூண்டுகோலாயிற்று. இவ்வுணர்ச்சி இன்று குமுகவியலும் அரசியலும் மதவியலும் பற்றிய வேறு சில தூண்டல்களாலும் வளர்க்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனமே ஓர் அயலான் கருத்திற்குப் படுகின்றது.

"பழந்தமிழ்ச் சிறப்பு மேற்கூறியவாறிருப்பினும், ஏறத்தாழ உடனேயே, சங்க நூல்களை முன்னினும் ஆழ்ந்து கற்றபோது, நான் சற்றும் அயற்சூழலிலில்லையென்று கண்டேன். (ஆனால் நான் கற்றது ஆங்கிலவாயிலாகத்தான்.) இன்புறுத்துவனவும் திட்டமானவுமான சில முதலியன்மைக் கூறுகளிருப்பினும், தமிழிலக்கியத்தின் தொன் முதுபண்டைச் சூழ்வெளி, உயிர்நாடியான அல்லது அடிப்படையான செய்திகளில், மகாபாரதம் இராமாயணம் புராணங்கள் ஆகியவற்றின் சூழ்வெளியாகவே பெரும்பாலும் இருந்தது. மாபெரும்பாலான இந்திய மொழிகளில், தூயதற்சமமான அல்லது திரிபடையாத சமற்கிருதச் சொற்கள் ஏராளமாய்க் காணப்படுவதை நோக்கும்போது, தமிழ் நடை (மூலத்தைஎங்கெங்கு நோக்கினும்) மெய்யாகவே வேறுபட்டுத் தோன்றிற்று. ஆனால் (நெடுநாளைக்குப் பின்னர்த்தான்), சமற்கிருதச் சொற்களும் பிற ஆரியச்சொற்களும் தமிழிற் புகும்போது அடையும் மாற்றத்தைப்பற்றி அனவரதவிநாயகம்பிள்ளை திறம்பட எழுதியுள்ள நூலைப் பார்த்தபின்பு, அயல்போலும் விளங்காமலுமிருந்த சொற்களுட் பல தெளிவானவும் தெரிந்தனவுமாக மாறின. சொல்லப்போனால், பழைய முகங்கள் புதியவற்றிற்குப்பின் நின்று காட்சியளிக்கத் தொடங்கின. சபா என்னும் சமற்கிருதச் சொல் பழந்தமிழில் அவை என்று திரிந்துள்ளதைக் கண்டுகொண்டது, எனக்கு ஒரு சிலிர்ப்புணர்ச்சியை யுண்டுபண்ணிற்று. இங்ஙனமே, ஸந்தி, ஸஹஸ்ர, அஜ, பூர்வாஷாட, ச்ராவண, காவ்ய, தர்ம, கோபால, கன்யகா, ஸ்தூண, ஸ்த்ரீ, துலஸீ, லோக, ப்ராஹ்மண, த்ரோணீ, ஸ்நேக, தேச முதலிய நூற்றுக்கணக்கான சமற்கிருதச் சொற்களும் பெயர்களும் அதையொக்க உருமாறி, அவ்வுருமாற்றத்தில் அந்தி, ஆயிரம், அயன், பூராடம், ஆவணி, காப்பியம், தருமம்,

Koviloor Digital Library

கோவலன், கண்ணகி. தூணம், தீ, துழாய், உலகு, பார்ப்பான், தோணி, நேயம், தேயம் முதலியவைகளாகக் கரந்துள்ளன. "யோ தேவ-நாமாந் யகிலாநி தத்தே:" கடவுளின் எல்லா வெவ்வேறு பெயர்களாலும் மக்களிடைக் காணப்படும் வெவ்வேறு தெய்வங்களாலும் அறியப்படுவது பரம்பொருளே. ஆதலால் தென்னிந்தியாவில் விட்டுணுவை மால் அல்லது மாயோன் என்னும் பெயரிலும், குமாரனை முருகன் அல்லது சேயோன் என்னும் பெயரிலும், துர்க்கையைக் கொற்றவை என்னும் பெயரிலும், கண்டபோது மகிழ்ச்சியடைந்தேன். கருத்துலகும் மதக்காட்சியுலகும் முற்றும் சமற்கிருதத்திலுள்ளனவே. இவை, சமற்கிருத இலக்கணம் போன்ற பிராமண அறிவியலும்; எக்கிய வோமங்களென்னும் வேள்விக்குரிய தீயுடனும் பூசை வழிபாட்டிற்குரிய மலர்களுடனுங்கூடி, வேதங்களை அடிப்படையாகக்கொண்ட மகாபாரத இராமாயண புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள பிராமண இந்துமதமும்; பண்டைத் தமிழக மக்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, ஒருகால் வட இந்தியாவிற்போல் அவர்களது ஒத்தாசையாற் புது வளர்ச்சியடைந்த நால்வகை வரணமும் நால்வகை வாழ்க்கை நிலையும் ஆகிய பிராமணக் கொள்கைகளும்; ஆகும். இவற்றொடு சமண புத்தமதக் கருத்துத் தொகுதிகளும் உள்ளன. கருமம், உலக வாழ்க்கை (ஸம்ஸார) என்னும் பொதுவழக்கான மெய்ப்பொருளியற் கருத்துக்களும், (திருவள்ளுவரின் உடன்பிறந்தையாரான ஔவையாரால் அறம்பொருளின்ப வீடு பற்றிய அவரது பெயர்போன பாவில் சொற்செறிவாகவும் அழகாகவும் இயல்வரையறுக்கப்பெற்றுள்ள) தருமம், அருத்தம், காமம், மோட்சம் என்னும் உறுதிப்பொருள்களும், வேறு பல அனைத்திந்தியக் கருத்துக்களும் அங்குள்ளன. இந்தியாவின் மாபெருங் கற்பிப்பு நூலாகிய திருக்குறள் தருமம் அருத்தம் காமம் ஆகிய திரிவருக்கம் என்னும் முப்பாலை மட்டும் எடுத்துக்கூறியது பொருத்தமே என எனக்குப்பட்டது. அதன் ஆசிரியரான அறிவர் காணப்படாத உண்மையைப்பற்றி அவரவர் கொண்டவாறு கொள்ளும்படி உத்தியாகத் தனிப்பட்டவர்க்கு விட்டுவிட்டு, சதுர்வருக்கம் என்னும் நாற்பாலின் இறுதிப்பாலாகிய வீட்டைப்பற்றிக் கூறுதேபோயினர். ஒருவன் தன் பாட்டிக்கு நூல்நூற்கக் கற்றுக்கொடுப்பது உண்மையில் அடாச்செயலே. கொல்லத் தெருவில் ஊசிவிற்கத் தேவையில்லை. நெடுநாட்கு முன்பே எனக்குத்தோன்றியது என்னவென்றால், பழந்தமிழ், அதன் மாபேரின்பக் கூறுகளிற் சிலவற்றைக்காட்டும் வெளிப்படையானவும் விளங்கித் தோன்றுவனவுமான பல குறிப்புகளைக் கொண்டிருந்தும், சமற்கிருதத்தினின்றும் வேறு இந்திய இலக்கியத்தினின்றும் அதைப் பிரிக்கமுடியாதென்பதும், இந்து என்னும் சொல்லை அதன் முழு விரிவான பொருளில் எடுத்துக்கொண்டால், அனைத்திந்திய இந்து இலக்கியத்திற்கு அது மிகப் பெரிதும் உட்பட்டது என்

Koviloor Digital Library

பதுமே. தமிழகத்திற்கும் இந்தியாவிற்கும் பெருமை தரும் நாயன்மார் என்னும் சிவநெறித்தூயரும் ஆழ்வார் என்னும் திருமாலடியாரும் இயற்றிய பாடல்களைப் பொறுத்தமட்டில், இது மிக உண்மையானதாகும். இப்பாடல்கள், அவற்றின் ஆழமுடைமையாலும் அழகாலும் தெய்வத்தன்மையாலும் மக்கட் பண்புரைப்பாலும், இந்துக்களை மட்டுமன்றி மாந்தரினத்தையே ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையிலும் உயரார்வத்திலும் வளம்படுத்தியுள்ளன."

—பக். 8-12.

"நாம் கொண்டிருக்கும் இந்து நாகரிகம் என்னும் இந்திய நாகரிகம், எண்ணுக்கெட்டாக் காலத்திலிருந்து இந்தியாவிற்கு வந்து தங்கிப் பக்கம் பக்கமாக வாழ்ந்துவந்த பல்வேறு மொழிபேசும் பல்வேறு வரண இனத்தாரின் கூட்டுவேலை என்னும் பேருண்மை நிலைத்துநிற்கின்றது. கூடியபடி, கோல்மாந்தரின் முன்னோரான நிடாதர் அல்லது ஆத்தியரே இக் கூட்டினத்தின் முதற்கூறுவர். அவருக்கு முந்தினவரும் இந்திய நிலத்தினின்று நீங்கிவிட்டவராகத் தோன்றுகின்றவருமான நீகரோப்போலியரை நாம் கவனியாதுவிட்டுவிடலாம். ஆத்திரியருக்குப் பின் வந்தவர் திரவிடமொழியாளர். அவர் முதற்கண் கிரேக்க நாட்டிலும் அதனையடுத்த தீவுகளிலும் மேலைச்சின்ன ஆசியாவிலும் எல்லெனிய முன்னை ஈசிய (Aegean) நாகரிகத்தை அமைத்தவரொடு தொடர்புடைய நண்ணிலக் கடற்கரை வாணராயிருந்ததாகச் சிலர் நம்புகின்றனர். அதுவே என் கருத்தும்."

—பக். 19.

இவற்றின் மறுப்பு

தமிழ்ப் பகைவரான பிராமணத் தமிழ்ப் புலவரும் வரலாற்றாசிரியரும், தமிழையும் தமிழிலக்கண விலக்கியத்தையும் பற்றித் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் தம் மனம்போனவாறு தப்புந்தவறுமாக எழுதியுள்ளனர்.

பிறமொழிகட்கில்லாது தமிழுக்குள்ள தனிச் சிறப்புக்களுள் தலைமையானது பொருளிலக்கணம். இதைப் பார்த்துப் புழுங்கிய ஆரியத் தமிழ்ப் புலவர், தம்மாலியன்றவரை அதன் பெருமையை அயல் நாட்டார் அறியாதவாறு மறைத்தும் குறைத்தும் ஆங்கிலத்தில் வரைந்துவந்திருக்கின்றனர். ஒருவர் பொருளதிகாரம் என்பது பாட்டியலே (Poetics) என்று முற்றும் மறைத்துவிட்டார். பிறர் அது பழங்காலப் போருங் காதலுமே கூறுவதென்று குன்றக் கூறிவிட்டனர்.

Koviloor Digital Library

பர். சட்டர்சியார் தமிழைப் பிராமணர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய நூல்கள் வாயிலாகக் கற்றுப் பிறழவுணர்ந்தவர்.

''பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப.''

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் (1091) உள்ள ஐயர் என்னும் சொற்கு, ஆரியமேலோர் என்று பொருள்வரைந்தார் மு. இராக வையங்கார். அதையே மெய்யுரையாகக் கொண்டு, பேரா. கே. (K) நீலகண்டசாத்திரியார் தம் 'தென்னிந்திய வரலாறு' (A History of South India) என்னும் நூலில், ஆரியர் வருமுன் தமிழர் நிலையான இல்லற வாழ்க்கையின்றி விலங்குகள்போல் அவ்வப்போது கூடித் திரிந்தனர் என்று வரைந்துள்ளார்.

இம்முறையிலேயே பர். சட்டர்சியாரும்தொல்காப்பியத்திற்கூறப் பட்டுள்ள தமிழர் களவுமணத்தை, முந்தியல் மாந்தரின் ஒழுங்கற்ற தாராளக் கூட்டமாகக் கருதிவிட்டார். கிழவரும் வேளிரும் மன்னரும் கோக்களும் வேந்தருமான ஐவகைத் தலைவர் அல்லது அரசரே, தம் இளமையில் வேட்டையாடச் சென்றவிடத்து, எல்லா வகையிலும் தம்மையொத்த அல்லது சற்றே தாழ்ந்த, அரமகளிர் போலும் அழகிற் சிறந்த கன்னிகையரைத் தற்செயலாகக் கண்டு, இயற்கையாக எழுந்த இருதலைக் காதலாற் கூடுவதும் பின்பு இல்லறமாக இறுதி வரை நீடுவதுமான, தெய்வத் திருமணத்தையே, தொல்காப்பியமும் அதற்கு முந்து நூல்களுமான தமிழிலக்கண நூல்கள், இருவர் பெற்றோர்க்கும் தோழனுந் தோழியுமொழிந்த மற்றோர்க்கும் தெரியாது மறைவாய் நிகழ்தல்பற்றிக் களவு எனக் கூறுகின்றன என்பதை, அவர் இன்னும் அறிந்திலர்.

அனவரதவிநாயகம் பிள்ளையார் தமிழைச் செவ்வையாய் அறிந்த வரல்லர். அவர் இல்வாழ்க்கையும் ஆரியச்சூழலில் அமைந்ததாகத் தெரிகின்றது. ஆதலால், பல அடிப்படைத் தென்சொற்கட்குப் பிராகிருதமூலமும் சமற்கிருதமூலமும் அவர் காட்டியிருப்பது வியப் பன்று. அக் காலத்தில் இத்தகைய காட்டிக்கொடுப்பின்றிச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற் பணியாற்றுவதும் அரிது.

அந்தி, அவை, ஆயிரம், உலகு, கண்ணகி, தி (பெண்பாலீறு), துழாய், தூணம், தேயம், தோணி, நேயம், பார்ப்பான் என்பவை தூய தென்சொற்களே.

அயன், ஆவணி, காப்பியம், தருமம், பூராடம் என்பனவே வட மொழித் திரிசொற்கள்.

Koviloor Digital Library

கோவலன் (கோபாலன்) என்பது தென்சொல்லும் வடசொல் லுங் கலந்த இருபிறப்பி (Hybrid).

அந்துதல்=கலத்தல். பகலும் இரவும் அல்லது இரவும் பகலும் கலக்கும் வேளையே அந்தி.

“காலை யந்தியும் மாலை யந்தியும்” (புறம். 34.)

அந்தி என்பது பிற்காலத்திற் சகரமெய் முனனேற்றுச் சந்தி என்றுயிற்று. ஒ. நோ: அமை—சமை.

சந்தி=காலை, மாலை, பலதெருக் கூடுமிடம்.

வடவர் சந்தி என்னும் சொற்கு ஸம்+தா என்று மூலங்காட்டு வர். அந்தி என்னும் வடிவு வடமொழியில் இல்லை.

அமைதல்=நெருங்குதல், கூடுதல், பொருந்துதல், கெட்டி யாதல். அமை=கல் மூங்கில்.

அமை—அவை=கூட்டம், களம். ஒ. நோ. அம்மை—அவ்வை. செம்மை—செவ்வை. குமி—குவி, குமை—குவை.

அவை—சவை. ஒ. நோ.: அந்தி—சந்தி, அமை—சமை.

சவை—ஸபா(வ.) வடமொழியில் இதற்கு மூலம் இல்லை.

அயிர்=நுண்மணல். அயிர்—அயிரம்—ஆயிரம்=மணல்தொகை போன்ற பெருந்தொகையெண்.

ஆயிரம்—ஹசார் (பெ., இ.)—ஸஹஸ்ர(வ.)=ஸ+ஹஸ்ர. வட மொழியில் இதற்கு மூலமில்லை.

உலத்தல்=வளைதல், சுற்றுதல், உருளுதல். உலவுதல்=சுற்று தல். உலா=சுற்றிவருகை.

உல—உலவு—உலகு=சுற்றிவரும் கோள். உலகு—உலகம். வடமொழியில் லோக என்னும் சொற்குச் சொல்லக் கூடிய பொருள் பார்க்கப்படுவது என்பதே. லோக்=பார். E. look.

நோக்கு—லோக் (வ.).

கண்ணகன் (ஆண்பாற் பெயர்)—கண்ணகி (பெண்பாற் பெயர்.) கண்ணகனுர் ஒரு பழம்புலவர்.

கண்ணகி என்னும் தமிழ்ப்பெயர் கன்யகா என்னும் தமிழ்த்திரி சொல்லாகிய வடசொல்லின் திரிபன்று.

அத்தன்=தந்தை. அத்தி=தாய். பெற்றோரைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் பாலீருகவும் வரும். எ—டு: செல்லப்பன், செல்லம்மை. தட்டான்+அத்தி=தட்டாத்தி. வண்ணன்+அத்தி=வண்ணத்தி. அத்தன்—அச்சன், அத்தி—அச்சி.

Koviloor Digital Library

கள்ளன்—கள்ளச்சி (பெ. பா.), மருத்துவன்—மருத்துவச்சி. (பெ. பா.)

அத்தி என்பதன் ஈறான 'தி' ஸ்திரீ என்னும் வடசொல்லின் சிதைவன்று.

அத்தி என்னும் தென்சொல் அக்கை என்னும் பொருளில் வட மொழியிலும் வழங்குகின்றது.

துளம்—துளர். துளர்தல் =மணம் வீசுதல்.
"துளருஞ் சந்தனஞ் சோலைக ளுடெலாம்" (சூளா.இரத.5).

துளம்—துளவு=மணம்வீசும் செடி.
துளவு—துளவம்—துளபம்.
துளவு—துளசு—துளசி.
துளம்—(துழை)—துழாய். ஒ. நோ: மாதுளம்—மாதுழை, நாளி—நாழி, களை—கழாய்.

துளசி—துலஸீ (வ.). துளசி முல்லைநிலச் செடியாதலால் முல்லை நிலத்தெய்வமாகிய மாயோனுக்கு உகந்ததாகக் கொள்ளப்பெற்றது.

துண்ணுதல்=பருத்தல். துண்—தொண்—தொண்ணை=பருத்தது. துண்—தூண்—தூணி. தூணித்தல்=பருத்தல், தூண்=திரண்ட மரக்கம்பம் அல்லது கற்கந்து. தூண்—தூணம்=பருத்த தூண்.
தூணம்—ஸ்தூண, ஸ்தூணு (வ.).

வடவர் காட்டும் ஸ்தா (நில்) என்னும் மூலம் பொருந்தாது. திகைதல்=முடிதல், தீர்தல். திகை=முடிவு, எல்லை, திசை.

"திகையெலாந் தொழச் செல்வாய்" (தேவா. 308, 1)

திகை—திசை=எல்லை, எல்லைநோக்கிய விழுத்து (Direction) எல்லைப்புறம், எல்லைப்புறநாடு. ஒ. நோ: சீமை (வ.)=எல்லை, நாடு.

திசை—தேசம்=நாடு, இடம். இடப்பொருளுருபு.
தேசம்—தேயம்=நாடு, இடம், இடப்பொருளுருபு.
தேயம்—தேம்=இடப்பொருளுருபு.
தேம்—தே—தேவகை=இடவகை, இடப்பொருளுருபு.

திகை—திக் (வ.), திசை—திசா (ॾ) திச் (வ.).

வடவர் திச் (காட்டு) என்பதை மூலமாகக் காட்டி, அது திக் என்று திரிந்ததாகக் கூறுவர். வடநூல் வேறு வழியாய் வந்ததா

Koviloor Digital Library

யின், திக்கா என்னும் பிராகிருதச் சொல்லினின்று வந்திருக்கலாம். நோக்கு (த.--(தேக் (பிரா.)=காண். தேக் திக்கா=காட்டு(பி. வி.) திக்கா—திக் (வ.).—திச்(வ.).

தொள்ளுதல்=தோண்டுதல், குடைதல்.
தொள்—தோள்—(தோண்)—தோணி=முதற்காலத்திற் பெரிய அடிமரத்திற் குடையப்பட்ட நீர்க்கலம், நீர்த் தொட்டி, ஓடம், படகு.

தோணி—(வ.) த்ரோணி (d). மரத்தினுற் செய்யப்பட்டது என்று வேர்ப்பொருள் கூறி, த்ரு (மரம்) என்பதை வேராக வடவர் காட்டுவது பொருந்தாது. த்ரமிள (தமிழ்), ப்ரதி (படி) ம்ருது (மெது), வ்ருஷ (விடை) என்பவற்றிற்போல், த்ரோணி என்பதன் ரகரமும் இடைச் செருகலாக வந்ததே.

நெள்—நெய்—நேயம்=நெய்போல் ஒட்டும் குணமாகிய அன்பு
ஒ. நோ: பசை—பாசம்=அன்பு. நீரம்—ஈரம்=அன்பு. நெய் —ஸ்நிஹ் (வ.) நேயம்—நேஎம் (பிரா.)—ஸ்நேஹ (வ.)

Snow என்னும் ஆங்கிலச்சொல் ஸ்நேஹ என்பதனெடு தொடர்புள்ளதாயின், அதற்கும் தென்சொல்லே அடிமூலமாயிருத்தல் வேண்டும்.

பார்—பார்ப்பான்=நூல்களைப் பார்ப்பவன். பார்ப்பனன் என்னும் வடிவம் செய்வனன் (செய்வான்) என்னும் வாய்பாட்டது.

இ. கா.	நி. கா.	எ. கா.
பார்த்தனன்	பார்க்கின்றனன்	பார்ப்பனன்

ஆரியர் வருமுன் அந்தணர் எனப்பெற்றவர் தமிழத் துறவியரே.

"அந்தண ரென்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்" (30)

என்று திருவள்ளுவர் 'நீத்தார் பெருமை' யதிகாரத்திற் கூறி யிருத்தல் காண்க.

அந்தணர் என்னும் பெயர் சிறப்பாக ஐயர் என்னும் முனிவரையே குறிப்பினும், நால்வகைத் தலைவருள் முதல்வரைக் குறிக்கும்போது பார்ப்பார் என்னும் இல்லறத்தாரையும் தழுவும். இம்முப்பெயர்களும் ஆரியர் வருமுன் தமிழ வகுப்பார்க்கே வழங்கிய தூய தமிழ்ச் சொற்கள் என அறிக.

Koviloor Digital Library

பரம்—பரமன்—பரமம்—(த.)—பிரமம்(வ.)—பிராமணன். பார்ப்பனன் என்னும் தென்சொற்கும் பிராமணன் என்னும் வடசொற்கும் யாதொரு தொடர்புமில்லை.

கோள்—கோ=கவரப்படும் ஆ. பண்டைக்காலத்திற் கொள்ளைக்காரராலும் அரசராலும் பெரும்பாலுங் கவரப்பட்டது ஆவே.

"ஊர்கொலை ஆகோள் பூசல் மாற்றே" (தொல். 1004). கோ—கோவன்—கோன்=இடையர் பட்டப்பெயர். கோன்—கோனுன்= மாட்டிடையன், இடையன், இடையர் பட்டப்பெயர். ஒ. நோ. ஆ—ஆயன்=மாட்டிடையன், இடையன்.

கோ—OS, kō, OE, kū, E, cow, Skt. gō. இச்சொற்கு ஆரிய மொழிகளில் மூலமில்லை.

பிராமணர் நிலத்தேவர் என்றும் அவர் மொழி தேவமொழியென்றும் தமிழர் மயங்கிய மயக்கத்தால், அவருடைய அகக்கரணங்கள் மரத்துப்போன காலத்தில், தமிழைக் கெடுக்க வேண்டுமென்றே ஆரியச்சொற்கள் அதில் தாராளமாகப் புகுத்தப்பட்டன. அவை தமிழர் விருப்பால் அல்லது தேவையால் தழுவப்பட்டவையல்ல. ஆயினும் இன்று அவற்றை, பண்டைத் தமிழர் வடசொற்களைக் கடன் கொண்டனர் என்று காட்டற்கும், வடமொழிச் சென்ற தமிழ்ச் சொற்களை வட சொற்கள் என்று திரித்தற்கும் சான்றாகப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இது மடிமாங்காய் போடுதல் போன்ற கயமையே. வடமொழிச் சென்ற தென்சொற்களுட் பலவற்றின் விளக்கத்தை என் 'வடமொழி வரலாறு' என்னும் நூலுட் கண்டு தெளிக.

இனி, ...

"பால லோசன பாநுவி லோசன
பரம லோசன பக்தச காயமா
கால காலத்ரி சூலக பாலவே
கம்ப சாம்பக டம்பவ னேசனே."

என்று குமரகுருபரரும்,

"நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப
நிர்விஷய கைவல்யமா
நிஷ்கள வசங்கசஞ் சலரகித நிர்வசன
நிர்த்தொந்த நித்தமுக்த

Koviloor Digital Library

தற்பர விஸ்வாதீத வ்யோம ரண பரிபூ
சதானந்த ஞானபகவ
சம்புசிவ சங்கர சர்வேச வென்றுநான்
சர்வகாலமு நினைவனே
அற்புத வகோசர நிவர்த்திபெறு மன்பருக்
கானந்த பூர்த்தியான
அத்துவித நிச்சய சொருபசா க்ஷாத்கார
அனுபூதி யனுகூதமுங்
....
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.”

என்று தாயுமானவரும், பாடியவை தமிழர் பாடல்களேயாயினும் ஆரியமயக்கிற் பாடப்பட்டவையாதலால், தமிழர் வடமொழியைத் தழுவ வேண்டுமென்பதற்குத் தாங்கலாகவெனக் கூறிவிடுக்க.

இனி முருகன் (குமரன்), மாயோன் (திருமால்), கொற்றவை (காளி) என்னும் மூவரும் ஆரிய வருகைக்கு முற்பட்ட குமரிநாட்டுத் தூய தமிழ்த் தெய்வங்களே. ஆரியரே அத் தெய்வங்கட்குச் சுப்பிரமணிய, விஷ்ணு, துர்க்கா என்னும் புதுப் பெயர்களை முறையே இட்டுக்கொண்டனர்; குமரன் என்னும் பெயரைக் குமார என்றும், காளி என்னும் பெயரைக் காலீ என்றும், நீட்டித் திரித்துக் கொண்டனர். விஷ்ணு என்னும் பெயர் வேதக்காலத்திற் கதிரவனையே குறித்தது.

திரிமூர்த்தி என்னும் முத்திருமேனிக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்துமதம் என்னும் பிராமண மதம், பிராமண மேற்குலப் பாட்டினாற் புகுத்தப்பட்டதேயன்றித் தமிழறிஞரால் அல்லது மெய்கண்டார் போலும் மெய்ப்பொருளாசிரியரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதன்று.

ஒளவையார் திருவள்ளுவரின் உடன்பிறப்பல்லர்.

அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் உறுதிப் பொருட்கோவை தமிழர் கண்டதே. ஆரியரே அதைத் தர்மார்த்த காம மோட்சமென மொழிபெயர்த்துக் கொண்டனர்.

சமணரும் புத்தரும் தமிழகத்திற்கு வந்து தமிழ் நூலியற்றியதினால், தமிழ் தன் தூய்மையை அல்லது தொன்மையை இழந்துவிடவில்லை.

Koviloor Digital Library

வீட்டுலகத்தையடைந்தவர் எவரும் இங்குத் திரும்பி வராமையால், வீட்டை வாயில் நடைவழியாகவும் ஒப்புமை வகையிலுந்தான் கூறமுடியும். இவ்விருவகையறிவிப்பும் அறத்துப்பாலிலும் காமத்துப் பாலிலும் முறையே அடங்கியுள்ளன. ஆதலால், திருவள்ளுவர் வீட்டைப்பற்றிக் கூருது விட்டுவிட்டார் என்பது பொருந்தாது.

தமிழிலக்கியம் சமற்கிருத இலக்கியத்தினின்றும் வேறுபட்டதாகையால், அனைத்திந்திய இலக்கியத்திற்கு உட்பட்டதன்று. சமற்கிருத இலக்கியம் தமிழிலக்கியத்திற்குள் அடங்குமென்று கூறின் மிகையாகாது.

தமிழகம் தனிநாடு; தமிழர் தனியினத்தார்; தமிழ் நாகரிகம் தனிப்பட்டது. ஆரியர் தமிழரையும் தம்மைப்போல் எல்லா வகையிலும் கலவையராகக் காட்ட முயல்கின்றனர்.

இன்னும் இதன் விரிவையெல்லாம் என் 'தமிழ் வரலாறு', 'வடமொழி வரலாறு', 'தமிழர் மதம்' என்னும் நூல்களுட் கண்டு கொள்க.

அயன், ஆவணி (ச்ராவண), காப்பியம், தருமம், பூராடம் (பூர்வாஷாட) என்னும் வடசொற்கட்கு, முறையே, நான்முகன், மடங்கல், வனப்பு, அறம், முற்குளம் என்னும் தென் சொற்களிருப்பதால், அவ்வடசொற்கள் தமிழுக்குத் தேவையில்லை.

ஆரியர் வருமுன், தமிழகத்தில் மாதப் பெயர்களெல்லாம் ஓரைப் பெயர்களாலேயே வழங்கிவந்தன. அம்முறைப்படி ஆவணி மடங்கல் (சிம்மம்) எனப்பெறும்.

பர். சட்டர்சியாரும் பர். கத்திரேயாரும் இணைந்தெழுதியவை

இந்தியத் திணைக்களஞ்சியம்-Gazetteer of India (1965)

VII. மொழிகள்

1. "கி. மு. முதலாயிரவாண்டின் முற்பாதியே வட இந்திய ஆரியமொழியாளர், தங்கள் மொழியை, சிறப்பாக வேதங்களிலும் அவற்றிற்குப் பிற்பட்ட முந்து சமற்கிருத இலக்கியத்திலும் நாட்டப் பெற்ற இலக்கிய மொழிவடிவுகளை, அறிவியல் முறையில் ஆயத் தொடங்கினர். கி. மு. முதலாயிரவாண்டின் நடுப்பட்ட பண்டை இந்திய இலக்கணக்காரரின் பழைய இந்தாரிய மொழிபற்றிய அறிவியலாய்வு, (கி. மு. 5-ஆம் நூற்ருண்டில்) பண்டையுலகமுழுவதி

Koviloor Digital Library

லும் தலைசிறந்த மொழியியல் வெற்றியான பாணினி சமற்கிருதவிலக்கணமாக முடிந்தது.''

—பக். 467-8

இதன் மறுப்பு:

இந்திய ஆரியரின் முன்னோர் இந்தியாவிற்குட் புகுந்தபோது இலக்கியமும் எழுத்தும் இன்றி எளிய முல்லை நாகரிக நிலையிலேயே இருந்தனர். அவர் புகுந்த காலம் கி. மு. 2000—1500.

ஆரியரின் முதலிலக்கியம் பல்வேறு சிறுதெய்வவழுத்துத் திரட்டாகிய வேதங்கள். வேதமொழி வழக்கற்றபின் வேதச் சொற்கட்குப் பொருள்விளங்கியெழுதிய யாசுக்கரின் நிருத்தம் (நிருக்த) என்னும் சொற்பொருள்நூலே, வேதத்திற்கு அடுத்தெழுந்த ஆரியநூல்.

ஆரியப் பிராமணர் தென்னாடு வந்து தமிழரொடு தொடர்பு கொண்டு தமிழிலக்கணங் கற்றபின்பே, பிராதிசாக்கியம் என்னும் வேதப்பாட வேறுபாட்டுக் கிளைகளின் ஒலியிலக்கண நூல்களும், ஐந்திரம், பாணினீயம் (அஷ்டாத்யாயீ) முதலிய (நன்னூல்போல் எழுத்துஞ் சொல்லுமே கூறும்) வியாகரணம் என்னும் இலக்கண நூல்களும் முறையே தோன்றின.

ஆரியரின் இந்திய வருகைக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே (கி. மு. 10,000 போல்) பஃறுளியாற்றங்கரை மதுரையில் தலைக்கழகம் தோன்றியதாலும், அக்காலத்துத் தமிழிலக்கண நூல்கள் இயற்றமிழ்க்கூறாகிய எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுங் கூறும் பிண்டங்களாகவும் இயலிசை நாடகமென்னும் முத்தமிழுங் கூறும் மாபிண்டங்களாகவும் இருந்தமையாலும், ஆரியப்பிராதிசாகித்தியங்கட்கும் வியாகரணங்கட்கும் தமிழ்நூலே முதல்நூல் என்பது தெள்ளத் தெளிவாம்.

ஆயினும், தமிழையும் தமிழரையும் என்றும் தாழ்த்தியே வைத்திருத்தற்பொருட்டு, ஆரியப் பிராமணர் தம்மை நிலத்தேவரென்றும் தம் கலவை மொழியாகிய வேதமொழியையும் அரைச்செயற்கையிலக்கிய நடைமொழியாகிய சமற்கிருதத்தையும் தேவமொழியென்றும் கூறித் தமிழரை ஏமாற்றியதற்கேற்ப, தமிழிலக்கண நூல்களின் முதன்மையையும் ஆரியவிலக்கண நூல்களின் வழிமையையும் அடியோடு மறைத்துவிட்டனர். பழங்குடிப் பேதைமையால் மதத்துறையில் மடம்பட்ட தமிழரும் அதன் கூற்றை முற்றும் நம்பிவிட்டனர். அந்நிலைமையை அறிவாராய்ச்சி மிக்க இக்காலத்தும் பயன்படுத்திக்

Koviloor Digital Library

கொண்டு, மொழியிலக்கண நூலை முதன்முதலாராய்ந்தியற்றியவர் ஆரியரே என்று கூறுவது உலக மக்களையே மாற்றல் என்னும் மாபெருங் குற்றத்தின்பாற்படுவதேயாகும்.

2. "சமற்கிருதத்திலும் ஏனைய இலக்கியத்திலும் ஆரிய நடைமொழிகளல்லாத மொழிகளைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் மிக அருகியுள்ளன. கிறித்தவவூழித் தொடக்கத்தில், தென்னிந்திய மொழிகளில் இலக்கிய முயற்சி அன்றுதான் தொடங்கியுள்ளதாகத் தோன்றுகின்றது. ஆரிய மொழி ஆந்திர கருநாடக நாடுகளில் தனக்கு ஓர் இடத்தை மிக முந்திப் பிடித்துக் கொண்டது. அங்கு சமற்கிருதமும் பிராகிருதங்களும் எதிர்ப்பின்றியும் வினவின்றியும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. ஆனால், தெற்கே தமிழ்நாடும் மலையாள நாடுமாகிய தொலைவான திரவிட நிலப்பகுதியில், தமிழ் சமற்கிருதத்தினின்றும் வடபால் நடைமொழிகளினின்றும் வேறு பட்டதென்னும் கூருணர்ச்சி, புலவரிடையும் பிறரிடையும் கி.பி. முதலாயிரவாண்டின் நடுவிலேயே இருந்ததாகப் பழந்தமிழிற் காண்கின்றோம். தமிழச் சிவநாயனூர் ஒருவர் பரம்பொருளைச் சிவ வடிவிற் பின்வருமாறு விளிக்கின்றார். (திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்: தோரா. கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு):

"ஆரியன் கண்டாய்"=நீ ஆரியனாயிருக்கின்றாய்.
"தமிழன் கண்டாய்"=நீ தமிழனாகவுமிருக்கின்றாய்.

வடவாரியன் மொழியாகிய சமற்கிருதமும் தென்மொழியாகிய தமிழும் ஆகிய இரண்டும் இறைவனிடத்துத் தோன்றியவையே என்பது இதன் கருத்து. அதே நாயனார் "ஆரியந்தமிழோ டிசையானவன்" என்றும் கூறுகின்றார். இறைவன் சமற்கிருதத்தையும் தமிழையும் அவ்விரண்டின் இன்னிசையும் தனக்கு வடிவாகக் கொண்டவன் என்பது இதன் பொருள். இங்ஙனம் தமிழின் தொன்முது பழங் காலத்தில் சமற்கிருதத்திற்கு அல்லது ஆரியமொழிக்கு ஏற்பிருந்ததே யன்றி அதன்மீது வெறுப்பிருந்ததில்லை. சமற்கிருதத்திற்குப்போல் தமிழுக்கும் ஒரு தனியிடம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது."

— பக். 368-9.

இதன் மறுப்பு:

ஆரிய நூலாசிரியர் வேண்டுமென்றே ஆரியமல்லாத பிறமொழிகளை ஆரிய இலக்கியத்திற் குறிப்பிடவில்லை. தமிழிலக்கியம் கி. மு. 10,000 ஆண்டுகட்கு முன்பே முழுவளர்ச்சியடைந்துவிட்டது. தெலுங்கரும் கன்னடரும் ஆரியத்தை முந்தி ஏற்றுக்கொண்டது, அவ்விரினத்தாரும் ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வரும்வழியில் இன்று

ALAGAPPA COLLEGE LIBRARY 1351

Koviloor Digital Library

போன்றே அதனையடுத்து அதற்கு வடக்கிலிருந்தமையாலும், அவர் வந்தபோது தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் இலக்கியமின்மையாலும், மொழியினவுணர்ச்சி இக்காலத்திலுள்ள அளவுகூட அக்காலத்திலின் மையாலும், ஆரியம் தேவமொழியென்னும் ஏமாற்றை நம்புந்தன்மை அவர்க்கு மிக்கிருந்ததனாலுமே.

"ஆரியன் கண்டாய்", "தமிழன் கண்டாய்" என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத் தொடர்கள் 'அவன் ஆரியன் காண்', 'அவன் தமிழன் காண்' என்று பொருள்படும் படர்க்கைக் கூற்றுக்களேயன்றிப் பர். சட்டர்சி கொண்டதுபோல் முன்னிலைக் கூற்றுக் களல்ல.

"கண்டாய்" என்பது மாந்தனொருவனை நோக்கிக் கூறும் முன்னிலையொருமையிசை. இதையறியாது ஒரு முதன்மை வாய்ந்த இந்திய அரசியல் வெளியீட்டில் இலக்கணவழுவாகப் பொருள் கூறியிருப்பது மிக இரங்கத்தக்கதொன்றாகும்.

"ஆரியந் தமிழோ டிசையானான்" என்பதிலும் இசை என்பது தமிழிசையையே குறிக்கும்.

தமிழிலக்கியம் தோன்றியது கி. மு. 10,000 ஆண்டுகட்குமுன். திருநாவுக்கரசுநாயனார் காலம் கி. பி. 7-8-ஆம் நூற்றாண்டு. இங்ஙனமிருக்கவும், நாயனார் காலத்தைத் தமிழின் தொடக்கக் காலமெனக் குறித்திருப்பது எத்துணைக் கேடான காலவழுவாகும்!

ஆரியமொழிக்குத் தமிழகத்திலும் தொடக்கத்தில் ஏற்றமிருந்ததற்கு, அக்காலத்தில் மொழியாராய்ச்சியின்மையும்,ஆரியரின் வெண்ணிறமும் அவர் மொழியின் எடுப்போசையும் அவர் நிலத்தேவரென்று நம்புவதற்குத் துணையாயிருந்தமையும், தமிழ் வேந்தரின் பேதைமையுமே கரணியமாம்.

3. ஆயின், "பிற்காலத்தில் செங்கொள்கை (அதாவது பிராமணியச் செங்கொள்கை) கடைப்பிடித்த புலவர், தமிழை ஓர் ஆரிய நடைமொழியாகவும் பழந்தமிழுக்கு மூலமான ஒருவகைத் திரவிடப் பிராகிருதமாகவும் காட்டப் பார்த்தனர். இன்றோ, அரசியலும் பிறவும் பற்றிய கரணியங்களால் தொங்கட்டம் அடுத்தபக்கம் சாய்ந்துள்ளது. தமிழார்வலர் சிலர் சமற்கிருதத்தை ஆரியயும் மொழியையும் பழந்தமிழினின்று திரிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கின்றனர்."

—பக். 369

Koviloor Digital Library

இ. ம.

பிராமணர் அன்றுமட்டுமன்று, இன்றும் தமிழைச் சமற்கிருதத்தின் கிளையாகவே காட்டிவருகின்றனர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகரமுதலியையும், 1967-ஆம் ஆண்டு விளக்கணி(தீபாவளி) மலராக வெளிவந்த 'அமைப்பாளன்' ('Organiser') என்னும் சிறப்பிதழிலுள்ள "திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், அண்ணாதுரை என்பவையெல்லாம் சமற்கிருதச் சொற்களே" என்னும் கட்டுரையையும், காண்க. தமிழ் ஓர் ஆரியக்கிளை என்பது முழுப்பொய்யும் புரட்டுமாகும். ஆயின், தமிழ் திரவிடத்திற்குத் தாயும் ஆரியத்திற்கு மூலமும் என்பது முற்றும் உண்மையே. இதற்கு மொழிநூல், வரலாறு, மாந்தனூல் ஆகிய முத்துறை பற்றியமறுக்கொணாச்சான்றுகள்நிரம்பவுள்ளன. இக்காலம் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் மிக்க காலமாதலின், ஆரியப் பிராமணர் நிலத்தேவர் என்பதும் ஆரியம் தேவமொழி என்பதும் எள்ளளவும் செல்லா. இதுகாறும் தமிழரையும் திரவிடரையும் ஏமாற்றி மேனத்தாக வாழ்ந்த ஆரியர்க்கு அவர் குட்டு வெளிப்படுவது வரைகடந்த வருத்தமே. ஆயின், "மெய் வெல்லும், பொய் தோற்கும்." என்பது உண்மையன்றோ?

4. "தொல்காப்பியத்தொடு தொடங்கும் தொன்முது பழந்தமிழ் கன்னட தெலுங்கு இலக்கணங்கள் கிறித்துவிற்குப் பின் தொடக்க நூற்றாண்டுகளில் தோன்றியவை; சற்று முந்தியவையாயுமிருக்கலாம்."

—பக். 369.

இ. ம.

தொல்காப்பியக்காலம் கி. மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டு. அது இடைக் கழகத்திற்கும் கடைக்கழகத்திற்கும் இடைப்பட்டுத் தோன்றிய சார்பிற் சார்புநூல். ஆகவே தமிழ் முதல் இலக்கண நூல் தோன்றிய தலைக்கழகக் காலம் கி. மு. 10,000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகும்.

தெலுங்கு கன்னடத் திரவிடமொழி யிலக்கணங்கள் கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டிலும் பிற்பட்டும் தோன்றியவையே.

5. "இந்திய மொழிநூற்கும் மொழியியல் அறிவியம் முழுமைக்கும் அடிகோலப்பெற்றது, இந்தியாவிற்கு வந்த விடையூழியரும் பிறருமான ஐரோப்பிய அறிஞர் சமற்கிருதத்தைக் கண்டுபிடித்துக் கற்றதின் உடன்விளைவாகும்."

— பக். 369.

Koviloor Digital Library

இ—ம்.

இந்திய மொழிநூற்கு அடிமணை தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முந்திய தமிழிலக்கண நூல்களிலேயே இடப்பெற்றதென்பது, முன்னரே கூறப்பட்டது.

6. "இந்தியாவில் மிக முந்திய காலத்திலேயே நாட்டப் பெற்ற நான்மொழித் தொகுதிகளுள், இறுதியாக வந்தது ஆரிய மொழிக் குடும்பமாகும். அதற்கு முந்திவந்தவை திராவிடம், சீன திபேத்தம், ஆத்திரியம் என்பன."

— பக். 373.

இ—ம.

திரவிடம் என்பது தமிழின் திரிபு. தமிழ் தோன்றியது இந்திய வாரியுள் மூழ்கிப்போன குமரிக்கண்டத்தின் தென்கோடியில். தமிழ் வடக்கே சென்று திரவிடமாகத் திரிந்து, திரவிடம் வடமேற்கே சென்று ஆரியமாக மாறி. அவ் ஆரியத்தின் ஒரு கிளையே கீழையாரிய மாக வந்து இந்தியாவிற்குட் புகுந்தது. ஆகவே, திரவிடம் வெளி நாட்டினின்று வந்ததன்று.

7. "ஆரியத்திற்குப் பின்பு திரவிட இலக்கியம் முந்தி வளர்ச்சி பெற்றது."

— பக். 373.

இ—ம.

இந்தியாவில் மட்டுமன்றி உலகத்திலேயே முதன்முதல் தோன்றி வளர்ந்தது தமிழிலக்கியமே. அதன் தோற்றம் கி. மு. 10,000 ஆண்டுகட்குமுன். இந்திய ஆரியரின் முதல் இலக்கியம் வேதம் ஆகும். அதன் காலம் கி. மு. 1500—1200. அதற்குப் பிற்பட்ட சமற்கிருத இலக்கண இசை நாடகநூல்களும் கணியம் மருத்துவம் முதலிய வேறு பலவும் பண்டைத் தமிழிலக்கியத்தைப் பின்பற்றியவையே.

8. "பிரிக்கப்படாத இந்தியாவில் நூற்றிற்கு எழுபத்துமூவர்க்கு மேற்பட்டவர் ஆரியமொழிகளைப் பேசினர்."

— பக். 374.

இ—ம.

இது தவறான கணக்கு. ஆரியர் வருமுன் திரவிடமாகவும் திரவிடத் திரிபாகவுமிருந்த பல வட இந்திய மொழிகள் இன்று ஆரியமாகக் கருதப்படுகின்றன. பி. தி. (P. T.) சீநிவாச ஐயங்காரின் இந்தியக் கற்காலம்' (Stone Age in India) என்னும் நூலைப் பார்க்க.

Koviloor Digital Library

9. "நீகரோப்போலிக் குக்குலத்தார் தமிழ் நாட்டின் சில பகுதிகளில் இன்றும் காணப்படுகின்றனர். இவர் இருளர், காடர், பணியர், குரும்பர்என்பார். பண்டையிந்திய நீகரோப் போலியரின் எச்சமான இவர் தம் மொழிகளையிழந்துவிட்டுத் தமிழ் வகைகளைப் பேசிவருகின்றனர்."

— பக். 375.

இ—ம.

இது முற்றுந்தவறு. தமிழர் கிரேக்க நாட்டினின்று வந்தவரென்று கொண்ட அடிப்படைத் தவற்றினாலேயே, இம்மேற்படைத் தவறும் ஏற்பட்டது. மேற்குறித்த நால்வகுப்பாரும் தூய தமிழினத்தாரே. அவர் மலைகளிலும் காடுகளிலும் வாழ்வதனாலும் நாகரிக மக்களொடு கூட்டுறவு கொள்ளாததினாலுமே சிறிது வேறுபட்டுத் தோன்றுகின்றனர். குரும்பர் பலர் இன்று நாட்டுப்புறங்களிலும் நகர்களிலும் வந்து வேற்றுமை தெரியாது வாழ்கின்றனர். இருளரும் ஒருசிலர் அவரைப் பின்பற்றியிருக்கின்றனர். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ள பழங்குடி மக்கள் அனைவரும் தூய தமிழரே.

10. "ஆத்திரியப் பேச்சு திரவிடத்திலும் ஆரியத்திலும் கலந்துள்ளது."

— பக். 37

இ—ம.

ஆத்திரியம் தமிழிற் கலக்கவில்லை.

11. "அடுத்து, சின்ன ஆசியாவிலிருந்தும் கீழை நண்ணிலக் கடற்கரையிலிருந்தும் வந்தவராகச் சொல்லப்படும் திரவிடரைப் பற்றி நாம் கவனிக்கவேண்டியுள்ளது. அவர் சின்னஆசியரும் கிரேத்தாத்தீவினரும் கிரேக்கநாட்டு (ஈசியர் என்னும்) எல்லெனிய முன்னை மக்களும் ஆகியவரொடு சேர்ந்த நண்ணிலக் கடற்கரை வாணராயிருந்தனர். இந்தியத் திரவிடர் இங்ஙனம் முதலில் கிரேக்க நாட்டு எல்லெனிய முன்னையரும் சின்ன ஆசியருமான மக்களின் ஒரு கிளையாகவேயிருந்தனர். திரவிடத்திற்கும் கீழை நண்ணிலக் கடற்கரையர் மொழிக்கும் இடைப்பட்ட இனமை இன்னும் துல்லியமாகத் திட்டஞ் செய்யப்பெறவில்லை. ஆயின், சில பொதுச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இந்தியத் திரவிடமக்களின் சில சமயக் கருத்துக்களும் ஏடல்களும் (Ideas) வணக்கங்களும் பழக்கங்களும், மேலையாசியாவிற்கும் நண்ணிலக் கடற்கரைக்கும் உரியவற்றொடு வலுத்த உறவு கொண்டுள்ளன. திரவிடர் பொதுவாக நண்ணிலக் கடற்கரையர் போல் நீள்தலையராவர். சிந்து பஞ்சாபிலும் இந்தியாவின் ஏனைப்

Koviloor Digital Library

பகுதிகளிலுமிருந்த நகர நாகரிகம் திரவிடமாகவும், அதனால் மேலை யாசியாவொடு தொடர்புகொண்டதாகவும் தெரிகின்றது. திரவிட மொழிகள் இன்று தக்கணத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் உறுதியான பாளங்களாக ஊன்றி, ஆரிய மொழியின் வலுத்த தாக்குதல்களையும் எதிர்த்துத் தனிநிலைபெற்றுள்ளன. இந்திய ஆரியமொழிகளில் வலுத்த திரவிட ஆத்திரியக் கூட்டடிப்படையிருப்பது போன்றே, திரவிட மொழிகளிலும் ஆத்திரியக் கூறுள்ளது.

"இத் திரவிடமொழிகள் தெற்கில் ஆரியமொழிகளின் தாக்குதல்களைத் தடுத்துள்ளன. வடஇந்தியாவிற் பெரும்பாலிடங்களில் அவை மெள்ள மெள்ள ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டுள்ளன. ஆண்மையும் நல்லமைப்பொழுங்குமுள்ள ஒரு வெற்றியர் கூட்டத்தின் நெகிழ்ச்சியும் வலிமையுங்கொண்ட பேச்சாகிய ஆரியமொழி, தனக்கு எதிர்ப்பட்ட எதையும் விலக்கித்தள்ளியது. சீன திபேத்தம், ஆத்திரியம், திராவிடம் என்னும் தனிப்பட்ட முக்குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பற்பல வேறின மொழிகளைப் பேசிய, ஆரியத்திற்கு முன்னைமக்களிடைமொழி யொற்றுமையின்மையால், இது எளிதாக நேர்ந்தது. ஆயின் இன்றும் திரவிடமொழிகள் ஆரியத்திற்கு அடுத்து, முதன்மைவாய்ந்தவை. அவற்றுட் சில மிகவுயர்நிலை இலக்கியங்கொண்டுள்ளன. அவற்றுள் தலைசிறந்தது எங்ஙனமும் தமிழ்தான். திரவிடமொழிகளின் எழுதப்பட்ட இலக்கியத் தொடக்கம், பெரும்பாலும் இருந்திருக்கக்கூடியபடி, கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட முதலாயிரவாண்டின் இறுதி நூற்றுண்டுகளாகும். ஆயின். திராவிடம் கிறித்தவவூழியின் தொடக்கக் காலத்திற்கு மிக முந்திப் பண்பட்டதாகத் தோன்றவில்லை. தென் திரவிடரிடை இலக்கிய முயற்சி கி. பி. முதல் இரண்டொரு நூற்றுண்டுகளிலிருந்து மிக மிகப் பயன்படுவதாயிற்று. கி. பி. முதலாயிரவாண்டின் நடுவையடுத்து, முதன்மைமிக்க திரவிடமொழிகள், நல்லமைப்பொழுங்கும் பண்பாடுங்கொண்ட மக்கட் கூட்ட மொழிகளாக முற்றும் நாட்டப்பட்டுவிட்டன. அவை எதிர்கால மலையாளத்தை யுள்ளிட்ட பழந்தமிழும் பழங்கன்னடமும் பழந்தெலுங்கும் ஆகும்."

— பக். 378-9.

இ—ம.

தமிழர் அல்லது திரவிடர் முதுபண்டைக்காலத்தில் மேலையாசியாவிலும் ஐரோப்பாவிலும் பரவியிருந்ததினாலேயே, மேனாட்டுத் தெய்வ வணக்கங்களும் பழக்கவழக்கங்களும் சொல்வழக்காறுகளுந் தமிழருடையவற்றோடு ஓரளவு ஒத்துள்ளன. இதன் விளக்கத்தை வி. ஆர். (V. R.) இராமச்சந்திரதீட்சிதர் எழுதிய 'தமிழரின் தோற்ற

Koviloor Digital Library

மும் பரவலும்' (Origin and Spread of the Tamils) என்னும் ஆங்கில நூலில் விரிவாகக் கண்டுகொள்க.

திரவிடமொழிகள் தென்னிந்தியாவிற் சிறந்தும் செறிந்தும் நிலைத்தும் இருப்பதே, திரவிடரும் அவரின் முன்னோரான தமிழரும் தென்னாட்டுப் பழங்குடி மக்கள் என்பதை நாட்டப் போதிய சான்றாகும்.

ஆரியர் முகமதியரும் ஆங்கிலரும்போற் படையெடுத்துப் பொருதுவென்று தம் மொழியை இந்தியாவிற் பரப்பவில்லை; அடுத்துக்கெடுத்தலும் ஏமாற்றலும் ஆகிய வலக்காரங்களைக் கையாண்டே பழங்குடிமக்களை மெல்ல மெல்ல அடிப்படுத்தினர். அவரது வெண்ணிறமும் அவர் மொழியின் வல்லோசையுங்கண்டு தமிழரும் திரவிடரும் ஏமாறிவிட்டனர். மேலும், சிவநெறியும் திருமால் நெறியும் ஆகிய தமிழர் சமயங்களையே ஆரியர் தழுவியதாலும், ஆரியத்தோடு பிராகிருதமும் திரவிடமும் தமிழும் ஆகிய இந்திய மொழிகளைக் கலந்தே சமற்கிருதத்தை அமைத்ததாலும், இந்தியருட் பெரும்பான்மையரும் மதப்பித்தமும் கொடைமடமும் மிக்கவருமான தமிழரையும் திரவிடரையும் ஆரியர் எளிதாய் அடிப்படுத்தத் தோதாயிற்று.

ஆரியமொழிகள் என்று தவறாகக் கருதப்படும் வட இந்திய மொழிகளின் அடிப்படை தமிழாய் அல்லது திரவிடமாய் இருப்பது உண்மையே. ஆயின், ஆரியர்க்கு முற்பட்ட பழந்தமிழில் வேறெம் மொழியும் கலக்கவில்லை. ஆரியத்தின் (சமற்கிருதத்தின்) கலப்படத்தை ஒத்துக்கொள்வதால் மட்டும், தமிழையும் கலப்படமாகக் கூறுவது உண்மையாகிவிடாது.

தமிழும் திரவிடமும் ஒரே காலத்தில் இலக்கிய வளர்ச்சி பெற்றவையல்ல. தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய திரவிட மொழிகளின் இலக்கியமெல்லாம் கி. பி. 9-ஆம் அல்லது 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவையே. தமிழிலக்கியத்தோற்றம் கி. மு. 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

12. "இந்திய ஆரியமொழிகள், அவற்றின் முதுபழந்தொல்வடிவமான வேத சமற்கிருதத்தொடு தொடங்கி, இந்தியாவின் மதித்திறனும் பண்பாடும் பற்றிய பெரிய உரிமைப்பேறாக இருந்துவந்திருக்கின்றன."

— பக். 379.

Koviloor Digital Library

இ—ம.

வேதமொழி வேறு; அதற்குப் பிற்பட்ட அரைச்செயற்கை யிலக்கிய நடைமொழியாகிய சமற்கிருதம் வேறு. வேத மொழியை வேத சமற்கிருதம் என்பது, முற்காலப்படுத்தம் (Prochronsim) என்னும் காலவழுவாகும்.

13. "தமிழிலக்கியம் கிறித்தவ ஊழியின் தொடக்கக் காலத்தில் தோன்றியதாகும்.................அது பரந்த சமற்கிருதக் கூற்றைத் தன்னுட்கொண்டிருந்து கொண்டே பண்பட்ட வேறெத்திரவிட மொழியையும்விட மிகப் பேரளவு தன் திரவிடச் சொற்றெருகுதியின் தூய்மையைத் தாங்கிநிற்கின்றது."

— பக். 404

இ—ம.

ஆரிய வருகைக்கு முற்பட்ட செந்தமிழில் சமற்கிருதக் கூறே யிருந்ததில்லை. அந்நிலைமையைக் காட்டும் நூல்கள் அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன.

14. "இந்திய மொழிகளின் வரலாற்றில், இன்றும் சமற்கிருதத்தின் முதன்மை சிறப்பாக வலியுறுத்தப்பெறவேண்டும். சமற்கிருதம் எங்கேனும் பேச்சுமொழியாயில்லாதிருப்பினும், இந்தியாவின் 14தேசியமொழிகளுள் ஒன்றாக ஒப்புக்கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. ஆயின், இன்னும் அதை வீட்டுமொழியாகக் கருதுபவர் சின்னூற்றுவர் இந்தியாவில் உளர் என்பதை நோக்கும்போது உவகையுண்டாகின்றது. உண்மையில் சமற்கிருதம் அல்லது இன்னுஞ் சரியானபடி பழைய இந்தாரியம், கிறித்துவிற்குப் பன்னூற்றாண்டுகட்கு முன்பே உலக வழக்கற்றுப்போய், பிராகிருதம் என்னும் இடையிந்தாரியமாகத்திரிந்து, பின்பு இக்கால அல்லது புதிய இந்தாரிய மொழிகளாக மாறிற்று. ஆயின் சமற்கிருதம் இந்தியாவெங்கும் எப்போதும் விடா முயற்சியொடு பண்படுத்தப்பெற்றுவந்து, இன்னும் இந்திய மொழிகளுட் பெரும்பாலானவற்றின் உயிர்நாடியிணைப்பாக இருக்கின்றது. இந்தியவொற்றுமை முதற்படியாகப் பண்பாட்டொற்றுமையே. சமற்கிருதம் இப்பொழுது அனைத்திந்தியப் பண்பாட்டின் அடையாளமும் வெளிப்படுத்தமும் ஆகும். இதுவுமன்றி திரவிடம் உட்பட எல்லா இந்திய மொழிகளும் உயர் பண்பாட்டுச் சொற்களைச் சமற்கிருதத்தினின்று கொள்ளுகின்றன. இக்கால அறிவியல் (Scientific) கம்மிய (Technological) மன்னியல் (Humanistic) ஏடல்களும் செய்முறைகளும் (Processes) கருத்தமைவுகளும் (Concepts) பற்றிய புதுச் சொற்களின் தேவையை இந்திய மொழிகள் எத்துணை அதிகமாய்

Koviloor Digital Library

உணர்கின்றனவோ, அத்துணையதிகமாய்ச் சமற்கிருத உறுத்தமும் அவற்றின்மேற் படுகின்றது. தேவையான சொற்கள் சமற்கிருதத்தினின்று நேரே எடுக்கப்படுகின்றன, அல்லது அவை சமற்கிருத வேர்ச் சொற்களும் ஈறுகளுங்கொண்டு புனையப்பெறுகின்றன.''

— பக். 409.

இ—ம.

சமற்கிருதம் ஓர் இலக்கிய நடைமொழி. அது என்றேனும் வழக்கு உற்றதுமில்லை, அற்றதுமில்லை.

சமற்கிருதத்தை வீட்டுமொழியாகக் கருதுவார் சிலர்உளராயின், அது அவரது மொழிப்பித்த முதிர்ச்சியையே காட்டுகின்றது.

சமற்கிருதம் பழைய இந்தாரியமன்று. அது இடையிந்தாரியமாகவும் புது இந்தாரியமாகவும் திரியவில்லை. முதற்காலத் திரவிடமாகிய வடதிரவிடமே பிராகிருதமாகவும் இற்றை வட இந்திய மொழிகளாகவும் திரிந்துள்ளது. பிராகிருதத்தைத் தன்னுள் ஒரு கூறாகக் கொண்டு அதற்குப் பிற்பட்டுத் தோன்றியதே சமற்கிருதம்.

உயர் பண்பாட்டுச் சொற்களைக் கடன்கோடற்கும் அறிவியலும் கம்மியமும் பற்றிய புதுச்சொற்களைப் புனைவதற்கும் சமற்கிருதத் துணையை இன்றியமையாததாகக் கொள்வது, தமிழொடு தொடர்பற்ற திரவிடமொழிகட்குரிய தேயன்றித் தமிழுக்குரியதன்று. சமற்கிருதச் சொற்களுள் ஐந்திலிருபகுதிக்கு மேற்பட்டவை தமிழ். ஆதலால், தமிழ்த்துணை சமற்கிருதத்திற்கு வேண்டுவதேயன்றிச் சமற்கிருதத்துணை தமிழுக்கு வேண்டுவதன்று.

இங்ஙனம், பர். சட்டர்சியாரும் பர். கத்திரேயாரும் தமிழைத் தமிழர் வாயிலாகக் கல்லாது தமிழ்ப்பகைவரான பிராமணர் தமிழைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் தவறாக எழுதியுள்ளதையே படித்துப் பிழைபடவுணர்ந்து, மிகப் பொறுப்புவாய்ந்த அரசியல் வெளியீடாகிய இந்தியத் திணைக்களஞ்சியத்தில் தாம் விரும்பியவாறெல்லாம் தமிழைப் பழித்தும் இழித்தும் வரைந்துள்ளனர்.

இவர் போக்கைத் தழுவியே பர். சி. பி. (C. P.) இராமசாமி ஐயரும் பிறரும் வரைந்த இந்தியச் சமயங்கள் பற்றிய கட்டுரையிலும் திருவள்ளுவர் காலம் கி.பி.௬-ஆம் நூற்றாண்டென்னும் கருத்துப்படக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவற்றின் பொறுப்பற்ற தன்மையைக்கண்டே, இந்திய அரசினர்க்கு ஏதும் இழுக்கு நேராதவாறு, இந்தியத் திணைக்களஞ்

Koviloor Digital Library

சியத்தை வெளியிட்ட அரசியல் அதிகாரியார் "இம் மடலத்தில் வெளிடப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் கட்டுரையாளருடையனவேயன்றி இந்திய அரசியலாருடையனவல்ல."

(The views expressed in this volume are those of the contributors and not of the Government of India.")

என்று உள்தலைப்பிதழின் பின்புறத்திற் குறித்துத் தப்பிக் கொண்டதும் என்க.

பர். சு. கு. சட்டர்சியார் 'நந்தமௌரியர் காலம்' என்னும் கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலில், தமிழர் நண்ணிலக் கடற்கரையினின்று வந்தவர் என்று வரைந்ததை அன்றே கண்டித்திருந்தால், அவர் கொள்கை இத்துணை வளர்ந்தும் இராது. ஆயின், முப்பல்கலைக் கழகத் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியரும், குடியிருக்கும் வீட்டிற் கொள்ளிவைப்பவரும் தமிழ்ப்பகைவரை வலிய வரவழைத்துச் சிறப்புச் செய்பவருமாதலின், தமிழுக்கு இந்நிலைமை நேர்ந்ததென்க.

பர், சேதுப்பிள்ளையார் தம் பதவியினாற் பெற்ற செல்வத்திலிருந்து, தம் அன்னையார் பெயரும் தம் பெயரும் என்றும் நிலைத்திருக்குமாறு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் தனித்தனி காலிலக்கம் உருபாசொற்பொழிவு மானியமாக ஒதுக்கிவைத்திருப்பதால், அதன் சார்பிற் சொற்பொழிவாற்றும் புலவர், தமிழ்நலத்தைக் கருதாது தம்நலம் ஒன்றையே கருதி, அவரைத் தலைசிறந்த தமிழ்த் தொண்டராக வானளாவப் புகழ்வது, தனக்கு ஒரு சூப்பெலும்புத்துண்டு கிடைக்குமாறு தன் தந்தை மரத்தினின்று கீழ் விழுந்து காலொடிவதை விரும்பிய சிறுமியின் தன்மையையே ஒக்கும்.

(9) தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்

பேராய ஆட்சியிற் பேராயக் கட்சிச் சார்பினால் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு முதல் துணைக் கண்காணகராக அமர்த்தப்பெற்று முதல் ஆண்டிலேயே அப்பல்கலைக்கழகத்திற் பண்டாரகர் (Dr.) என்னும் கண்ணியப் பட்டம் பெற்ற பேரா. தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், தமிழைச் செவ்வையாக அறியாமைக்கு முந்நிலைமைகள் கரணியமாய் உள்ளன. அவையாவன:—

(1) சென்னையாராயுள்ளமை.

(2) சமற்கிருத அடிப்படையில் தமிழ் கற்றமை.

(3) பேராயத்தைச் சேர்ந்தமை.

Koviloor Digital Library

பேராயத்தைச் சேர்ந்ததினாலேயே அவர் இதுவரை இந்தியை எதிர்த்ததில்லை. இந்தியை ஏற்பவர் உண்மையான தமிழன்பரா யிருக்கமுடியாது. அதனாலேயே கல்வித்தந்தையார் திரு. கருமுத்து தியாகராசச் செட்டியாரும் நாவலர் சோமசுந்தரபாரதியாரும் பேரா யத்தை விட்டு விலகினர்.

பர். தெ. பொ. மீ. தம் தமிழ்ப்பற்றின்மையை வெளிப்படை யாகக் காட்டிக்கொண்ட நிகழ்ச்சிகள் வருமாறு:—

(1) 'தமிழா நினைத்துப்பார்' என்னும் நூலில் தமிழரின் முன்னோரை வெளி நாட்டினின்று வந்தவராகக் கூறியிருத்தலும், பா. சு கு. சட்டர்சியார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் திரவிட மொழிநூல்துறைத் தொடக்க விழாத் தலைமையுரையில் அங்ஙனங் கூறியிருப்பதை மறுக்காமையும்.

"ஆஸ்திரேலியாவிலும் கிழக்குத்தீவுகளிலும் வாழ்கிற மக்களின மும் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஒருகாலத்தில் வாழ்ந்திருத் தல் வேண்டும். வெட்டர் இருளர் மலைவாழ் சாதியார் முதலானோர் இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆகலாம்." "பிராஹுவி" என்ற திரா விட மொழியை இந்தியாவின் வடமேற்கிலுள்ள பெலுச்சிஸ்தானத் தில் உள்ளவர் பேசுகின்றனர். ஆகவே இந்த மொழிக் கூட்டத்தினர் வடமேற்கு வழியாக இந்தியாவிற்கு வந்து, படிப்படியாகத் தென் னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் பரவினர் என்று கூறவேண்டும்,"

"ஆரியர் பேசிய வடமொழி, இந்தியநாட்டு—ஏன்?—ஆசிய நாட்டுப் பொதுமொழியாயிற்று".—தமிழா நினைத்துப்பார். இந்திய வரலாற்றின் கடைக்கால்." பக். 3—7.

(2) அமெரிக்க வண்ணனை மொழியிய லாசிரியர் திரு. (H. A.) கிளீசனாரிடம், தமிழர்க்கு நால்நிறங்களே தெரியுமென்று கூறியமை.

(3) 1957—இல் தேரா தூனில் நடைபெற்ற வேனில் மொழியி யற்பள்ளியில் பேரா. சீகண்டையா பொன் என்ற தமிழ்ச்சொல் கன் னடத்தில் ஹொன் என்று திரிந்துள்ளதென்று தம் வகுப்பு மாண வர்க்குக் கூறினதைக் கண்டித்து, வண்ணனைமொழியியல் வகுப்பில் வரலாற்று மொழியியல் கற்பித்தல் கூடாதென்றமை.

(4) அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் திரு. (T. M.) நாராய ணசாமிப்பிள்ளையார் தலைமையிற் பர் சு. கு. சட்டர்சியார் சொற் பெருக்கு நிகழ்த்திய கூட்டத்தில், தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலம்

Koviloor Digital Library

கிறித்தவ ஊழியின் முந்து நூற்றாண்டுகள் (Early Centuries oef th Christian era) எனக் கூறியமை.

(5) அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நான் 'செந்தமிழ்ச்சொற் பிறப்பியல் அகரமுதலி' தொகுக்க எதுவுஞ் செய்யாமை.

(6) தமிழ்க் கலைச்சொல்லாக்கக் குழுக்களுள் ஒன்றிலுங் கலந்து கொள்ளாமை.

(7) 1994—ஆம் ஆண்டுச் 'சுதேசமித்திரன்' விளக்கணி (தீபாவளி) மலரில் வரைந்துள்ள 'தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கள்' என்னுங் கட்டுரையில், தமிழை ஒரு கலவை மொழியாகக் காட்டியிருத்தல்.

இக்கட்டுரையை நடுநிலையாளர் எவர் படிப்பினும் பர். தெ. பொ. மீ. ஒரு தமிழ்ப் பகைவர் என்ற முடிபிற்குத்தான் வரமுடியும். தமிழில் உண்மையான பற்றுள்ளவர் பிறமொழிகளிலுள்ள தமிழ்ச் சொற்களையே குறிப்பிட்டுத் தமிழின் பெருமையைக் காட்டுவர். அங்ஙனம் காட்டியவர் காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் கோ. இராமச்சந்திரனுர் என்ற நிலவழகனுர்.

வழுதுணங்காய், தவலைக்காய், மீசை, இளநீர் முதலிய சொற்கள் முண்டாமொழிச் சொற்களென்றும், முருங்கை என்பது சிங்களச் சொல்லென்றும் கூறியிருப்பது, எத்துணை இளிவரலும் இரங்கத்தக்க செய்தியும் ஆகும்! ஆங்கிலரான பேரா. பரோ கூட முருங்கை என்பது தென்சொல்லென்று தம் 'சமற்கிருதமொழி' என்னும் ஆங்கில நூலுட் கூறியிருத்தல் காண்க.

இனி, மத்திகை, சுருங்கை, கன்னல், ஓரை என்னும் சொற்கள் கிரேக்கச் சொற்களேயாம் என்று கூறியிருப்பது, அவரது தமிழறிவுத் தாழ்வையே வலியுறுத்திக் காட்டுகின்றது. கிரேக்கத்தில் இந்நாற் சொற்கள் மட்டுமல்ல, நூற்றுக்கணக்கான வேறுசொற்களும் தமிழாயுள்ளன.

அவற்றுட் பல

வருமாறு:—

தமிழ்	கிரேக்கம்
அஃகு	oxus (Sharp)
அகில்	agallochen
அகை	ago (to drive)

Koviloor Digital Library

தமிழ்	கிரேக்கம்
அச்சு	axon
அசை	seio
அஞ்சல்	aggelos (=angelos)
அண்	ana (up)
அத்தன்	tetta
அப்பன்	abbas
அப்பால்	apo
அம்பு (வளையல்)	amphi (round)
அரசன்	archon
அரத்தம்	erythros
அரிசி	oryza
அருவு	rheo (flow)
அல்	an (privative)
அல்லது	allos
அலை	ale (wander)
அறை-ராய் (தெ.)	lai-a (stone)
ஆண்	aner (man)
ஆழி (வட்டம்)	halo
இஞ்சிவேர்	zingiber
இகல்	agon (contest)
இதா	itha
இய் (இயங்கு)	ei-mi
இரு	es
இல்	en
இலக்கம்	leukos (white)
இழு	eruo (draw, helko (drag)
இளகு	eleeo (to pity) elos (compassion)-
உண்டு (உள் பொருள்)	onto (bcing)
உந்து	otheo (push)
உம்பர்	ufar, hyper
உமட்டு	emeo
உரும், உரும்பு	thermos
உளை	elos (marsh)
ஊளை	ololyuzo
எய்	hio
எல் (கதிரவன்)	helios
ஏர்	aroo
ஏர் (எழு)	aeiro (raise up)

Koviloor Digital Library

தமிழ்	கிரேக்கம்
ஏழகம் (செம்மறிக்கடா)	alke (elk)
ஏறுகடை	eskhatos (?)
ஒழி	ollus (destroy)
கனு	gonu
கந்தல்	kentron
கப்பல்	skaphe
கரப்பு	krypto
கரை	horos (limit)
கலவம்	karahos (boat)
கழுவு	kluzo
கள்வன்	kleptes, klapeis
களவன் / கடப்பான் / (நண்டு)	karabos (crab)
களம்	halos (threshing floor)
கலை (அழகு)	kalos, kallos
கறங்கு (சுழற்சி)	guros (ring), E. gyre.
கறி	kreas (meat, flesh)
கன்னல் (கரும்பு)	kanna (reed)
காண்	gno, O. E. con, cun, ken
காமம்	gamos (marriage)
காய்	kaio (burn)
கால்	skelos (leg)
கால் (காம்பு)	kanlos (?)
கிழம்	geron (old), geras (old age)
கிழி, கீள்	klao
கிளை	klados (young shoot, branch)
கீழ், தெ. கிந்த	cata (down)
கிறு, கிறுகிறு	guros, E. gyre
குந்தம்	kontos, kenteo (prick, goad)
குதறு	sked-aiss
குப்பல், குப்பை	kopros (dung, dirt)
கும்-கும்ம	sym, syn
கும்பா	kumbe, kumbion
குயில் (துளை, குடை)	koilon (hollow)
குரங்கு (வளை)	kurtos (curved
குரவை	khoros (orig. a dance in a ring)
குரிசில், குருசில்	kyrios, kurios (lord)

Koviloor Digital Library

தமிழ்	கிரேக்கம்
குரு (நிறம்)	chroma
குருகு (நாரை)	geranos
குருகு (வளையல்)	guros (ring)
குலவு (வளை)	clino, kloo
குழி	koilos
கேள்	cluo
கை	kheir
கொறி (செம்மறி)	krios (ram)
கொணை	konos
கோணம்	gonia
சங்கு	cogkhe
சந்து	sundeo (bind together)
சமம்	homos
சரடு	chorde
சருக்கரம்-சக்கரம்	kuklos
சருகு	seros (dry)
சாயை	skia (shade)
சிதறு	storeununi
சீறு	surijo (hiss)
சுருங்கை	surigx, surigg.
சுரும்பு	thronax E. drone
செப்பு	epo, gepo (speak)
சொறி	psora (itch)
தயிர்	turos (cheese)
தளம்பு	trem-eim
தளிர்	thallos
தாவு (இடம்)	topos (place)
திரிகை-திகிரி	trochos (wheel)
திருப்பு	tropo (turn)
திருப்பம்	trope, tropa (turn)
திரும்பு	tornos (a turner's chisel)
தின்றி	tenthes (gourmand)
தீர்மானம் (முடிவு,முடிபு)	terma (boundary, limit, end)
துமி (வெட்டு)	tome (a cutting)
துறப்பணம்	trupanon
துருவு—துருவ	tero (through)
துள்-துளை (வாசல்)	thura (door)
தெள்—தெளிவு	delos (plain, clear)

Koviloor Digital Library

தமிழ்	கிரேக்கம்
தெய்வம்	theos
தொலே, தொலைவு	telos (distance)
தோகை (மயில்)	taos
நங்கூரம்	angtyra
நசு, நசுங்கு	nasso (squeeze)
நரம்பு	neuron
நீந்து	ne-o, nē-cho
நீரம்—ஈரம்	neros (wet)
படகு, படவு	baris
படர் (செல்)	pet
படு (விழு)	pet
படு (வருந்து)	pathein (suffer)
பண்	pen-omai (to work) pon-os (work)
பதம்—பாதம்	podos
பம்பு (தெ.) = அனுப்பு	pempo (send)
பரி (வட்ட)	peri
பல	poly, polu, polus
பழைய	palaios
பாடு	pathos (suffering)
பாதை	hodos
பாழி (நகரம்)	polis (city)
பிகுவு (தெ.)	sphiggo (draw tightly)
பிசை	pisso
பிடுங்கு (பிடி, உடை, வெடி)	(f)regnymi
புட்டி	buttis
புரி (செய்)	prasso
புருவம்	ophrys (brow)
புரை (துளை)	poros
புழை (சிறுவாயில்)	pule, pulai, pulon
புறம் (பக்கம்)	para
பெள் (விழை)	philos
பேபே	bobos
பைதல்	paidos
பையன்	pais
பொறு	pher, pherein, phero
போ	ba-o
மடல்	petalon

Koviloor Digital Library

தமிழ்	கிரேக்கம்
மத்து-மது	methu
மற்று	meta (a pfx. meaning beyond, over, after and frequently denoting change or transformation)
மனை	mone (abode)
மால் (கருப்பு)	melos (black)
முகில்	o-michle
முயல்	moleo (strive)
முறுமுறு	mumu, E. murmur
முன்னம்-முனம் மனம்	menos (mind)
மூக்கு[1]	mukter (nose)
மூக்கு[2]	muxa (mucus)
மூழ்-மூடு, மூய்	muo (shut)
மூளை	muelose (marrow)
மேல்-மெலுக்கு	malakos (soft)
மொத்திகை- மத்திகை	mastix, mastigos
மொல்லை	molos (mass)
வழு	sphellow (fallacy)
விளாசு	plasso (strike)
விறை	phrisso (shiver with cold)
வெட்டம் (வெளிச்சம்)	photos (light)

மத்திகை

மொத்துதல்=அடித்தல். மொத்து—மொத்திகை—மத்திகை= குதிரைச் சம்மட்டி.

ஒ. நோ: சவட்டு—சவட்டி — சாட்டி; சவட்டு —ச வட்டை—சாட்டைசவட்டு—சமட்டு—சமட்டி—சம்மட்டி.

ஒகரம் அகரமாகத்திரிதல் இயல்பு. எ—டு: ஒட்டு-அட்டு, கொம்பு —கம்பு, தொண்டையார் பேட்டை—தண்டையார் பேட்டை, பொலிசை—பலிசை, மொண்டை (மொந்தை)—மண்டை.

கிரேக்க மொழியில் இச்சொற்கு மூலமில்லை.

சுருங்கை

சுல்—சூல். சூலுதல்=தோண்டுதல்.
"நுங்குசூன் றிட்டன்ன கண்ணீர்மை" (நாலடி. 44).

Koviloor Digital Library

சுல்—(சுன்)—சுனை=துளைவழியாய் நீர்சுரக்கும் நீர்நிலை.
சுல்—சுர்—சுர. சுரத்தல்=துளைவழியாக நீர் ஒழுகுதல்.
சுர—சுரை=சுரக்கை, பால்சுரக்கும் மடி, கறவை, உட்டுளை,

திருகாணிக் குழாய், மூங்கிற்குழாய், நெற்றுனபின் உட்டுளை விழும்காய்.

சுர—சுரப்பு—சுரப்பி—சுரபி=கறவையிற்சிறந்த ஆ

சுர—சுரங்கு—சுரங்கம்=வெடிமருந்திடும் குழி, கீழ்நிலவழி, இரும்பு முதலியன தோண்டியெடுக்கும் கனி.

சுர்—சுரு—சுரி. சுரித்தல்=துளையிடுதல்' சுரி=துளை (திவா.), ஏட்டுத்துளை.

சுரு—(சுருங்கு)—சுருங்கை=நுழைவாயில், நீர்செல்லுங் சுரந்து படை, கீழ்நிலவழி.

சுர—ஸ்ரு (இ. வே.), சுருங்கை—ஸுருங்கா (வ.) சுரப்பி—சுரபி —ஸுரபி (வ.), சுருங்கை—ஸுருங்கா(வ,).

Surigx என்னும் கிரேக்கச் சொற்குக் குழாய் என்றுதான் பொருள். ஆங்கிலத்தில்தான் அதற்குச் செவிக்குழாய், சுருங்கை முதலிய பொருள்கள் கொள்ளப் பெற்றுள்ளன. ஆதலால், மேற் காட்டிய வடசொற்கள் போன்றே கிரேக்கச் சொல்லும் தமிழ்ச்சொல் லின் திரிபாகும். துளைத்தல் என்னும் வேர்ப்பொருளும் சுல்என்னும் அடிவேரும் ஆரியமொழிகளிலின்மையுங் கவனிக்கத்தக்கதாம்.

கன்னல்

கல்லுதல்=தோண்டுதல். கல்—கன்—ன்னம்=சுவரிற் குடை யும் துளை. கன்—கனி=நிலத்தில் தோண்டும் சுரங்கம்.

கன்-கன்னல்=உட்குழி,நீர்க்கலம், நாழிகை வட்டில், நாழிகை, உட்டுளையுள்ள நாணல், நாணல் வகையான கரும்பு.

ஒ. நோ, நுள்—நள்—நாளம்—நாணல்.

கன்ன என்னும் கிரேக்கச் சொற்கு நாணல் என்றே பொருள். இச்சொற்கு அடிவேரும் அடிமூலப்பொருளும் தமிழிலேயே யிருத்தல் காண்க.

ஒரை

ஒல்லுதல்=பொருந்துதல். ஒல்—ஓர்—ஓர். ஓர்தல்=பொருந்து தல், கூடுதல். ஓர்—ஓரை=கூட்டம், மகளிர் கூட்டம் (பிங். விண்மீன் கூட்டம் (இராசி).

Koviloor Digital Library

மேழம், விடை முதலிய பன்னிரோரைகளும் விண்மீன் கூட்டங்களாதலால், ஆங்கிலத்தில் constellation என்றும் வடமொழியில் 'ராசி' என்றும், பெயர் பெற்றிருத்தலை நோக்குக.

ஹோரா என்னும் கிரேக்கச் சொல் நாழிகை அல்லது முழுத்தம் (முகூர்த்தம்) என்று பொருள்படுவதேயன்றி, ஓரை (Signs of the Zodiac) என்று பொருள்படுவதன்று.

"மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்
துறந்த ஒழுக்கம் கிழவோற் கில்லை."

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் (1081) உள்ள ஓரை என்னும் சொல், மேழம் விடை முதலிய பன்னிரோரையுள் ஒன்றன் எழுச்சியையே குறிக்கும்.

ஆதலால், தமிழ் ஓரைக்கும் கிரேக்க ஹோராவிற்கும் யாதொரு தொடர்புமில்லையெனக் கூறி விடுக்க.

இனி, "யூதர்கள்.........புகுந்தார்கள்" 'யூதர்' என்ற பெயர் 'யௌதி' என்று வழங்கும் ஹீப்ருச் சொல்லாகும்." என்னும் கூற்று, கட்டுரையாளர் எந்த அளவிற்குத் தமிழைக் கலவையாகக் காட்ட விரும்புகிறார் என்பதையும் புலப்படுத்தும்.

(8) சென்னையில் நடைபெற்ற சட்டமொழிபெயர்ப்புக் குழுக் கூட்டத்தில் தலைமை தாங்கிய போது, தமிழ்த் தூய்மையைப் போற்ற வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கொண்டு பொதுமக்கட்கு விளங்காத சொல்லைப் புகுத்தல் கூடாதென்று கூறியமை.

(9) பர். மெ. சுந்தரனார் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியப் பதவிக்குரிய முழுத்தகுதியும் உடையாரேனும், அவரை அப்பதவிக்கு அமர்த்தாமை.

(10) 2-ஆம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் கருத்தரங்கில், தமிழரல்லார் தமிழைப் பழித்துப் பேசியவற்றைக் கண்டியாமை.

(10) தனிநாயகம்

இவரைப் பற்றிப் பின்னர்க் கூறப்படும்.

(11) தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்

இனி, தலைமைப் பதவி தாங்கும் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பலர் ஓர் ஆங்கிலப் பட்டம் பெற்ற துணையானே தம்மை இறப்ப மதித்து

Koviloor Digital Library

எல்லாம் வல்லராக எண்ணி, புலமைத்திற வேறுபாடறியாதும் தமிழ் நலங் கருதாது தந்நலமே கருதியும், தம் பதவிக்குரிய தமிழ்க் கடமையில் முற்றும் தவறிவிடுகின்றனர்.

சோழன் ஒருவன் ஔவையார் ஒருவரை நோக்கி, கம்பர் அகலவனப்பியற்றுவதில் ஆற்றல் மிக்கவர் என்று சிறப்பித்துக் கூறியபோது, பின்னவர்

"வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பி யாவர்க்குஞ் செய்யரிதால்—யாம்பெரிதும்
வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாங்காண்
எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன் றெளிது."

என்று பாடி முன்னவன் வாயடைத்தார்.

"வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோர்
சயங்கொண்டான் விருத்த மென்னும்
ஒண்பாவிற் குயர்கம்பன் கோவையுலா
வந்தாதிக் கொட்டக் கூத்தன்
கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள்
வசைபாடக் காள மேகம்
பண்பாகப் பசர்சந்தம் படிக்காச
லாலொருவர் பகரொ ணாதே"

என்னும் பாட்டும் பாவலர் திறமை வேறுபாட்டைத் தெளிவு படுத்தும்.

இக்காலப் புலவருட் சிலர் பாவலர்; சிலர் நாவலர்; சிலர் எழுத் தாளர்; சிலர் நூல்வலர்; சிலர் உரைவலர்; சிலர் ஆய்வலர்.

ஆராய்ச்சியாளருள்ளும், சிலர் நூலாராய்ச்சியாளர்; சிலர் வர லாற்றாராய்ச்சியாளர்; சிலர் மொழியாராய்ச்சியாளர்; சிலர் மதவா ராய்ச்சியாளர்.

வரலாற்றாராய்ச்சியாளருள், சிலர் பழம் பொருளாராய்ச்சியாளர். சிலர் கல்வெட்டாராய்ச்சியாளர்; சிலர் காசாராய்ச்சியாளர்; சிலர் ஏட்டுச்சான்றாராய்ச்சியாளர்; சிலர் பரவை வழக்காராய்ச்சியாளர்.

இங்ஙனம் ஒவ்வொருவர் சிறப்புத்திறமையையும் அறிந்து,

"இதனை இதனால் இவன் முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்."

வேண்டும்.

Koviloor Digital Library

ஒரு மொழியில் ஓர் அகரமுதலி தொகுத்தற்கோ திருத்தற்கோ இலக்கணஅறிவு, சொல்லாராய்ச்சி, மொழியாராய்ச்சி, சொற்றொகுப்பு ஆகிய நாற்றிறம் வேண்டும். இவற்றை ஒருங்கேயுடையவர் தனிப்பட ஓர் அகரமுதலியைத் தொகுக்கலாம் அல்லது திருத்தலாம்.

ஆங்கிலத்தில், சான்சன் (Johnson), அன்னண்டேல் (Annandale), வெபுத்தர் (Webster), சாண் ஆசில்வீ (John Ogilvie) முதலியோர் தனிப்பட அகரமுதலி தொகுத்தவரே. தமிழிலும், வீரமா முனிவர் என்னும் கான்சுத்தாந்தியசு பெசுக்கி (Constantius Beschi), பெப்பிரிசியசு (Fabricius), இராட்டிலர்(Rottler), போப்பு (Pope), பெர்சிவால் (Percival), வின்சுலோ (Winslow) முதலிய அயல்நாட்டாரும்; சந்திரசேகரபண்டிதர், கதிரைவேல்பிள்ளை குமாரசாமிப் பிள்ளை முதலிய தமிழரும்; தனிப்பட அகரமுதலி தொகுத்திருப்பதை அறிந்திருந்தும்; சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகரமுதலியின் பெருந்தொகையான பல்வகைக் கடும்பிழைகளை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் தெளிவாக நான் வெளியிட்டுக் காட்டியபின்பும்; அவ்வகர முதலியைத் திருத்தப் பலர்வேண்டும் என்பதுபோல் ஏராளமாகச் செலவாகும் என்று, பொறுப்புவாய்ந்த பதவியிலுள்ள தமிழ்ப் பேராசிரியர் சொல்லிவருகின்றனர்.

அவ்வகரமுதலியைத் திருத்தத் தகுதிவாய்ந்த ஒருவரேபோதும்; மூவாண்டிற்குள் திருத்திவிடலாம். ஐம்பதினாயிரம் உருபாவிற்குமேற் செல்லாது.

ஆயினும், தமிழ்ப்பேராசிரியர், சென்னைப்பல்கலைக்கழகத் துணைக் கண்காணகரின் தமிழறியாமையையும் ஆரியக்கூட்டத்தின் சாய்காலையும் துணைக்கொண்டு, எல்லாம் வல்லவராகத் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளும் நிலைமைக்கு இழுக்குநேராதவாறு, அவ்வகர முதலித்திருத்தத்திற்கும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் முட்டுக்கட்டை யிட்டு வருகின்றனர்.

அத்திருத்தம் முன்னரே நிகழ்ந்திருப்பின், பேரா. பரோவும் பேரா. எமெனோவும் அவ்வகர முதலியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தம் திரவிட ஒப்பியல் அகர முதலியை வழுப்படத் தொகுத்திரார்; கோலாலம்பூரிலும் சென்னையிலும் உலகத் தமிழ்ப் பழிப்பு மாநாடுகள் நிகழ்ந்திரா; மறைமலையடிகளின் 'தாய்மொழி'க் கட்டுரைக்கு எதிர்ப்பும் எழுந்திராது.

சிலர் மேனாட்டு மொழிநூலறிஞரின் நூல்களைப் படித்திருப்பதனாலேயே தங்களையும் மொழிநூலதிகாரிகளாகக் கருதிக் கொள்கின்றனர். படிப்பு வேறு; ஆராய்ச்சி வேறு, என்பதை அவர்

Koviloor Digital Library

அறிவதில்லை. மேனாட்டார் சமற்கிருதத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு மொழிநூலை வளர்த்திருப்பதால், அது தமிழுக்கும் உண்மைக்கும் மாறானது என்பதும் அவர்க்குத் தெரிவதில்லை.

தமிழ் ஆரியத்திற்கு அடிப்படுத்தப்பட்டிருப்பதால், அதை முதலில் மீட்காது அதனை வளர்த்தல் இயலாது இதற்கு இன்றியமையாத துணை உண்மை வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட நடுநிலை மொழிநூலே.

(12) சிவமடத்தலைவர்

இனி, தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிவமடங்களும்-குன்றக்குடி தவிர ஏனையவெல்லாம்-பிற்காலத்து ஆரியவேதங்களையே இன்னும் அடிப்படையாகக்கொண்டு சிவநெறியைப் போற்றிவருவதால், ஆரிய வருகைக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட சிவநெறியும் அதனொடு சேர்ந்த தமிழும் அளவிறந்து கெடுகின்றன. இங்ஙனம் கெடுத்தற்குக் கரணியம் ஆரியத்திற்குமாறாகச் சிவனியத்தை வளர்த்தால் சிவமடங்களையும் அரசியலின் அறப்புறத் திணைக்களத்திற்கு உட்படுத்திவிடுவர் என்னும் அச்சமோ, உண்மையான வரலாற்றை அறியாமையோ, அறிகிலம்.

(13) தமிழ்நாட்டுப் பேராயத் தலைவர்

தமிழ்நாட்டுப் பேராயத்தலைவர், இந்தியை ஆட்சிமொழியாக ஏற்றுத் தமிழ்நாட்டுப் பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் கட்டாயப் பாடமாகப் புகுத்தி, எதிர்காலத்தில் தமிழ்கெடுவதற்கும் இறந்துபடுவதற்கும் வழிகோலவும் துணிந்தனர்.

இனி, மரபான தமிழ்வரிவடிவை மாற்றியும், லகர ளகர மெய்த் திரிதற்புணர்ச்சியைத் தோன்றற்புணர்ச்சியாகத் திரித்தும், வட சொற்களோடு ஆங்கிலச் சொற்களையும் உரைநடையிலுஞ் செய்யுளிலுங் கலந்தும், தமிழை இழித்தும் பழித்துங்கூறியும், தமிழைக் கெடுத்த சிறியாரும் பெரியாரும் எத்துணையோ பலர் என அறிக.

6. மறைமலையடிகள் மாண்பு

தம் வாழ்நாள் முழுதும் தமக்கென வாழாது தமிழ்க்கெனவும் தமிழர்க்கெனவும் வாழ்ந்து, ஆரியத்தாற்குறைப்புண்டும் அயற்சொற்களால் நெருக்குண்டும் சுருக்குண்டும் அகப்பகைவரால் இழிப்புண்டும் பழிப்புண்டும் அடியோடழிந்துபோம் நிலையிலிருந்த தமிழைத் தம் முக்கரணத்தாலும் ஒல்லும் வகையாற் செல்லும் வழியெல்லாம் ஓவாது போற்றிக்காத்து, ஆரியத்தினின்று அறவே மீட்டு, பல்லவ-

Koviloor Digital Library

புரம் பொதுநிலைக்கழகம் நிறுவியும், 'அறிவுக்கடல்' ஆராய்ச்சி யிதழ் நடத்தியும், அவைகளிற் சொற்பொழிவாற்றியும், பல்வேறு துறைகளிற் பயன்மிக்க நூல்களியற்றியும், தென்மதுரைத் தீந்தமிழை மீண்டும் தோற்றுவித்து, இனி இவ்வுலகுள்ளளவுந் தொடரும் புத் தூழியைத் தொடங்கிவைத்த ஒப்புயர்வற்ற மாபெருந் தமிழறிஞர் மறைமலையடிகள்.

தமிழ்க்கால முப்பெரும் பிரிவு

(1) குமரிக்காலம் அல்லது தனிநிலைக்காலம்—தோரா கி. மு. 50,000—1500.

(2) இடைநிலைக்காலம் அல்லது கலவைக்காலம்—தோரா. கி. மு. 1500—கி. பி. 1916.

(3) மறைமலைக்காலம் அல்லது மறுமலர்ச்சிக்காலம்—கி. பி. 1916—உலகிறுதி.

இங்ஙனம் தமிழொடு இரண்டறக் கலந்த மறைமலையடிகளை ஏனைப்புலவருளொருவராகக் கருதுவதும், அடிகள் தொடர்பின்றியுந் தமிழிருப்பதாக மயங்குவதும், தமிழறியாமையையே காட்டும். தமிழ்த்தொண்டர் திருக்கூட்டத்தில் மறைமலையடிகட்கு அடுத்தபடி யாகப் பெருமைவாய்ந்த திரு. வி. க. அவர்களும்,

"மறைமலையடிகளால் தென்னாடு விழிப்புற்றதை மண்ணும் முழங்கும்; மரமும் முழங்கும். அடிகளே தென்னாடு; தென்னாடே அடிகள்." என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

7. வடவர் மொழிநூல்

வடவர் மொழிநூல் வருமாறு :—

ஆரிய வேதமொழியும் அதன்வழிப்பட்ட சமற்கிருதமும் தேவ மொழியாம். அவ்விரண்டும் ஒன்றே.

வேதங்கள் இறைவனைப்போல் தொடக்கமற்றவை. அவற்றின் மந்திரங்களொடு தொடர்புள்ளமுனிவர், அவற்றை இறைவனருளால் கண்டவரேயன்றி இயற்றினவரல்லர்.

முதற்காலத்தில் மூவுலக ஆட்சியும் சமற்கிருதத்திலேயே நடை பெற்றுவந்தது. இன்றும் வீட்டுலகிற் பேசப்பெறுவது அம்மொழியே.

அட்டாத்யாயீ என்னும் பாணினீயத்தின் குறுங்கணக்கு நூற்பா பதினான்கும் சிவநூற்பாக்கள். அவை சிவபெருமான்

Koviloor Digital Library

உடுக்கையினின்றுந் தோன்றின. பாணினியாரின் இலக்கணத்தை அவர்க்கு அறிவுறுத்தியவர் இறைவனுரே.

ஆரியம் பிறமொழிகளினின்று கடன்கொள்ளாது. ஆயின், பிற மொழிகளெல்லாம் அதனின்று கடன்கொள்ளும். மேலையாரியமொழிகளும் இந்தியமொழிகளெல்லாமும் ஆரியக்கிளைகளே, சமற்கிருதத்தினின்று பிராகிருதமும் பிராகிருதத்தினின்று திரவிடமும் தோன்றின.

ஆரிய வேர்ச் சொற்கள் 1706. அவற்றினின்றே எல்லாச் சொற்களும் பிறந்துள்ளன. சொல்லிற்கும் பொருளிற்குமுள்ள தொடர்பு இயற்கை.

வேத மந்திரங்கள் இம்மை மறுமை வீடு ஆகிய மும்மையுந்தர வல்லன. அவற்றின் ஆற்றற்பாடு அவற்றின் துல்லிபமான பலுக்கலைப்பொறுத்தது. அப்பலுக்கல் சிறிது தவறினும் பேரிடர் விளையும். ஆதலால், பிராமணரே அவற்றை ஓதித் தாம் வழிபடவும் பிறரை. வழிபடச் செய்யவும் வேண்டும்.

8. மேலை மொழிநூல் வரலாறு

'வரலாற்றுத்தந்தை' என்று சொல்லப்பெறும் எரோதாத்தசு (Herodotus, கி. மு. 485—425), மொழிகளுள் முதலது எது என்று கண்டுபிடிக்க, ஓர் எகிபதிய அரசன் இருகுழவிகளைப் பிறந்தவுடன் வேருகப் பிரித்து வளர்த்ததாகவும், அவற்றுள் ஒன்று 'பெகோஸ்' என்னும் பிரிசியச் (Phrygian) சொல்லை முந்திச்சொல்லியதால், பிரிசிய மொழியே உலக முதன்மொழியென்று முடிபு செய்ததாகவும் தம் நூலொன்றிற் குறித்திருக்கின்ருர்.

பிளேற்ரே (Plato, கி. மு. 427—347) என்னும் அத்தேனிய மெய்ப்பொருளியலார் சொல்லிற்கும் பொருளிற்குமுள்ள தொடர்பு இயற்கையானதென்றும், அவர்தம் தலைமை மாணவரான அரிசுற்ருட்டில் (Aristotle, கி. மு. 384—322) அது செயற்கையானது அல்லதுமரபுவழிப்பட்டது என்றும், கொண்டனர்.

இத்துணையே எகிபதியரும் கிரேக்கரும்செய்த மொழியாராய்ச்சி

பிரித்தானில் கி. பி. 5-ஆம் நூற்ருண்டில் வந்தேறிமொழியாகத் தோன்றிய ஆங்கிலம் என்னும் முக்குலக் கூட்டுமொழி, முதலில் கெலத்தியத்தோடும் (Keltic) 6-ஆம் நூற்ருண்டில் இலத்தீனேடும் 8-ஆம் நூற்ருண்டிற் காண்டினேவியத்தோடும் 11-ஆம்

Koviloor Digital Library

நூற்றாண்டிற் பிரெஞ்சு மொழியோடும் கலந்தாலும், 14-ஆம் 15-ஆம் 16-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி (Renaissance) என்னும் இலத்தீன் கிரேக்கக் கல்வியே ஆங்கிலரின் இலக்கியச் செம்மொழிக் கல்வித் தொடக்கமாகும். அன்றும், Philology என்னும் மொழிநூற்பெயர், ஒருமொழியை அதனைப் பேசும்மக்களின் அகக்கரண அறிவியல் மதவியல் குமுகவியல் வளர்ச்சியை அறியும் வாயிலாகக் குறித்ததேயன்றி, அம்மொழியையே கற்கும் பொருளாகக் குறிக்கவில்லை. Philology என்னும் கிரேக்கச்சொல் விழை நூல் என்று பொருள்படுவதாகும். விழைதல் மிக விரும்புதல். இலத்தீன் கிரேக்கமொழிகள் மிக விரும்பிக் கற்கப்பெற்றதினால், அவற்றின் கல்வி அப்பெயர் பெற்றது.

18-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே இற்றை மொழியாராய்ச்சி தோன்றிற்று. அவ்வறிவியற்கு, Science of Language, Linguistics (Linguistic Science), Glottology முதலிய பல பெயர்கள் புதிதாய்த் தோன்றினும், Philology என்னும் பழம்பெயரே சென்ற நூற்றாண்டுவரை பெருவழக்காய் வழங்கிற்று. ஆயின் மொழியாராய்ச்சியையும் பன்மொழியொப்பியலையுங் குறித்தற்கு ஒப்பியல் (Comparative) என்னும் அடைகொடுக்கப்பெற்றது.

இற்றை ஒப்பியன்மொழிநூல் உருவாவதற்கு இன்றியமையாத அடிப்படை வேலைசெய்தவர்கள், உலகமெங்கும் பரவித் தங்கிய ஐரோப்பிய விடையூழியரும் (Missionaries) குடியேற்ற நாடுகளின் அரசியலதிகாரிகளுமே.

இந்தியாவிற்கு வந்த ஆங்கில அரசியல் அதிகாரிகளுள், வயவர் சாள்சு வில்கின்சு (Sir Charles Wilkins) என்பவர் சமற்கிருதங் கற்று, 1784-ஆம் ஆண்டில் பகவற்கீதையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார்; வயவர் வில்லியம் சோன்சு (Sir William Jones) என்பவர், பன்மொழி கற்றுத் தேர்ந்து 1772-இல் பாரசீக இலக்கணமும் 1780-இல் ஏழ் அரபிச் செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பும், 1794-இல் சாகுந்தலம், இதோபதேசம், சில வேதப்பகுதிகள், மனுதரும சாத்திரம் ஆகியவற்றின் மொழிபெயர்ப்பும், வெளியிட்டார். இவரே சமற்கிருதத்திற்கும் மேலையாரிய மொழிகட்குமுள்ள நெருங்கிய தொடர்பை முதன்முதல் உலகிற்கு வெளிப்படுத்தினார். இவர்காலத்திலேயே இற்றை ஒப்பியன்மொழிநூலும் தொடங்கிற்று.

இவர் கண்திறந்துவிட்டதன் பயனாக, 19-ஆம் நூற்றாண்டிற் பொதுவாகப் பல்வேறு மொழிகளின் இலக்கண நூல்களும் அகரமுதலிகளும் சிறப்பாக ஆரியமொழிகளின் ஒப்பியல் ஆராய்ச்சியும்

Koviloor Digital Library

தோன்றின. பல்வேறு மொழிநூலறிஞர், பல்வேறு மொழிகளையும் மொழிக் குடும்பங்களையும் சிற்றளவாகவும் பேரளவாகவும் வெவ் வேறு வகையில் ஆராய்ந்து, மொழிநூல் அறிவியலை மேன்மேலும் வளர்த்து வந்தனர்.

கோல்புருக்கு (Colebrooke) என்னும் ஆங்கிலர் 1805-இல் சமற்கிருத இலக்கணமும், காம்பெல் (Campbell) என்பவர் 1816-இல் தெலுங்கிலக்கணமும், இயற்றி வெளியிட்டார்.

பிரெட்சுதார்ப்பு (Bredsdorff) என்பவர், 1821இல் சொற்கள் திரிவதற்குக் கரணியங்கள் 7 என வகுத்துக்காட்டினார்.

வில்லியம் கேரி (William Carey) என்னும் ஆங்கில விடை யூழியர், 19-ஆம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் வட இந்திய மொழிகளையெல்லாங் கற்று அவற்றில் திருமறையை (Bible) மொழி பெயர்த்ததுமன்றி, வடஇந்திய மொழிகளெல்லாம் ஆரியம் என்றும் தென்னந்திய மொழிகளெல்லாம் அவற்றினின்றும் வேறுபட்ட திரவிடம் என்றும் பிரித்துக் காட்டினார்.

யாக்கோபு கிரிம் (Jacob Grimm) என்னும் செருமானிய மொழிநூலறிஞர் முதலாம் மெய்பெயர்வு (First Consonant-Shifting) என்றும் கிரிம் நெறியீடு (Grimm's Law) என்றும் சொல்லப்பெறும் ஆரிய இனமொழி மெய்ம்மாற்ற மூவகை நெறிமுறைகளை 19?2-இல் கண்டறிந்தார். அவையாவன :—

(1) Bh, dh, gh, ஆகிய ஆரிய மூச்சொலி முழங்கு நிறுத்தங்கள் (Āspirated voiced stops) பின்னர் முறையே, b, d, g ஆகிய முழங்கு நிறுத்தங்களாகத் (Voiced stops) திரிந்தன.

(2) ஆரிய முழங்கு நிறுத்தங்கள் பின்னர் முறையே, p, t, k, ஆகிய முழங்கா நிறுத்தங்களாகத் (Voiceless stops) திரிந்தன.

(3) ஆரிய முழங்கா நிறுத்தங்கள், பின்னர் முறையே, f, th, h ஆகிய முழங்கா உரசிகளாகத் (Voiceless fricatives) திரிந்தன.

இந்நெறிமுறைகளின் குறைபாடு பின்னர் விளக்கப்பெறும். இவற்றின் ஒருசார் இலக்கணவழு இவர்க்குப் பின் வந்த வெர்னெர்

Koviloor Digital Library

(Verner) என்பவரால் திருத்தப்பெற்றது. யாக்கோபு கிரிம் தியூத்தானிய இலக்கணமும் இயற்றி வெளியிட்டார் (1819—37).

பிரான்சு பாப்பு (Franz Bopp) என்பவர், சமற்கிருதம், செந்து (Zend), கிரேக்கம், இலத்தீன், இலித்துவானியன், பழஞ் சிலாவோனியம், கோதியம், செருமானியம் ஆகிய மொழிகளின் ஒப்பியல் இலக்கணத்தை 6 மடலமாக வெளியிட்டார் (1833—52). இவரால் ஒப்பியன் மொழிநூல் வளர்ச்சியடைந்தது.

இராப்பு (K. M. Rapp) என்பவர், கிரேக்கு, கோதியம், இலத்தீன் ஆகிய மொழிகளின் ஒலி முறைகளையும், அவற்றின் வழி வந்த இடைக்கால இக்கால மொழிகளின் ஒலிமுறைத் திரிபுகளையும் ஆய்ந்து, முந்நிலைகளையுங் காட்டி 4 மடங்கள், முறையே, 1936) 1839, 1840, 1841 ஆகிய ஆண்டுகளில் வெளியிட்டார்.

பாட்டு (Pott) என்னும் செருமானியர் (1802—27), மொழி வளர்ச்சி நிலைகள் அசைநிலை (Isolating), கொளுவுநிலை (Agglutinating),

பகுசொன்னிலை (Flexional), பஃறொகைநிலை (Incorporating, என நாலாக வகுத்தார்.

வில்சன் (H. H. Wilson) என்னும் ஆங்கிலர், 1813-இல் விட்டுணு புராணமும், 1841-இல் சமற்கிருத இலக்கணமும் வெளியிட்டார்.

ஆகத்து கிளேச்சர் (August Schleicher) என்பவர் (1821—68) முதனிலை ஆரியத்தின் (Proto - Aryan) மறுவமைப்பைச் (Reconstruction) செய்தார்; இந்தோ-ஆரிய மொழிகளின் ஒப்பியலிலக்கணம் வெளியிட்டார்.

மாக்கசு முல்லர் (Max Muller) என்னும் செருமானிய மொழிநூற் பேரறிஞர் (1823—1900), பன்மொழிகளை, சிறப்பாக ஆரிய மொழிகளை, கற்றுத் தேர்ந்து, 1844-இல் இதோபதேச மொழி பெயர்ப்பையும், 1849 முதல் 1874 வரை இருக்கு வேத 6 மடலங்களையும், 1859-இல் சமற்கிருத இலக்கிய வரலாற்றையும், 1861 முதல் 1863 வரை மொழிநூற் கட்டுரைகளின் (Lectures on the Science of Language) இரு மடலங்களையும், 1888-இல் சொல் வரலாறுகளையும் (Biographies of words), வெளியிட்டார். பல்லாண்டுகளாகக் கீழைத் திருப்பனுவல்களையும் (Sacred Books of theEast) பதிப்பித்தார். அவற்றின் வாயிலாகச் சமற்கிருதப் பற்றையும் ஊட்டி வந்தார்.

Koviloor Digital Library

மேலை மொழிநூல் வல்லாருள் தலைவராகக் கொள்ளப்படுபவர் இவரே. இவராலேயே ஒப்பியன்மொழிநூல் ஒருவாறு நிறைவடைந்து உலகெங்கும் பரவிற்று.

ஆட்டோ போத்திலிங்கு (Otto Bohtlingk) என்னும் செருமானியர் (1815—1904)' 1839-இல் பாணினியிலக்கணத்தையும், 1845-இல் சமற்கிருதச் சிறப்புப் பகுதிகளையும், அதன்பின் 1856 முதல் 1875 வரை தொகுத்த 7 மடலங் கொண்ட சமற்கிருத அகர முதலியையும், வெளியிட்டார். இவ்வகர முதலித் தொகுப்பில் உருடால்பு ராத்தும் (Rudolph Roth) உடனுழைத்தார்.

யோசியா துவைத்து விற்றினி (josiah Dwight Whitney) என்னும் அமெரிக்கர், 1856-இல் அதர்வ வேத சங்கிதையையும், 1875—இல் 'மொழியிற் கருவியும் வடிவமும்' என்னும் நூலையும், 1873-5-இல் 'கீழைக்கலை மொழிநூலாய்வு' என்னும் நூலையும், 1876-இல் 'மொழியின் வாழ்க்கையும் வளர்ச்சியும்' என்னும் நூலையும், 1879-இல் சமற்கிருத இலக்கணத்தையும், 1881-இல் 'மொழியிற் கலப்பு' என்னும் நூலையும் வெளியிட்டார்; பேத்திலிங்கின் அகரமுதலிக்கும் இடையிடை சொற்கள் உதவினர். இவர் சில சமயங்களில் மாக்கசு முல்லர் கொள்கையைக் கடிந்ததுண்டு.

1856-இல் கால்டுவெல் மேற்காணியார் (Bishop), தம் உலகப் புகழ்பெற்ற திரவிட ஒப்பியல் இலக்கணத்தை வெளியிட்டார். அந்நூல் தமிழின் சிறப்பையும் தமிழன் பெருமையையும் உலகத்திற் கெடுத்துக் காட்டுவதிற் சாண் ஏறி முழஞ் சறுக்கினதாகும்.

கால்டுவெல் ஐயர் அயர்லாந்திலிருந்து இந்தியாவிற்கு வந்து, பண்டைச் செந்தமிழ் நாடாகிய பாண்டி நாட்டின் தென்பால் தங்கி, பதினெண்ணாண்டு அயராதுழைத்துத் தமிழைச் சிறப்பாக ஆய்ந்து கற்றபின் தம் ஒப்பியலிலக்கணத்தை எழுதினாரேனும், அக்காலத்துச் சூழ்நிலைகளும் சுற்றுச் சார்பும் அவர் தமிழின் உண்மையான இயல்பை அறியாமுடியாவாறு அமைந்திருந்தன.

(1) இதுபோதுள்ள பண்டைத் தமிழ்நூலாகிய தொல்காப்பியமும் கடைக்கழக நூல்களும், அக்காலத் தலைமைத் தமிழ்ப்புலவர்க்குந் தெரியாது மறையுண்டு கிடந்தன.

(2) மறைமலையடிகள் போலுந் தனித்தமிழ்ப் புலவர் அக்காலத்தில் இல்லை.

Koviloor Digital Library

(3) தமிழன் பிறந்தகம் குமரிநாடென்பது அக்காலத்து ஒருவர்க்குந் தெரியாது.

(4) இக்காலத்திற் போன்ற இனவிழிப்புணர்ச்சி அக்காலத் தமிழர்க்கில்லை.

(5) எல்லா வகையிலும் ஆரிய மேம்பாட்டைத் தமிழர் அனைவரும் வெளிப்படையாக ஒப்புக் கொண்டனர்.

இனி, ஆரிய வருகைக்கு முற்பட்ட தனித்தமிழ் இலக்கியம் அனைத்தும் அழியுண்டதும், இந்திய நாகரிகம் முழுவதையும் காட்டும் இலக்கியம் இன்று சமற்கிருதத்திலிருப்பதும், எல்லாத்துறையிலும் பிராமணர் முன்னேறியிருப்பதும் கால்டுவெலார்க்குத் தமிழ்நாகரிகத்தைப் பற்றியிருந்த தாழ்வான கருத்தை வலியுறுத்தி விட்டன.

தமிழ் நாகரிகம் கொற்கையில் தோன்றி ஆரியர் வருமுன் நகரநாட்டு (City State) நிலையே அடைந்திருந்ததென்றும், தமிழர்க்கு ஆழ்கடற் செல்வின்மையால் இலங்கைதவிர வேறொரு தீவுந் தெரியாதென்றும், தமிழ் நெடுங்கணக்கும் எண்வேற்றுமையமைப்பும் சமற்கிருதத்தைப் பின்பற்றியவையென்றும், உயர்கலைகளையெல்லாம் தமிழர் ஆரியரிடத்தினின்று கற்றுக் கொண்டனரென்றும், பல அடிப்படைத் தென்சொற்களை வடசொற்களென்றும், கூறித் தம் அறிதல் வாய்ப்புக் குறைவினால் தமிழரை மிகமிகத் தாழ்த்தியெழுதி விட்டனர்.

இரண்டாம் பதிப்பில் ஓரளவு தமிழ்ப் பெருமையை வெளியிட்டதற்கும், மலையாள மொழியறிஞரான குண்டர்ட்டு, தமிழறிஞரான போப்பு, கன்னட மொழியறிஞரான கிற்றெல் முதலியோரே பெரிதுங் கரணியம் என அறிதல் வேண்டும்

பேரா. (K. A.) நீலகண்ட சாத்திரியார் தம் 'தமிழர் வரலாறும் கலைநாகரிகமும்' என்னும் நூலில், தமிழரைத் தாழ்த்தி யெழுதியதற்குக் கால்டுவெலார் மதிப்பீட்டையே சான்றாகக் காட்டியிருப்பதால், கால்டுவெலார் ஒப்பியல் இலக்கணத்தை இற்றைக் கேலாதென்று தள்ளுவதே தக்கதாம்.

கோல் (cole) என்பவர் 1867-இல் குடகுமொழியின் தொடக்க இலக்கணத்தை வெளியிட்டார்.

சாண் பீம்சு (John Beames) என்பவர், 1867-இல் 'இந்திய மொழிநூற் சட்டகம்' என்னும் நூலையும், இக்கால இந்திய ஆரிய

Koviloor Digital Library

மொழிகளின் ஒப்பியல் இலக்கண மும்மடலங்களை முறையே 1872, 1875, 1879 ஆகிய ஆண்டுகளிலும், வெளியிட்டார்.

குண்டர்ட்டு (Gundert) என்னும் செருமானிய ஐயர் 1868-இல் மலையாள-ஆங்கில அகரமுதலியை வெளியிட்டார்.

1872-இல் ஆர்டென் (Arden) ஐயரின் தமிழ் தெலுங் கிலக்கணங்களும், பிரிகேல் (Brigel) என்பவரின் துளுவிலக்கணமும், வெளிவந்தன.

1873-இல் போப்பு ஐயரின் 'துடவ மொழி யிலக்கணச் சட்டகம்' வெளிவந்தது.

1880-இல் ஒயெர்ண்லே (A. F. R. Hoernle) என்பவரின் கௌட மொழிகளின் இலக்கணம் வெளிவந்தது.

1884-இல் ஏர்ணத்து துரோசு (Ernest Droese) என்பவரின் மாலத்தோப் (Malto) புகுமுக விலக்கணமும், 1890-இல் வில்லியம் சன் என்பவரின் கோண்டிச் சொற்றெருகுதியோடு கூடிய இலக்கணமும், 1894-இல் கிற்றெலின் (Kittel) கன்னட ஆங்கில அகரமுதலியும், -899-இல் மானியர் வில்லியம்சின் சமற்கிருத ஆங்கில அகரமுதலியும், வெளிவந்தன.

இந்நூற்றுண்டில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த மொழிநூல்களுள் முதன்மையானவை, கிரையர்சன் (1903—28), எடுவர்டு சப்பீ, (Edward Sapir, 1921). ஆட்டோ செசுப்பெர்சென் (Jespersen 1922), வெந்திரையசு (Vendryes 1825), புளூம் பீல்டு (Bloomfield 1933), பிரொடரிக்கு பாடுமேர் (Frederick Bodmer, 1944), கிளீசன் (Gleason, 1955), இலாகோவாரி (Lahohvary, 1963), பார்பெர் (1964) என்பவர் எழுதியனவாகும்.

இவற்றுள் கிரையர்சன் தொகுத்த 'இந்திய மொழிப் பரப்பளவை' ('Linguistic Survey of India') இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் மிகச்சிறப்புடையதாகும். இது 20 மடலங்கொண்டது; இந்திய மொழிகளையெல்லாம் ஆய்ந்து 179 மொழிகளும் 544 நடைமொழிகளுமாகக் (Dialects) கணக்கிட்டு, ஒவ்வொன்றன் இயல்பையும் இலக்கிய விலக்கணங்களையும் குடும்பவுறவையும் எடுத்துக்காட்டுடன் விரிவாக விளக்குவது.

சப்பீர் மொழியின் அமைப்பையும் வளர்ச்சியையும் கலப்பையும் அயலாரால் தழுவப் பெருந்தன்மையையும், செசுப்பெர்சென் மொழிக

Koviloor Digital Library

ளின் தோற்ற வளர்ச்சி மாற்றங்களையும், வெந்திரையசு எழுத்தொலி முறைகளையும் சொல்லின் வடிவு பொருள் வளர்ச்சிகளையும் மொழிக ளையும் வரிவடிவுத்தோற்றத்தையும், புளும்பீல்டு உலகமொழிகளையும் ஒலிவகைகளையும் சொற்றொடர் முறைகளையும் சொன்மாற்றங்களையும் சொற்கடன் கோடல் வகைகளையும் பாடுமேர் மேலைக் குறுங்கணக்கு (Alphabet), வரலாற்றையும் சொற்றொடர் நெறிமுறைகளையும் மொழி களின் பாகுபாட்டையும் செயற்கையுலக மொழிகளையும் மேலையாரி யச்சொற்றொகுதிகளையும் சொன்மூலங்களையும், மேரியோ பெய் மொழியின் வரலாறு அமைப்பு பயன்பாடு முதலியவற்றையும், கிளீசன் வண்ணனை மொழி நூலையும், இலாகோவாரி இந்தியாவிற் கும் நண்ணிலக்கடற்கரைக்கும் இடைப்பட்ட மொழிகளின் படிமு றைத்திரிபையும், பார்பெர் மொழிவரலாற்றையும், எழுத்துவரலாற் றையும் மொழிக்குடும்பங்களையும் ஆங்கில மொழிவரலாற்றையும் சிறப்பாக விளக்கிக் கூறியுள்ளனர்.

இந்நூற்றாண்டிலெழுந்த திரவிடமொழிகளின் இலக்கணங்களும் அகரமுதலிகளும் ஆவன :—

1903—கிற்றெலின் கன்னட இலக்கணம்.

1909—தெனிசு தீ எசு. பிரே எழுதிய பிராகுவீ மொழியின் அறிமுகமும், இலக்கணமும்,—முதற்பாகம்.

1911—குல்சே எழுதிய குவீமொழி யிலக்கணம்.

1913—பிராண்மேயர் (Frohnmeyer) எழுதிய மலையாள இலக்க ணம்.

1924—கிரிகுனடு எழுதிய ஒராவொன் மொழி அகரமுதலியும் இலக் கணமும்.

1928—பின்பீல்டு எழுதிய கூய்மொழி யிலக்கணம்.

1924—36—சென்னைப்பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகரமுதலி 7 மடலம்.

1944—பரோவும் பட்டாச்சாரியாவும் சேர்ந்தெழுதிய 'பர்சிமொழி.'

1955—எமனோ எழுதிய 'கோலாமி ஒரு திரவிடமொழி'.

1956—பட்டாச்சாரியா எழுதிய 'கொண்டாமொழி' (இலக்கணமும் சொற்றொகுதியும்).

1957—பட்டாச்சாரியா எழுதிய 'ஒல்லாரி ஒரு திராவிடமொழி.'

1961—பரோவும் எமெனோவும் இணைந்து தொகுத்த திரவிடச் சொற் பிறப்பியல் அகரமுதலி.

Koviloor Digital Library

இங்ஙனமே ஏனையிந்தியமொழிகட்கும் பிறநாட்டு மொழிகட்கும், இலக்கண நூல்களும் அகரமுதலிகளும் வெவ்வேறு ஆசிரியரால் இயற்றப்பட்டன.

ஒரு மொழிக்கே சிறப்பும் உலகப் பொதுவுமான எழுத்தொலி யிலக்கணங்களும் (Phonetic works) ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றின.

ஆங்கிலத்திற்போன்றே செருமனிய பிரெஞ்சுமொழிகளிலும், மொழிநூல்களும் மொழியாராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் பன்மொழி யிலக்கணங்களும் அகரமுதலிகளும் ஏராளமாக எழுந்தன. ஆயின், மேலையர், பொதுவாக, சமற்கிருதத்திற்கே அளவிறந்த முதன்மை கொடுத்து அதனையே சிறப்பாக ஆய்ந்து வந்தனர்.

எல்லாமொழியகரமுதலிகளுள்ளும் மிகமிகக் கேடானதும் உண் மைக்கு மாறானதும் வழுமலிந்ததும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகரமுதலியே. அது தமிழ்ப்பகைவரான பிராமணரால் திரு. வையாபுரிப்பிள்ளையின் துணைகொண்டு தமிழைக்கெடுத்தற்கே தொகுக்கப்பட்டது. அதன் எண்பெருங் குற்றங்களாவன:—

(1) ஆயிரக்கணக்கான தென்சொல் இன்மை.

(2) ஆயிரக்கணக்கான வேண்டா அயற்சொல் உண்மை.

(3) சொற்பொருளெல்லாங் கூறப்படாமை.

(4) கூறப்பட்டுள்ள பல பொருள்களின் வழுவியன்மை.

(5) அடிப்படைத் தென்சொற்களுட் பெரும்பாலனவற்றிற்கு ஆரியமூலங்குறிக்கப் பட்டுள்ளமை.

(6) வேறுபட்ட பல சொற்கள் ஒரே மூலத்தனவாகக் காட் டப்பட்டுள்ளமை.

(7) சொற்களின் ஒலிமுறை வரிபெயர்ப்பில் (Transliteration) உண்மைக்கு மாறுயுள்ளமை.

(8) இயற்சொல்லின்கீழ்த் திரிசொற்களும் பிறந்தையின் Genus)கீழ் இனங்களும் (Species) காட்டப்பெறாது, எல்லாம் ஒரேஅளவான எழுத்துவடிவில் அகரவரிசையாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை.

இவ்வகரமுதலியை அடிப்படையாகக்கொண்டதினாலேயே, பர் பரோவும் பர். எமெனோவும் தொகுத்த திரவிட ஒப்பியல் அகரமுதலி பல்வகையிலும் வழுப்பட்டுள்ளதென்க. அது ஒப்பியல் அகரமுதலி

Koviloor Digital Library

யாகவேயிருப்பினும், சொற்பிறப்பியல் (Etymological) அகரமுதலி யென்று பெயர்பெற்றிருப்பதே அதன் அடிப்படைத் தவற்றைக் காட்டும்.

ஒரு மொழியின் இலக்கியத்தை அயலார் கற்றுத் தேர்ச்சி பெறலாம். ஆயின், ஒரு மொழிப் பேச்சில் அங்ஙனம் தேர்ச்சிபெற முடியாது. ஒவ்வொரு மொழிக்கும் சிறப்பான சொன்மரபுகளும் வழக்காறுகளும் உள. அவற்றை அம்மொழி நாட்டார் அறிவிக்கவே அறியமுடியும். அவற்றை அந்நாட்டார்போல் இயற்கையாக ஆள ஓரிரு தலைமுறையேனும் அந்நாட்டில் வதிந்து அவரொடு இரண்டறக் கலந்து பழகியிருக்கவேண்டும். பிராமணர் இன்னும் தமிழ ரொடு நெருங்கிப் பழகாமையால் தமிழைச் செவ்வையாய் அறிய வில்லை. அதோடு தமிழை வெறுத்து வடசொற்களைப் புகுத்தித் தமிழ்ச் சொற்களைவழக்கு வீழ்த்தவுஞ் செய்கின்றனர்.

9. உலக மொழிக் குடும்பங்கள்

உலகமெங்கும், சிறப்பாக ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும், பல்வேறு மொழியாராய்ச்சியாளரும் மொழிநூலாசிரியரும், தமித்தும் இணைந்தும் கூடியும், பல்வேறு மொழியிலக்கணங்களையும் அகரமுதலிகளையுந் துணைக்கொண்டும் தாமாகப் பல மொழிகளைக் கற்றும், கடந்த முந்நூற்றாண்டுகளாகச் செய்துவந்த ஆராய்ச்சியின் பயனாக, பெரும்பாலும் உலகமொழிகளெல்லாம் சிறியவும் பெரியவுமான பல்வேறு மொழிக் குடும்பங்களாகப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:—

(1) ஆத்திரேலியாக் கண்டத்தின் பழங்குடி மக்கள் பேசும் மொழிகளெல்லாம் சேர்ந்து ஆத்திரேலியம் என்னும் குடும்பமாகும்.

(2) நியூகினியாவிலும் அதையடுத்த தீவுகளிலும் பேசப்படும் பாப்புவன் (Popuan) என்னும் குடும்பவுறவு இன்னும் அறியப் பெறவில்லை

(3) நியூகினியா வொழிந்த மலையாத் தீவுக்கணத்தினின்று, மேற்கே மடகாசுக்கர்த் தீவுவரையும் பேசப்படும் மொழிகள் மலையோ—பாலினீசியம் என்னும் பெருங்குடும்பமாகும்.

இது கீழையது, மேலையது (இந்தோனேசியம்) என இருபாற் பட்டது. கீழையது, மைக்கரோனீசியம், பாலினீசியம், மெலனீசியம் என்னும் முப்பிரிவு கொண்டது. மேலையது, கீழையிந்தியத்தீவுகளிற் (East Indies) பேசப்படுவது.

Koviloor Digital Library

(4) தென்னிந்தியாவிலும் நடுவிந்தியாவிலும் வடஇந்தியாவின் கீழைக் கோடியிலும் மேலைக்கோடியிலும் பேசப்படும் மொழிகள், தென்மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. இவை மேலை வழக்கில் திரவிடம் (Dravidian) எனப்படும். இற்றையாராய்ச்சியால், ஆரியக் கலப்பை நீக்கமுடியாத தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய மொழிகளே திரவிடம் என்றும், அதை நீக்கமுடியும் தமிழ் அவற்றினின்று பிரிந்து தனித்து நிற்பதென்றும், வேறுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. தென்மொழிக் குடும்பத்தைத் தென்னிந்தியம் அல்லது தமிழியம் என்றும்கூறலாம்.

தென்னிந்தியக் குடும்பத்தை முதன்முதல் தெளிவாகப் பிரித்துக் காட்டி, அதன் மொழிகளைப் பதின்மூன்றாகக் கணக்கிட்டவர் கால்டு வெலார். அக்கணக்கைப் பரோவும் எமெனோவும் விரிவுபடுத்தி இன்று பத்தொன்பதாகக் காட்டியுள்ளனர்.

(5) தென்கிழக்காசியாவிலும் நடுவிந்தியாவின் மலைகளிலும் அசாமிலும் கடாரம் எனப்படும் பர்மாவின் வடகோடி தென்கோடி களிலும் நக்கவாரத் தீவுகளிலும் (Nicobar Islands) பேசப்படும் பல மொழிகள், ஆத்திரோ—ஆசியம் (Austro—Asiatic) என்னும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தனவாகும். இக்குடும்பம் மான்-குமேர் (Mon-Khmer) என்றும் பெயர்பெறும்.

நடுவிந்தியாவிற் பேசப்படும் இக்குடும்ப முண்டா அல்லது கோலாரிய மொழிகள் கெர்வாரீ, கூர்க்கூ, கறியா, சுலாங், சவரா,ள் கடபா என ஆறென்றும், அவற்றுள் முதலது சந்தாலீ, முண்டாரீ, பூமிசு, பிரார், கோடா, ஓ (Ho), தூரீ, அசுரீ, அகரியா, கொர்வா எனப் பத்து நடைமொழிகளைக் கொண்டதென்றும்; கிரையர்சன் கூறுவர்.

இவற்றுள் கடபா என்பது ஒரு திரவிடமொழி என்னுஞ் செய்தி வெளியாகியுள்ளது.

முண்டா மொழிகளை ஒரு தனிச் சிறு குடும்பமாகப் பிரித்துக் காட்டியவர் மாக்கசு முல்லராவர்.

(6) சீன—திபேத்தம் (Sino-Tibetan) என்னுங் குடும்பம் சீன தேசத்திலும் திபேத்து நாட்டிலும் பேசப்படும்மொழிகளைக் கொண்ட தாகும். இது திபேத்தோ—பர்மியம், சீனம் என்னும் இரு கிளைகளை யுடையது

(7) தென்மேற்குச் சீனத்திலும் ஐனுன் தீவிலும் தாய்நாட் டிலும் இந்தோ—சீனத்திலும் பர்மாவின் ஒருபகுதியிலும் பேசப்படும்

Koviloor Digital Library

மொழித்தொகுதி கதாய் (Kadai) என்னும் குடும்பமாகும். இது மலேயோ-பாலினீசியத்திற்கு இனமானதாகவும் இருக்கலாம்.

(8) வடநடு ஐரோப்பாவிலும் கீழை ஐரோப்பாவிலும் சின்ன ஆசியாவிலும் வட ஆசியாவிலும் பேசப்படும் (ஆரியமும் சேமியமும் அல்லாத) பல மொழிகள், ஊரல்-ஆலத்தேயம் (Ural-Altaic) என்னும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தனவாகும். இக் குடும்பத்தைத் துரேனியம் அல்லது சித்தியம் என்பர் கால்டுவெலார்.

இக்குடும்பம் ஊரலியம் (Uralian), ஆலத்தேயம் என்னும் இரு கிளைகளைக் கொண்டது.

சாமோயெதம், அங்கேரியம், பின்னியம், இலாப்பியம், எசுத்தோனியம் என்பன ஊரலியத்தையும்; துருக்கியம், மங்கோலியம், மஞ்சு என்பன ஆலத்தேயத்தையும் சேர்ந்தனவாகும்.

(9) காக்கேசிய மலைத்தொடரையடுத்து வழங்கும் பல மொழிகள், வடகாக்கேசியம் என்றும் தென்காக்கேசியம் என்றும் இரு குடும்பங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

(10) ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதியிலும், ஐரோப்பியர் குடியேறியுள்ள வடதென் அமெரிக்காவிலும் ஆத்திரேலியாவிலும் ஆப்பிரிக்கப்பகுதிகளிலும், பேசப்படும் மொழிகள் இந்தோ—ஐரோப்பியம் என்றும் இந்தோ-செருமானியம் என்றும் ஆரியம் என்றும் சொல்லப் பெறும் மாபெருங் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தனவாகும்.

இக் குடும்பமே எல்லா மொழிக்குடும்பத்துள்ளும் பெரியதாம். இது மேலையது, நடுவணது, கீழையது என முறையே ஒன்றினொன்று சிறிய முக்கவைகளையுடையது.

செலத்தியம் (Celtic), இத்தாலியம் (இலத்தீனம்), தியூத்தானியம் (செருமானியம்), தொக்காரியம், எல்லெனியம்(கிரேக்கம்) இலெத்தியம் என்பன மேலையாரியத்தையும்; பாலத்தியம் (Baltic), சிலாவோனியம், அல்பானியம், அர்மீனியம், இத்தைத்தம் (Hittite) என்பன நடுவணாரியத்தையும்; ஈரானியம் (பாரசீகம்), இந்திய ஆரியம் என்பன கீழையாரியத்தையும் சேர்ந்த கிளைகளாகும்.

வேதமொழியும் அதற்குப் பிற்பட்ட சமற்கிருதமும் இந்திய ஆரியமாகும்.

Koviloor Digital Library

வட இந்தியாவிலும் நடுவிந்தியாவிலும் ஒருகாலத்தில் திரவிட மொழிகளாயிருந்தவை, பின்னர் ஆரியக் கலப்பால் ஆரியமொழி களாக மாறியுள்ளன.

தமிழே திரவிடமாகவும் திரவிடமே ஆரியமாகவும் மாறியிருப் பினும், தமிழ் இந்திய ஆரியரால் மறைக்கப்பட்டுள்ளமையாலும் தமிழ் தோன்றிய குமரிநாடு மூழ்கிப்போனமையாலும், மேலையாரியர் உண்மைநிலையறியாது ஆரியத்தை ஒரு தனிமொழியின் வளர்ச்சி யாகக் கருதி அதற்கு மூலமென ஒன்றைப் படைத்து, அதற்கு முதல் இந்தோ-ஐரோப்பியம் (Proto-Indo-European) எனப் பெய ரிட்டுள்ளனர்.

(11) மேலையாசியாவிலும் வட ஆப்பிரிக்காவிலும் பண்டு பேசப்பட்ட அக்காடியம் (அசீரியம், பாபிலோனியம்) அரமேயம், சிரியம், மோவாபியம், பினீசியம், எபிரேயம் என்னும் மொழிகளும், இன்று பேசப்படும் அரபியும், வடகிழக்காப்பிரிக்காவிற் பேசப்படும் எத்தியோப்பிய (அமரிக்கு) மொழியும், சேமியம் (Semitic) என்னும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தனவாகும்.

(12) பண்டை எகிபதியமும் இன்று எத்தியோப்பியாவில் வழங்கும் கோபதியமும் (Coptic), சோமாலி, பெர்பெர் சது (chad) முதலிய மொழிகளும், ஆமியம் (Hamitic) என்னும் மொழிக் குடும்பமாகும்.

பண்டை எகிபதிய வழிவந்த கோபதியம் இன்று எத்தியோப்பிய வழிபாட்டு மொழியாக மட்டும் வழங்குகின்றது.

சேமியத்தையும் ஆமியத்தையும் இணைத்து ஆமிய—சேமியம் (Hamito-Semitie) என் ஒரு குடும்பமாகக் கூறுவதுமுண்டு.

அரமேயம் இன்று தமசுச்கு (Damascus) நகர்ப்பக்கத்தில் முச்சிறு குமுகங்களாற் பேசப்படுவதாகப் பாடுமேர் கூறுவர்.

(13) சூடான் நாட்டில் மிகச்சிறிதே அறியப்பட்டுள்ள பல சிறு மொழிக் குடும்பங்கள் உள்ளன.

(14) நீலாற்றின் மேற்பள்ளத்தாக்கை நடுவாகக் கொண்டு தெற்கே தங்கனியிக்கா வரையும் மேற்கே சதுவேரி வரையும் பரந்துள்ள, நிலப்பகுதியிற் பேசப்படும் மொழிக் குடும்பம் சரி-நீல் (Chari—Nile) என்பதாகும்.

Koviloor Digital Library

(15) சதுவேரியின் வடக்கும் கிழக்குமாகவுள்ள நிலப் பகுதியிற் பேசப்படும் மொழிக் குடும்பம் நடுச்சகாரம் (Central Saharan) எனப்படும்.

(16) மேலையாப்பிரிக்காவின் பெரும்பகுதியிலும், பொதுவாக நடுக்கோட்டின் தென்பா லாப்பிரிக்காவிலும் வழங்கும் நைசர்—காங்கோ (Niger—Congo) என்னும் மொழிக் குடும்பம் ஆப்பிரிக்கா வில் முதற்றர முதன்மை வாய்ந்ததாகும். இதிற் பல கிளைகள் உள. அவற்றுள் நடுக்கிளையின் ஒரு பிரிவான பந்து (Bantu) மொழித் தொகுதி, மற்றெல்லா நைசர்—காங்கோ மொழிகளும் வழங்கும் மொத்த நிலப்பரப்பினும் பரந்த நிலப்பகுதியில் வழங்குவதும், வேறெத்தொகுதியினும் மிகுந்த மொழிகளையும் நடைமொழிகளையுங் கொண்டதுமாகும்.

(17) தென்னாப்பிரிக்காவிற் பேசப்படும் புசுமன் (Bushman) மொழிகளும் ஆட்டன்ருட்டு (Hottentot) மொழியும் வேறிரண்டும் சேர்ந்து காய்சன் (Khoisan) மொழிகள் எனப்படும்.

(18) தென்னமெரிக்காவின் பழங்குடி மக்கள் மொழிகள் ஐரோப்பிய மொழிகளாற் பெரும்பாலும் வழக்கு வீழ்த்தப்பட்டுள்ளன. எஞ்சியுள்ள வற்றுட் சிறந்த நான்குள் ஒன்று பிரசீல் நாட்டுப் பொதுக் கலவை மொழியாகும். இன்றுள்ளவை குடும்பப் பாகுபாட்டிற்கு இடந்தராதனவாகும்.

இடையமெரிக்க மொழிகளுள்ளும் பல வழக்கு வீழ்த்தப்பட்டுச் சிலவே எஞ்சியுள்ளன. அவற்றுள்ளும் ஒரு சில வழக்கு வீழ்ந்து வருகின்றன.

வட அமெரிக்க மொழிக்குடும்பங்கள்

ஐரோப்பிய மொழிகளால் வழக்கு வீழ்த்தப்பட்டனவும் படா தனவுமான வடஅமெரிக்க மொழிகளைப்பற்றிப் பண்டையாசிரியரும் இற்றையாசிரியரும் வரைந்தும் வண்ணித்து முள்ளவற்றைத் துணைக் கொண்டு, கிளீசன் என்னும் அமெரிக்க மொழிநூலாசிரியர், தம் வண்ணனை மொழிநூலின் புகுமுக விலக்கணத்திற் பின்வருமாறு மொழிக் குடும்பப் பாகுபாடு செய்துள்ளார்.

(1) அல்காங்குவியன் மொழிகள் (Algonquian languages)

இவை கீழைக் கரையிற் கேரோலினாவிலிருந்து வடக்கே லேபிரடார் வரை பேசப்பட்டன.

Koviloor Digital Library

(2) நாச்செசு—மசுக்கோசியக் குடும்பம் (Natchez—Muskogeam)

இது தென்கிழக்கு ஒன்றிய நாடுகளிற் பேசப்பட்டது. இது அமெரிக்க மொழிக்குடும்பங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் பெரியது.

(3) (இரேக்குவாயக் குடும்பம் (Iroquoian)

இதன் முதன்மைப்பகுதி திருஇலாரென்சுப் பள்ளத்தாக்கு நடுவிலும் கீழைப் பென்சில்வேனியாவிலும் பேசப்பட்டது.

(4) சியௌவக் குடும்பம் (Siouan)

இது வடக்குப் பெருவெளி நிலங்களிற் (Great Plains) பேசப்பட்டது.

(5) கதோவக் குடும்பம் (Caddoan)

இது சியௌவக்குடும்ப நிலப்பரப்பிற்குத் தெற்கிற் பேசப்பட்டது.

(6) துனிக்கக் குடும்பம் (Tunican)

இது மிசிசிப்பிப் பள்ளத்தாக்கின் கீழ்ப்பகுதியிற் பேசப்பட்டது.

(7) யுச்சிக் குடும்பம் (Yuchi)

இது தெனெசீயிற் பேசப்பட்ட ஒற்றைமொழிக் குடும்பம்.

(8) எசுக்கிமோ-அலியத்து மொழிகள் (Eskimo-Aleut ls)

இவை வடமுனைக்கரைகளிலும் அவற்றையடுத்த கரைகளிலும், இலேபர்டாரிலிருந்தும் கிரீன்லாந்திலிருந்தும் அலாசுக்காவரை பேசப்படுகின்றன.

(9) சலிசம் (Salishan), வக்கசம் (Wakashan). சிமக்குவம் (Chimakuan) என்னும் முக்குடும்பங்கள்.

இவை வடமேற்கில் கொலம்பியா ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து அலாசுக்காவரை பேசப்படும் மொழிகளுட் பெரும்பாலனவற்றைக் கொண்டன.

ஏனையவற்றுள் நான்கு ஒற்றைமொழிக்குடும்பங்களும் உள்ளன. அவை அலாசுக்காவிற் பேசப்படும் ஐதாவும் (Haida) திலிங்கித்தும் (Tlingit), அவற்றையடுத்துத் தெற்கிற் பேசப்படும் சிமிசியமும் (Tsimshian) கிழக்கிற் பேசப்படும் குத்தெனையும் (Kutenai), ஆகும்.

(10) இரித்துவான் (Ritwan) உள்ளிட்ட 25 குடும்பங்கள்.

இவை ஒரிகன், கலிபோர்னியா ஆகிய நாடுகளின் பெரும்பகுதியிற் பேசப்படுகின்றன; வட அமெரிக்க மொழிக்குடும்பங்களுள் ஏறத்தாழ மூன்றிலொரு பகுதியாயுள்ளன.

Koviloor Digital Library

இவற்றுள் இரித்துவான் ஒழிந்த ஏனையவெல்லாம், பெனுட்டியம் (penutian), ஒக்கம் (Hokan) என்னும் இரு கூட்டுக் குடும்பங்களாக அமைகின்றன.

(11) மாயக் குடும்பம் (Mayan)

இது மெகசிக்கோ நிலவிணைப்பினின்று ஒண்டுராசு (Honduras) வரை முற்றடக்கமாகப் பேசப்படும் மொழித்தொகுதியாகும். இதுவே இடையமெரிக்காவில் மிகத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பெற்றதும் மிக முதன்மையானதுமாகும்.

(12) ஆத்தொமாங்குவேயக் (Otomanguean) கூட்டுத்தொகுதி.

இது மாயக்குடும்பத்திற்கு மேற்கிலும் வடக்கிலும் வழங்கும் பன்மொழித் தொகுதிக் கூட்டாகும்.

(13) உத்தோ-அசுத்தெக்கக் (Uto-Aztecan) குடும்பம்

இது பெருநிலத்தாழ்பிலும் (Great Basin) கொலரேடோப் பள்ளத்தாக்கிலும் பேசப்படுவதாகும்.

(14) அத்தபாசுக்கக் குடும்பம் (Athabaskan)

இதன் பேருடற்பகுதி கானடாவின் வடமேற்கிலும் அலாசுக்காவிலும் உள்ளது. இதைச்சேர்ந்த மொழிகள் உத்தோ-அசுத்தெக்கக் குடும்பத்தின் தலைமையிடத்தை ஊடறுத்துத் தெற்கே மெகசிக்கோவரையிலும் பரவி வந்துள்ளன.

(15) தனோவம் (Tanoan), கெரெசம் (Keresan) சுனி (Zuni) என்னும் முக்குடும்பங்கள்

இவை மெகசிகோவிலுள்ள புவேபிளா (Pueplo) மக்களாற் பேசப்படுவன. இவற்றைச் சேர்ந்த பல மொழிகள் ஓரூர் ஒரு மொழிகளாகவேயுள்ளன.

இவை அசுத்தெக்கக் குடும்பத்திற்கு இனமானவை.

வட அமெரிக்க மொழிகளுட் சில இன்னுங் கற்கப்பெறவில்லை; சில அரைகுறையாகக் கற்கப்பெற்றுள்ளன; முற்றுங் கற்கப்பெற்றவை பற்றியுங் கருத்து வேறுபாடுள. ஆதலால், வட அமெரிக்க மொழிக் குடும்பப்பாகுபாடு சிறிதும் பெரிதும் மாற்றமடையலாம்.

இங்ஙனம் மேலைமொழியாராய்ச்சியாளர் ஒப்பியலைத் துணைக்கொண்டு உலக மொழிகளைப் பல்வேறு குடும்பங்களாகப் பாகுபடுத்தினரேயன்றி, அவற்றின் முன்மை பின்மைகளையும் உலக முதன் மொழியையும் அது தோன்றிய வகையையும் இன்னும் அறிந்திலர்.

494.8045

Koviloor Digital Library

இனமற்ற மொழிகள்

சுமேரியாவில் வழங்கிய சுமேரிய மொழியும், இத்தாலியாவில் வழங்கிய எத்திரசுக்க (Etruscan) மொழியும், பிரனீசு மலை நாட்டில் வழங்கும் பாசுக்க (Basque) மொழியும், கொரியாவில் வழங்கும் கொரிய மொழியும், சப்பானில் வழங்கும் சப்பானிய மொழியும் வேறு சிலவும் இனமற்றனவாகச் சொல்லப்படும் மொழிகளாகும்.

உலக மொழிகள் மொத்தம் 2796 எனக் கணக்கிடப் பெற்றுள்ளன. ஏறத்தாழ மூவாயிரம் எனக் கொள்ளினும் குற்றமாகாது.

10. மொழித்தோற்றக் கொள்கைகள்

அறிவியற்பட்ட மொழியாராய்ச்சி தோன்றுமுன், மொழியின் அல்லது மொழிகளின் தோற்றத்தைப்பற்றி அறிஞரிடைப் பல்வேறு தவறான கருத்துக்கள் இருந்துவந்தன. அவையாவன:—

(1) தெய்வக் கொள்கை (Divine Theory)

இது இறைவனே மொழிகளைப்படைத்தான் என்பது. இதுவே முதன்முதல் எல்லா நாடுகளிலும் கொள்ளப் பெற்றுப் பின்பு தள்ளப் பட்டது.

இதை மறுக்கும் ஏதுக்கள் :

க. மொழியில்லாமலும் சில விலங்காண்டிமக்கள் உள்ளனர்.

உ. சிலமொழிகள் சிறியனவாகவும் அநாகரிகமாகவும் உள்ளன.

௩. எவரும் கற்காமல் இயல்பாகத் தம் தாய் மொழியைப் பேச இயலாது.

௪. மக்கள் முயற்சியால் சிறுமொழிகளும் பெருமொழிகளாக வளர்ந்துள்ளன.

௫. திரிபினாலும் கலப்பினாலும் பல புதுமொழிகள் தோன்றியுள்ளன.

௬. மக்களெல்லாரும் என்றும் ஒரேமொழியைப் பேசுமாறு இறைவன் செய்திருக்கலாம்.

௭. இறைவன் படைத்திருந்தால் மொழிகள் இன்றிருப்பதினும் மிகச்சிறப்பாகவும் குற்றங்குறையற்றும் இருந்திருக்கும்.

Koviloor Digital Library

(2) ஒப்பந்தக் கொள்கை (Contract Theory)

இது மக்கள் கூடி இன்ன ஒலி இன்ன பொருளுணர்த்துக என்று ஒப்பந்தஞ் செய்து கொண்டது மொழி என்பது. இது உருசோ கொள்கை.

இது வெண்ணெய் தடவிக் கொக்குப் பிடிக்குங் கதைபோல் தன் மறுப்புக் கொள்கையாதலால் ஆய்விற்குரியதன்றும்.

(3) தூண்டுணர்ச்சிக் கொள்கை (Instinct Theory)

இது. இயற்கையாக மாந்தனிடையெழுந்த தூண்டுணர்ச்சி யொலிகளால் மொழிதோன்றிற் றென்பது. இது காண்டிலக்கு கொள்கை.

இதுவும் இறைவன் படைப்புக் கொள்கைபோல் ஏரணமுறைக்கு ஒவ்வாததே.

(4) குறிப்பொலிக் கொள்கை (Pooh-Pooh Theory)

இது மாந்தனின் இன்ப துன்பக் குறிப்பொலிகளால் மொழி தோன்றிற்றென்பது.

குறிப்பொலிகள், ஒரு சில கருத்துக்களையேயன்றி எல்லாக் கருத்துக்களையும் உணர்த்தும் சொற்றொகுதியைத் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றலற்றவையாகும்.

(5) ஒப்பொலிக் கொள்கை (Bow-wow Theory)

இது விலங்கு பறவைகளாலும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளாலும் எழும் ஒலிகளைப் பின்பற்றிய சொற்களைக் கொண்டு மொழி தோன்றிற் றென்பது.

ஒப்பொலிகளும் எல்லாக் கருத்தக்களையும் உணர்த்தும் சொற் களைப் பிறப்பிக்கும் ஆற்றலற்றவையே.

(6) மணியொலிக் கொள்கை (Ding-dong Theory)

இது, மணியடித்தவுடன் ஒலியெழுவது போல் கருத்துத் தோன்றியவுடன் சொல் வெளிப்படும் என்பது. இது மாக்கசு முல்லர் கொண்டு பின்பு விட்டுவிட்டது. சொல்லிற்கும் பொருளிற்கும் இயல் பான தொடர்புண்டு என்னும் வழூஉக் கொள்கையை அடிப்படை யாகக் கொண்டது இது.

Koviloor Digital Library

(7) அயாவுயிர்ப்புக் கொள்கை (Yo-he-ho Theory)

இது, மக்கள் கூடி உடலைவருத்தி ஒரு வேலையைச் செய்யும் போது மூச்சடக்கி வெளியிடும் ஒலிகளால் மொழி தோன்றிற்றென்பது. இது நாய்ரே கொள்கை.

இதுவும் உணர்ச்சியொலிக் கொள்கை யொத்ததே.

(8) சைகைக் கொள்கை (Gesture Theory)

இது, கருத்தறிவிக்கும் இரு வாயில்களுள் சைகை முந்தியது என்றும், ஒலிவடிவான மொழி அதன் வழிப்பட்டதென்றும், கூறுவது.

சைகையில்லாமல் ஒலியும் ஒலியில்லாமற் சைகையும் இருதிணை யுயிர்களிடத்தும் தோன்றுவதால், இவ்விரண்டிற்கும் ஒன்றுபட்ட உறவு இல்லையென்பது தெளிவு.

ஒலியொடு கூடிய வாய்ச்செய்கையால் மொழி தோன்றிற்று என்பது (Mouth gesture theory), சைகைக் கொள்கையின் மற்றொரு வகை. இதைக் கொண்டவர் ரிச்சார்டு பேகெற்று.

(9) தொடர்புக் கொள்கை (Contact Theory)

இது, முதலில் பிறரொடு தொடர்பு கொள்ளக் குரலிடுவதும், பின்பு பொதுவாகக் கரைவதும். அதன்பின் ஒருவரைச் சிறப்பாக விளிப்பதும், அதன்பின் ஒன்றைச் செய்ய ஏவுவதுமாக மொழி தோன்றிற்று என்பது. இது ரெவெசு (Revesz) கொள்கை.

இத, பிறரொடு தொடர்பு கொள்வதில் நேரும் உளநிகழ்ச்சிகளை வரிசைப் படுத்திக் கூறுகின்றதேயன்றி, மொழி தோன்றிய வகையை விளக்குகின்றிலது.

(10) பாட்டொலிக் கொள்கை (Musical Theory)

இது, முந்தியல் மாந்தர் வினை முடிவில் தம் கருத்தைப் பாட்டொலியாக அல்லது இன்னிசையொலித் தொடராக வெளிப்படுத்தினர் என்றும், அவற்றினின்று அலகுடைக்கும் நெடுஞ்சொற்கள் தோன்றினவென்றும், அவை உயர்ந்த இசையிலும் அலகிலும் ஒலித்தனவென்றும், அவற்றினின்றே பிற்காலச் சொற்கள் தோன்றினவென்றும், கூறுவது.

இது செசுப்பெர்சென் கொள்கை.

வாய்க்கு வந்தபடி உளறும் இசையொலிகளினின்று, ஒழுங்கான பெயர் வினை யிடைச் சொற்களும் அவற்றின் பல்வேறு வடிவுகளும்

Koviloor Digital Library

தோன்றினவென்பது, முட்செடிகளினின்று முக்கனிகளும் தோன்றின என்பதையே ஒக்கும்.

இனி, உணர்வொலிக்கொள்கை (Emotion Theory) என்பதும் ஒன்றுண்டு.

இங்ஙனம் 18-ஆம் நூற்றாண்டுமுதல் 20-ஆம் நூற்றாண்டுவரை மேலை மொழிநூலார் மொழித் தோற்றத்தை ஆய்ந்துவந்ததும், இன்னும் உண்மைகாண இயலாதவராயிருக்கின்றனர். இதற்கு முந்தியல் இயன்மொழியாகிய தமிழை அடிப்படையாகக்கொள்ளாது பிந்தியல் திரிமொழியாகிய சமற்கிருதத்தை அல்லது ஆரியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதே கரணியம்.

முழைத்தல்மொழி, (Inarticulate Speech), இழைத்தல்மொழி (Articulate Speech) என மொழி இருவகைப்படும் என்பதையும்; இவற்றுள் முன்னது உணர்ச்சியொலிகள், விளியொலிகள் முதலிய எழுவகையொலிகளாலும், பின்னது சுட்டொலி வளர்ச்சியாலும், ஆயினவென்பதையும், என் தமிழ் வரலாறு' என்னும் நூலிற் கண்டு தெளிக.

II வண்ணனை மொழிநூல்

1. மொழிநூற் குலைவு

மொழிநூலானது வரலாற்றியல், வண்ணனையியல்,ஒப்பு நோக்கியல் என்னும் மூவியல்களையும் ஒருங்கேயுடையதேனும், மேலை மொழிநூலார் இயன்மொழியாகிய தமிழை அடிப்படையாகக்கொள்ளாது திரிபில் திரிபாகிய ஆரியத்தை அடிப்படையாக வைத்து ஆய்ந்ததினால், மூலமொழியையும் அது தோன்றிய வகையையுங் காணாது குன்று முட்டிய குரீஇப்போல் இடர்ப்பட்டு, வரலாற்றியலை அடியோடு விலக்கிவிட்டு வண்ணனையியலையும் ஒப்பியலையுமே கையாண்டுவருகின்றனர்.

ஒரு குடும்பத்திலுள்ள மக்களுள் ஒவ்வொருவரையும் பற்றி, இவர் இன்னபாலினர்; இன்ன நிறத்தர்; இன்னவளர்த்தியர்;இன்ன தோற்றத்தர்; இன்ன இயல்பினர்; இன்ன திறமையர் என்று கூறுவது போன்றது வண்ணனை மொழியியல் (Descriptive Linguistics.)

Koviloor Digital Library

ஒரு குடும்பத்தார் எல்லாரையும் ஒப்புநோக்கி, இக்குடும்பத்தில் இத்தனையர் ஆடவர்; இத்தனையர் பெண்டிர்; இத்தனையர் சிவப்பர்; இத்தனையர் கருப்பர்; இத்தனையர் நெடியர்; இத்தனையர் குறியர்; இத்தனையர் ஒத்தவர்; இத்தனையர் வேறுபட்டவர் என்றுரைப்பது போன்றது ஒப்பியன் மொழிநூல். (Comparative Linguistics).

ஒரு குடும்பத்தாருள், இன்னார் தந்தையார்; இன்னார் தாயார்; இன்னார்புதல்வர்; இன்னார்புதல்வியர்; இன்னார்தமையனார்; இன்னார் தம்பிமார்; இன்னார் தமக்கையார்; இன்னார் தங்கைமார் என்றிங்கனங் கூறுவது போன்றது வரலாற்று மொழிநூல் (Historical Linguistics.)

வரலாற்று மொழிநூல் மொழிகளின் தோற்ற வளர்ச்சிகளைக் கூறுவதால் ஏனையிரியல்களினுஞ் சிறந்ததாம். ஒப்பியன் மொழிநூல் வரலாற்றை அறியத் துணைசெய்வதால், அதற்கு அடுத்தபடியாகச் சிறந்ததாம். வண்ணனைமொழிநூல் பிறமொழித் தொடர்பு நோக்காது ஒரு மொழியை வண்ணிப்பது மட்டும் செய்வதால், உண்மையில் இலக்கணத்தின்பாற் படுவதே. இங்ஙனம் இம் மூன்றியல்பும் முறையே தலையிடைகடையாம்.

மேலையர் மூலமொழியையும் மொழி தோன்றிய வகையையும் அறியாமையால், அவர் வரலாற்று மொழிநூலென்று கொள்வது, இலக்கியத் துணைகொண்டு ஒரு மொழியின் அல்லது மொழிக் குடும்பத்தின் பல்வேறு நிலைகளைத் தொடர்ச்சியாகக் காலமுறைப்படி கூறுவதேயன்றி வேறன்று. இது ஒரு மொழியின் முழுச் சொற்றொகுதியை மட்டுமன்றித் தனிச் சொற்களையுந் தழுவும்.

சென்ற நூற்றாண்டிறுதிவரை உலக முதன்மொழி எதுவென்று கண்டுபிடிக்கப்படாவிடினும், என்றேனும் ஒருநாள் அது கண்டு பிடிக்கப்படும் என்னும் நம்பிக்கையோ நம்பாசையோ மேனாடுகளில் இருந்துவந்தது. இந்நூற்றாண்டிலோ அது முற்றுங் கைவிடப் பட்டுவிட்டது. அதன் விளைவே வண்ணனை மொழிநூல். இதைச் சிறப்பாக வளர்த்து வருபவர் அமெரிக்கரே. அவர் தமிழைச் செங் கொள்கைத் தமிழ்ப் புலவர் வாயிலாகக் கற்கும்வரை, இவ்வழுவியல் மொழிநூல் மேனாடுகளில் தொடரத்தான் செய்யும். ஆயினும் தமிழர் ஆரிய அடிமைத்தனத்தாற் பிறந்த தம் தாழ்வுணர்ச்சிநீங்கிப் பகுத்தறிவுக் கண் கொண்டு பார்ப்பாராயின், தமிழின்முன்மையையும் பிறமொழிகளின் வழிநிலைத்தன்மையையும் காணத் தவறார் என்பது திண்ணம்.

Koviloor Digital Library

2. வண்ணனை மொழிநூல் வழுக்கள்

க. அடிப்படைத் தவறுகள்

(1) தமிழர் கிரேக்க நாட்டினின்று அல்லது நண்ணிலக் கடற்கரையினின்று வந்தேறிகள் ஆவர் என்பது.

(2) நீகரோவர் ஆத்திரேலியர், முந்து நண்ணிலக் கடற்கரையர், நண்ணிலக் கடற்கரையர், அர்மீனியர், காண்டினேவியர் ஆகிய அறுவகைக் கலவையினத்தார் தமிழர் என்பது.

(3) வேதமொழியும் சமற்கிருதமும் ஒன்றென்பது.

(4) சமற்கிருதம் பண்டை உலகவழக்கு மொழி என்பது.

வேதமொழியே வழக்கற்றும் பிராகிருதங் கலந்தும் போய் விட்டது. அதன்பின் வேதமொழியொடு தமிழைக் கலந்து ஆக்கிய சமற்கிருதம். இலக்கிய நடைமொழியே யன்றி உலக வழக்குமொழி யன்று. அதன் நிலைமை படிமையும் பாவையும் போன்றதென அறிக. அது பிறந்ததுமில்லை; இறந்ததுமில்லை.

(5) சமற்கிருதம் ஆரியமூலம் என்பது:

சமற்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகிய இலக்கியச் செம்மொழிகளை சிறப்பாகச் சமற்கிருதத்தை, ஆரிய மொழிகட்கு மூலமாகக் கொண்டே, கிரிம் நெறியீடு என்னும் ஆரிய இனமொழி மெய்ம்மாற்ற வாய்பாடு வகுக்கப்பட்டுளது. இது கடை மகனைத் தலைமகனாக வைத்து உடன்பிறந்தார் வரிசையைத் தலை கீழாக அமைப்பது போன்றது.

எ—டு: (i) ஆரிய மூச்சொலி முழங்கு நிறுத்தங்கள் முழங்கு நிறுத்தங்களாகத் திரிந்தன என்பது.

சமற்கிருதம்	கிரேக்கம்	இலத்தீன்	கோதியம்	செருமானியம்	ஆங்கிலம்
bhar	phero	fero	baira	biru	bear
bhu	phuo	fu-i	——	bi-n	be
dvāra (=dhvāra)	thura	fores	daur	tor	door

இங்குக் காட்டப்பட்டுள்ள முச்சொற்கட்கும் மூலம், முறையே பொறு, பூ, துள்-துளை என்னும் தமிழ்ச் சொற்களாகும். பொறுத்தல்= சுமத்தல். "சிவிகை பொறுத்தானோ டூர்ந்தானிடை" (குறள். 37). பூத்தல்=தோன்றுதல், இருத்தல். பூத்தலிற் பூவாமை நன்று" (நீதிநெறி, 6). துளை=வாசல்.

Koviloor Digital Library

மாக்கசு முல்லர், bear, burden, bier, barrow, birth, bairn, barley, barn, என்று ஆங்கிலத்திலும்; ber என்று செலத்தியத்திலும் சிலாவோனியத்திலும்; bar என்று செந்திலும்; உள்ள சொற்களெல்லாம் bar என்னும் வேரினின்று பிறந்த பொறுத்தற் கருத்துச் சொற்களென்று, 'மொழிநூல் பற்றிய முச்சொற்பொழிவுகள் (Three Lectures on the Science of Language) என்னும் நூலிற் கூறியுள்ளார் (பக். 20-34).

ஐரோப்பாவின் வடமேல் கோடியிலுள்ள தியூத்தானியச் சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்கட்கு மிக நெருங்கியும், அக்கண்டத்தின் தென்கோடி நடுவிலும் தென்கிழக்கிலுமுள்ள இலத்தீன கிரேக்கச் சொற்கள் அவற்றினின்று சற்றுத்திரிந்தும், இந்தியாவிலுள்ள வேதமொழி அல்லது சமற்கிருதச் சொற்கள் மிகத் திரிந்தும், இருத்தலையும், நெறியீட்டொடு பொருத்துவதற்காக dvāra என்னும் சமற்கிருதச் சொல்லை dhvāra என்று திரித்தலையும்; நோக்குக.

(ii) ஆரிய முழங்கு நிறுத்தங்கள் முழங்கா நிறுத்தங்களாகத் திரிந்தன என்பது.

எ—டு:

இலத்தீன்	கிரேக்கம்	தியூத்தானியம்
ago	ago	aka (Ice.), to drive.
geru	gonu	knee (E.)

இவை முறையே அகை, கணு என்னும் தமிழ்ச் சொற்களின் திரிபாகும். உகைத்தல்=செலுத்துதல். உகை—அகை. அகைத்தல்=செலுத்துதல். கணு=பொருத்து, முட்டு.

சமற்கிருதத்தில் இச்சொற்கள் அஜ் (செலுத்து) என்றும் ஜானு (முட்டு) என்றும் கிரிம் நெறியீட்டிற்கு மாருகத் திரிந்திருத்தல் காண்க.

(iii) ஆரிய முழங்கா நிறுத்தங்கள் உரசிகளாகத் திரிந்தன என்பது.

எ—டு:

சமற்கிருதம்	இலத்தீன்	கிரேக்கம்	கோதியம்	ஆங்கிலம்	செருமானியம்
padam	pedem	poda	fotus	foot	fuss

இது பதம்-பாதம் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபாம்.

Koviloor Digital Library

நிலத்திற் பதிவது பாதம். பதி—பதம்—பாதம். அடி (bottom part) வேறு; பாதம் வேறு. பாதம் வைத்த தண்டு என்னும் வழக்கை நோக்குக.

இங்குக் காட்டியவற்றால், சமற்கிருதம் ஆரிய மூலமன்மை அறிக.

(6) சமற்கிருதத்தின் வழியது பிராகிருதம் என்பது.

பிராகிருதம்=முந்திச் செய்யப் பெற்றது. ஸ்ம்ஸ்கிருதம்= வேதமொழியொடு பிராகிருதம் கலந்து செய்யப்பெற்றது.

சமற்கிருதத்திற்கு முந்தியே தோன்றி வழங்கிவந்த இந்திய வட்டார மொழிகளே பிராகிருதங்கள். சில வடசொற்கள் தமிழிற் கலந்து திரிந்துள்ளது போன்றே (எ-டு. ஸ்தோத்ர-சோத்தம். த்ருஷ்டாந்த-திட்டாந்தம்), பல வடசொற்கள் பிராகிருதங்களிற் கலந்து திரிந்துள்ளன. இவை மேற்படைச் சொற்களேயன்றி அடிப்படைச் சொற்களாகா. வடசொற்களால் சில தமிழ்ச் சொற்கள் வழக்கு வீழ்த்தப் மட்டும் இறந்துபட்டும் போனது போன்றே, பல பிராகிருதச் சொற்களும் போயுள்ளன. அதனாற் பிராகிருதங்கள் வடசொற் கலப்பு மிகைபற்றிச் சமற்கிருதக் கிளைகள் போல் தோன்றுகின்றன.

(7) சில வடசொற்கள் பிராகிருத வாயிலாக அடிப்படைத் தமிழ்ச்சொற்களாயின என்பது.

எ-டு: “வட்டம் <Pkt. vaṭṭa <Skt. vṛtta”
(சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழகராதி, பக். 3468)

வகரம் உகரத்தொடு கூடி மொழிமுதலாகாமையால், சுட்டடி வகரமுதற் சொற்களெல்லாம் பெரும்பாலும் பகர முதற் சொல்லின் அல்லது மகரமுதற் சொல்லின் திரிபாகவேயிருக்கும்.

எ-டு: பகு—வகு, மிஞ்சு—விஞ்சு.

இங்ஙனமே மல் என்னும் அடி வல் எனத் திரிந்துள்ளது. முல்—மல்—வல். முல்—முர்—முரி. முரிதல்=வளைதல். முரி—முறி. வல்லுதல்=வளைதல். வல்=வட்டு (சூதாடுகருவி). வல்லம்=ஓலைச் கூடை. வல்—வல்லி=வளைந்த கொடி. வல்லி—வல்லீ (வ.).

வல்—வல, வலத்தல்=வளைதல், வளைத்தல், சுற்றுதல், சூழ்தல். வல்—வலி. வலித்தல்=சுளித்தல். வலி—வலிச்சம்=முகச்சுளிப்பு. வல்—வலை=சூழும் கயிற்றுப் பொறி.

Koviloor Digital Library

வல்—வள்,
வள்—வள்ளம்=வளைவு, வட்டக் கிண்ணம், படி, மரக்கால், சிறு தோணி.
வள்—வள்ளி=கொடி. வள்ளியம்=மரக்கலம்.
வள்—வளவு=வளைவு.
வள்—வளர்—வளரி=வளைதடி. வளர்—வணர்=யாழ்க்கோட்டின் வளைந்த பகுதி. வணர்—வணரி=வளை தடி.

வளர்—வளார்=வளையும் சிறுபோத்து. வளாகம்=வளைந்த இடம், பறம்பு.
வளி=வளைந்து வீசுங் காற்று. வளி—வசி—வசிவு=வளைவு.
வளை—வளைவு, வளையம், வளைவி, வளையல், வளைசல். வளையம்—வலய(வ.). வளை—வணை. வளை—வனை வனைதல்=சக்கரத்தைச் சுற்றி மட்கலஞ் செய்தல்.

வாள்=வளைந்த கத்தி. வாளம்=வட்டம், சக்கரவாளம்—சக்கரவால (வ.).

வாளி=வட்டமாயோடுகை. வாளி—பாலி (வ).
வாளி=வளைந்த பிடி, வளையமான அணி.
வாளி—வாளிகை=காதணி. வாளி—வாலீ(வ.).
வாளி—வாசி=தெய்வப் படிமை மேல்வளைவு. வாசி—வாசிகை.
வள் — வண் — வணம் — வணங்கு — வணக்கு—வணக்கம்=வளைவு, உடல் வளைவு, வழிபாடு.

வணங்கு—வாங்கு — வங்கு — வங்கி=நெளிவளையல், வளைந்த கத்தி. வாங்கி—வாங்கா=வளைந்த ஊதுகருவி.
வங்கு—வங்கம்=வளைவு, ஆற்று வளைவு.

வள்+து வண்டு=கைவளை, சங்கு, வட்டமான அறுகாற் சிறு பறவை, பெருவிரலும் அணிவிரலும் வளைந்து நிற்கும் இணையா விணைக்கை, வளைத்து வைக்கும் வைக்கோற் பழுதை.

வள்+தி=வண்டி=சக்கரம், சகடம். வண்டி—பண்டி—பாண்டி=வட்டு, கூடாரவண்டி, உருண்டு திரண்ட காளை. பாண்டி—பாண்டியம் = எருது, உழவு. பாண்டி — பாண்டில்=வட்டம், வட்டத்தோல், தேர்வட்டை, வட்டக்கட்டில், வெண்கலத் தாளம், வண்டி, கிண்ணி, எருது.

வள்—வள்கு—வட்கு. வட்குதல்=வணங்குதல். வட்கார்=வணங்கார், பகைவர்.

Koviloor Digital Library

வட்கு—வக்கு—வக்கா=வளைந்த கழுத்துள்ள பறவை.
வக்கா—பக்க(வ.). வக்கா—வங்கா.

வள்+து=வட்டு=வட்டமான சில், வட்டமான கருப்புக் கட்டி. வட்டு — வட்டம் — வட்டன்=உருண்டுதிரண்டவன். வட்டம் என்னும் சொல் வட்டவடிவான இருபதிற்கு மேற்பட்ட காட்சிப் பொருள்களைத் தொன்று தொட்டுக் குறித்து வருகின்றது. திருத்தம், தோறும், விழுக்காடு என்பன வட்டக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கருத்துப் பொருள்களாகும்.

வட்டக் கிலுகிலுப்பை, வட்டத்தாமரை, வட்டத்திருப்பி, வட்டத்தாளி, வட்டத்துத்தி, வட்டநரிவெருட்டி, வட்டப்பாலை, என்பனவும் பிறவும், தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் நிலத்திணைப் பெயர்களாகும்.

வட்டங் கூட்டுதல், வட்டம்பிரிதல், வட்டசட்டம், வட்டதிட்டம் என்பன வழக்கியன் மரபுச்சொற்கள். வட்டம்—வருத்த (வ.). இச்சொல் உருண்டையையுங் குறிக்கும்.

வட்டம்—வட்டகை=சிறு நாட்டுப்பகுதி.
வட்டணம்=வட்டமான கேடகம். வட்டணம்—அட்டண(வ).
வட்டணித்தல்=வட்டமாதல், வட்டமாக்குதல்.
வட்டணை=வட்டம், கேடகம், தாளக்கருவி, வட்டமானசெலவு, உருண்டை.
வட்டா=கீழும் மேலும் பரப்பொத்த வட்டக்கிண்ணம்.
வட்டாரம்=நாட்டுப்பகுதி.
வட்டித்தல்=வட்டமாதல், சுழலுதல், உருட்டுதல்.
வட்டி=வட்டமான கடகப்பெட்டி, கூடை, படி, படியளவு.
வட்டிகை=சுற்றளவு, கூடை, பரிசல், வளைத்தெழுதும் தூரிகை
வட்டி—வட்டில்=வட்டமான உண்கலம், நாழிகை வட்டில்.
வட்டை=சக்கரச் சுற்றுவளைமரம், தேர், வட்டப்பக்கா.
வடகம்=கறிச்சரக்குச் சேர்த்துத் தாளிக்கும் உருண்டை. வடகம்—வடக(!)—வ.
வட்டை—வடை=வட்டமான பலகாரவகை.வடை—வடா(வ).
வடையம்=நெல்லிப்பழவடை, வெற்றிலை பாக்குப்பொட்டலம்
வாடுதல்=வளைதல், சாய்தல், சோர்தல், மனமழிதல், மெலிதல், உலர்தல், பட்டுப்போதல்.

வாட்டம்=சாய்வு, வாட்டசாட்டம்=சாய்வுப்போக்கு.
வாடி=வளைந்த இடம், மதில், அடைப்பிடம், வளைசல், மண்டி. வாடி—வாட (!)—வ.

Koviloor Digital Library

வாடம் = வட்டம், ஒன்றுவாடம் = ஒன்றுவிட்டொரு நாள் வாடகை=சுற்றுவட்டம், வட்டகை.

"அரசூர் வாடகையில்" (S. I. I. iii 109). வாடகை—வாட்டிகா (வ.).

வாடகை—வாடை=சிற்றூர், தெரு, வழி. வாடை—வாட்டா (வ.).

வள்—(வர்)—வரி=வளைந்த கோடு, கோடு, எழுத்து. வர்—வார்—வாரம்=சரிவு, மலைச்சரிவு, தாழ்வாரம், கடல், வார்—வாரி= வளைந்த கடல்,வார்—வாரணம்=கடல், சங்கு. வாரணம்—வாரணன் =கடல் அல்லது நெய்தல் நிலத் தெய்வம்.

வாரி—வாரி (வ.); வாரணம்—வாரண (வ.). வாரணன்—வருண (வ.).

வளைவு அல்லது வட்டக்கருத்தினின்று கிளைத்துள்ள பல்வேறு கருத்துச் சொற்கள் இங்குக் காட்டப்பட்டில.

வல் என்னும் அடி மல் என்பதினின்று திரிந்திருப்பதையும், வல் என்பதினின்று வாரணம் என்பதுவரையும் காட்டப்பட்டுள்ள சொற்களெல்லாம் நேரே கோவையாகத் தொடர்பு கொண்டிருப்பதையும், வடமொழியில் இங்ஙனமன்றி இடையிடையுள்ள ஒருசில சொற்களே வழங்குவதையும், பெரும்பாற் சொற்கள், தமிழ் உலக வழக்கில் அடிப்படைச் சொற்களாக விருப்பதையும், 'வல்' 'வ்ருத்த' என்னும் இரண்டையும் வடமொழியார் வெவ்வேறு மூலங்களாகக் காட்டுவதையும், நோக்குவார்க்கு வட்டம் என்பது தூய தென்சொல் லென்றும், அதுவே பிராகிருதத்தில் வட்ட என்றும் சமற்கிருதத்தில் வ்ருத்த என்றும் முறையே திரிந்துள்ளதென்றும், தெற்றெனத் தெரியலாகும்.

ஒ. நோ.: நடி—நடம்—நட்டம் (த.)—ந்ருத்த (த.).

Valvc (L. valva), vert (L. vertere)volve, volute (L.volvere), wallow (L. volvere), marina (L. mare, marinus) முதலிய பற்பல மேலையாரிச் சொற்களெல்லாம், வள், வளவு, வட்டம், (வ்ருத்த), வாரி, வாரணம் முதலிய தென்சொற்களினின்று திரிந்தனவே.

ஒருசில வடசொற்கள் பிராகிருதவாயிலாகத் தமிழில் வந்து திரிந்துள்ளது உண்மையே- ஆயின் அவை தமிழுக்கு எத்துணையும் வேண்டாதன என அறிக.

Koviloor Digital Library

(8) தமிழ் சமற்கிருதத்தால் வளம் பெற்றது என்பது.

சமற்கிருதச் சொற்கலப்பால், தமிழ்ச் சொற்களுட் பல இறந்து பட்டும் பல வழக்கிறந்தும் பல பொருளிழந்தும் அல்லது மாறியுமே உள்ளன.

(9) இந்திய நாகரிகம் ஆரியரது என்பது.

ஆரிய வருகைக்கு முற்பட்ட முதலிரு கழக நூல்களும் அழிக்கப் பட்டதினாலேயே, சமற்கிருதநூல்கள் முதனூல்களும் மூலநூல்களும் போல் தோன்றுகின்றன.

(10) ஆரியம் தனிமொழி என்பது.

ஆரியம் திரிமொழி என்பதை, என் The Primary Classical Language of the World என்னும் நூலைக் கண்டு தெளிக.

(11) வட இந்தியாவிலுள்ளனவெல்லாம் ஆரியம் என்பது.

ஆரியர் வருமுன் வடஇந்திய வாணருட் பெரும்பாலார் திரவிட ரேயாதலின், வடஇந்தியக் கலை நாகரிகக் கூறுகளுட் பெரும்பகுதி திரவிடமே என அறிக.

(12) ஆரியம் எல்லாவகையிலும் அளவைப்பட்டது என்பது.

மேனாட்டு நாகரிகம் முந்நூற்றாண்டுக் காலத்ததே யாதலின், அதற்குமுன் உலகிற் சிறந்திருந்தது தமிழ நாகரிகமே.

(13) நாகரிகம் குறுந்தலை (Brachycephalic) மக்களிடத்தி லேயே சிறந்து தோன்றிற்றென்பது.

தமிழ நாகரிகம் குமரிநாட்டிலேயே பெருவளர்ச்சியடைந்து விட்டதனால், மாந்தன் நாகரிகம் நீள்தலை (Dolichocephalic) மக்களிடத்தும் தோன்றக்கூடியதேயாம்.

(14) கொளுவுநிலை தென்னிந்திய அல்லது சித்திய மொழி கட்கே உரியது என்பது.

கொளுவுநிலை (Agglutination) என்பது பிறவினைக்கேயன்றி எல்லாவினைகட்கும் பெயர்கட்கும் உரியதன்று.

தென்மொழியிலும் சித்திய மொழியிலும் கொளுவுநிலை பிறவினைச் சொல்லின் பின் நிகழின், ஆரியமொழியில் அது வினைச் சொல்லின் முன் நிகழ்கின்றது.

Koviloor Digital Library

எ—டு: forest, afforest, disafforest, anti-disafforestation, re-anti—disafforestation.

(15) சொல்லின் ஈறு பிரியாமை உயர்நிலை என்பது.

சொல்லின் ஈறு முதனிலையினின்று பிரியாது அதனொடு இரண்டறக் கலந்து நிற்பது, சொல்லின் திரிபு முதிர்ச்சியை யன்றி மொழியின் உயர்நிலையைக் குறிக்காது: புதுத்தண்டின் பூண் பிரியக் கூடிய நிலையையும் துருப்பிடித்த பழந்தண்டின் பூண் பிரியமுடியாத நிலையையும் ஒப்புநோக்கிக் காண்க.

(16) இருமையெண் மொழியின் உயர்வளர்ச்சியைக் காட்டும் என்பது.

அநாகரிக மாந்தர் பேசும் முண்டாமொழிகளிலும் இருமையெண் இருப்பதால் அது மொழியின் சிறப்பு வளர்ச்சியைக் குறிக்காது.

(17) சொற்பால் அல்லது இலக்கணப்பால் மக்களின் உருவலிப்புத் (Imagination) திறனைக் காட்டும் என்பது.

உயிரில்லாப் பொருள்கட்கு உயிர்த்தன்மையூட்டுவது சிறு பிள்ளைகட்கும் இயல்பாம்.

(18) சொல் இயல்பாகப் பொருளுணர்த்தும் என்பது.

ஒரு சில ஒலிக்குறிப்புக்களன்றிப் பிறசொற்களெல்லாம் கற்றாலன்றிப் பொருளுணர்த்தா.

(19) மொழியலகு (Unit of speech) சொற்றொடர் அல்லது சொல்லியம் (Sentence) என்பது.

ஒவ்வொரு சொல்லாகவே மொழி தோன்றியிருப்பதனாலும், ஒரு கருத்தை ஒருதனிச்சொல்லும் உணர்த்துமாதலாலும் சொல்லே மொழியலகாம்.

(20) எண்ணத்திற்கு மொழி இன்றியமையாததென்பது.

ஊமையர் உள்ளத்திலும் எண்ணம் நிகழ்வதாலும் விலங்கு பறவைகளும் எண்ணி வினை செய்வதாகவே தெரிவதனாலும், மொழியின்றியும் எண்ணம் நிகழக் கூடியதே.

உ. நெறிமுறைத் தவறுகள்

(1) எல்லா மொழிகளும் இடுகுறித் தொகுதிகளே என்பது.

தமிழில் எல்லாச் சொற்களும் வேர்ப் பொருளுணர்த்துவதாலும்,

Koviloor Digital Library

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே." (640)
"மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்ரு." (877)

என்று தொல்காப்பியங் கூறுவதாலும், இந்நெறிமுறை தவருனதாம்.

(2) எல்லா மொழிகளும் ஆயிரவாண்டிற் கொருமுறை அடிப்படைச்சொல் உட்பட முற்றும் மாறிவிடுகின்றன என்பது.

தமிழ் பல்லாயிரம் ஆண்டாக மாருதிருப்பதால், இதுவும் தவருனதே.

(3) பொதுமக்கள் பேசுவதே மொழி என்பது.

வரலாற்றிற் கெட்டாத பண்டைக் காலத்திலேயே, உயிரும் உயிரும் உயிரில்லதும் உயிருள்ளதுமாகவுள்ள மூவகை இயற்கைப் பொருள்களையொப்ப, உயிரும் மெய்யும் உயிர்மெய்யும் என எழுத்தொலிகளை முதன்முதல் மூவகையாகப் பகுத்து, அதற்கேற்ப மூவகை வடிவமைத்து, ஒரொலிக்கு ஒரே வரியும் ஒரு வரிக்கு ஒரே ஒலியுமாக நெடுங்கணக்கு வகுத்து, பேசுகிறபடியே எழுதியும் எழுதுகிறபடியே பேசியும்; பொருள்களைப் பகுத்தறிவுள்ளதும் இல்லதும் என இருதிணையாக வகுத்து அதற்கேற்பச் சொல்வடிவுகளை யமைத்தும்; செய்யுளிலேயே பேசுந்திறனை வளர்த்துக் கருத்துக்களையெல்லாம் மெய்ப்பாடு தோன்ற வெளிப்படுத்தற்கேற்ற பல்வகைப் பிரிவு கொண்ட நால்வகைப்பாக்களைப்படைத்து, எல்லா இலக்கியத்தையும் செய்யுளிலேயே இயற்றியும்; எழுத்து சொல் யாப்பணியொடு இன்றும் பிறமொழிகட்கில்லாத பொருளிலக்கணத்தை வகுத்தும்; சொல்லும் சொற்ருெடரும் என்றும் இலக்கணவடிவு சிதையாதிருந்தற் பொருட்டுச் செந்தமிழ் என்னும் வரம்பிட்டும்; மொழித்துறையில் ஒப்புயர்வற்ற நாகரிகமடைந்தவர் தமிழரே. அவர் இட்ட செம்மை என்னும் வரம்பே, பல்லாயிரம் ஆண்டின் பின்பும் பிறமொழிகள் போல் உருத்தெரியாதவாறு திரியாது உலக வழக்கழிந்தொழிந்து மறையாதும், தமிழைக்காக்கும் வல்லரணுயிருந்து வருகின்றது. இவ் வரணைச்சில வையாபுரிகள் வண்ணனைமொழிநூலின் பெயரால் தகர்க்கப்பார்க்கின்றனர். "அடுக்குகிற அருமை உடைக்கிற நாய்க்குத் தெரியுமா?"

"வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான." (1592

என்று தொல்காப்பியங் கூறுவதால், புலவரும் உயர்ந்தோரும் பேசும் வழக்கே தமிழுக்கு உலகவழக்காம். அவை பண்டைச் செய்யுளில் இடம் பெருத காடை, தவசம் முதலிய பெயர்ச்சொற்களும் செய்துகொண்டு, செய்கின்ற முதலிய வினைச்சொல்வாய்பாடுகளும்

Koviloor Digital Library

அன்னு, அந்தா முதலிய இடைச்சொற்களும், கேழ்ப்பை (கேழ்வ வரகு) தடிம்பல் முதலிய சொல்வடிவுகளும், ஒருவரைக்குறிக்கும் உயர்வுப் பன்மைச் சொற்களும். கூடப்போதல், கொடித்தட்டல் முதலிய வழக்குக்களுமேயன்றி, கொச்சைச் சொற்களும் வழூஉச் சொற்களும் இடக்கர்ச் சொற்களும், ஆகா.

உடைவகையிலும் ஊர்திவகையிலும் தமிழர் மேலையரைப் பின் பற்றுவது போன்று, மொழித்துறையில் மேலையரே தமிழரைப் பின் பற்றுதல் வேண்டும்.

(4) எல்லா நடைமொழிகளும் (Dialets) கொள்ளத்தக்கனவே என்பது.

இது எல்லாக் கீழ்மக்களின் தீய ஒழுக்கங்களையும் இழிந்த பழக்கவழக்கங்களையும் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது போன் றதே. நரிக்குறவன் நடைமொழியை யெல்லாம் ஆராய்வதினும் நக ராண்மைக் குப்பையைக் கிளைப்பின் ஏதேனும் நற்பொருள் கிடைப் பது திண்ணம்.

முத்திற மொழிநூல்போல் வண்ணனைமொழிநூற்குப் போதிய ஆராய்ச்சிக்கிடம் இன்மையாலேயே, இத்தகைய இழிதகைய ஆராய்ச்சியில் இறங்கியுள்ளனர். இது "வேலையில்லாத மஞ்சிகன் (அம்பட்டன்) வெண்கழுதையைப் பிடித்துச் சிரைத்தானும்." என் னும் பழமொழியையே நினைவுறுத்துகின்றது.

இனி, நடைமொழிகளையும் ஒரு வரைதுறையின்றி, வட்டார நடைமொழி (Regional Dialect), உள்ளூர் நடைமொழி (Local Dialect) வகுப்பு நடைமொழி (Class Dialect), குமுக நடை மொழி (Communal Dialect), குடும்ப நடைமொழி (Family Dialect) தனிப்பட்டவர் நடைமொழி (Personal Dialect), எனப்பலவாறு வகுத்துள்ளனர் மேலையர். தமிழர்போல் ஒரு சிறந்த இலக்கண நடைமொழியை அளவைப்படுத்திப் பேச்சுவழக்கையும் பலுக்கல் (உச்சரிப்பு) முறையையுங் கட்டுப்படுத்தாது, சண்டிக் குதிரையும் பட்டிமாடும்போல் போன போன போக்கெல்லாந்திரிய விட்டு கீழோர் வழக்கையும் மேலோர் வழக்கொப்பக்கொண்டு, அவற்றைஎழுத்துவடிவில் எழுதிக் காட்டவும் வழியின்றி இடர்ப்படு வது எத்துணைப் பண்பாடற்ற செயலாம்.!

(5) மலைவாணர் முந்தியல் மாந்தர் என்பது.

தமிழரின் முந்தியல் (Primitive) நிலைமை குமரி நாட்டிலேயே கழிந்துவிட்டமையாலும், போருக்குங் கொள்ளைக்குந் தப்பிக்

Koviloor Digital Library

கீழிருந்தே சில வகுப்பார் மலையேறி வாழ்வதாலும், மலைவாணர் மொழிகளெல்லாம் மொழியின் முந்துநிலையைக் காட்டாது திரிபு நிலையையே காட்டுவதாலும், மலைவாணர் முந்தியல் மாந்தரல்லர் என்பது தெள்ளத் தெளிவாம்.

எ—டு : தமிழ் பிராகுவீ (பெலுச்சித்தான மலையடி வாணர் மொழி

செவி கவ்

வாய்கள் பாக்

வழி—வயி—வாய்—பாய்—பா

கள் (பன்மையீறு)—க—க்.

தமிழ் துடவம் (நீலமலைவாணர் மொழி)

மகன் மக்

மண்டை மட்

முள்—மள்—மழ—மக—மகன்—மக்.

மொள்—மொண்டை (மொந்தை)—மண்டை—மண்ட்—மட்

(6) வாய்ப்பயிற்சியால் எல்லா மொழியொலிகளையும் ஒருவர் பயின்று கொள்ளலாம் என்பது.

சில மொழியொலிகள் அயல்நாட்டு மக்களால் ஒலிக்க இயலாமையால், அவற்றை அவை வழங்கு நாடுகளிற் பல்லாண்டோ சில தலைமுறையோ குடியிருந்துதான் பயிலமுடியும்.

ஓர் அமெரிக்கர் சென்னையில் அண்ணாமலைநகருக்குப் புகைவண்டிச் சீட்டு வாங்கவேண்டியவர் தவறாக ஒலித்ததனால், ஆனைமலைக்கு வாங்கிச் சென்று விட்டார்.

(7) அயன்மொழிச் சொற்களுள் சிலவற்றின் வடிவுகொண்டு, பிறவற்றின் வடிவையும் ஒத்தமைவு(Analogy)முறையில் அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்பது.

இலக்கண வகையில் ஒத்தசொற்கள் பொதுவாக ஒரொழுங்குபட்டிருப்பினும், சிறுபான்மை நெறிக்கு விலக்காகவுமிருப்பதால், ஒத்தமைவுமுறை எல்லாவிடத்துஞ் செல்லாதாகும்.

எ—டு:

சொற்புணர்ச்சி

வலிமிகல்	மெலிமிகல்
வாழைப்பூ	தாழம்பூ (தாழை+பூ)
அவரைக்காய்	துவரங்காய் (துவரை+காய்)
புன்னைத்தோப்பு	தென்னந்தோப்பு (தென்னை+தோப்பு)

Koviloor Digital Library

இறந்தகால வினையெச்சம்

சொல்—சொல்லி	தெள்—தெள்ளி
நில்—நின்று	கொள்—கொண்டு
வில்—விற்று	கள்—கட்டு

(8) ஒரு குடும்ப மொழிகளின் பொதுவியல்பைக்கொண்டு அவற்றின் தாய்மொழியை மீள அமைக்கலாம் என்பது.

இது, இறந்துபோன ஒரு தாயின் உருவப்படத்தை அவள் புதல்வியரின் உருவப்படங்களை ஒப்புநோக்கி அமைக்கலாம் என்பது போன்றதே.

இனி, வண்ணனை மொழிநூலார் வரலாற்ருராய்ச்சியை அடியோடு விட்டுவிட்டமையால், ஒரு குடும்ப மொழிகளின் மூலமொழியிருக்கும்போதே அதையறியாது வேருெரு புதுமொழியை ஆக்கித் தாயாகக் காட்டுகின்றனர்.

(9) ஒரு சொல்லின் வடிவும் பொருளும், ஓரிலக்கியத்தில் முந்திவரின் முந்தியவையென்றும், பிந்திவரின் பிந்தியவையென்றும் கொள்வது.

ஒரு புதுமொழியில் புதிது புதிதாகச் சொல்லும் பொருளும் தோன்றுவதால், அதற்குத்தான் இந்நெறிமுறை பெரும்பாலும் ஏற்கும். முழுவளர்ச்சியடைந்த ஒரு முதுமொழியில், ஒரு சொல்லின் பொருள்கள் அவை தோன்றிய வரிசையிலன்றி இடத்தின் தேவைக் கேற்ப ஆளப்பெறுவதால், அவற்றினின்று அவற்றின் முன்மை பின்மையை அறியமுடியாது.

பள்ளி என்னும் சொல்லின் இருபது பொருள்களுள் இடைப் பட்டதான இடம் என்பது, இன்றுள்ள முதல் தொன்னூலாகிய தொல்காப்பியத்தில்,

"சொல்லிய பள்ளி எழுதரு வளியின்" (102)

என்று வந்திருத்தல் காண்க.

(10) ஒரெழுத்து இன்னொரெழுத்தாகத் திரியும் திரிபில் ஒருவழிப்போக்கையே கொள்வது.

மேலையாரியமொழிகளிற் பொதுவாகக் ககரம் சகரமாகத் திரிந்துள்ளது. ஆயின், இந்திய மொழிகளில், சிறப்பாகத் தென்மொழியில் அவை இருவழிப்போக்காகவுந் திரியும்.

Koviloor Digital Library

எ—டு: ச—க க—ச

செம்பு—கெம்பு கீரை—சீரை (ம.)
செய்—கை கெடு—செடு (தெ.)

(11) சொன்மாற்றக் காலக்கணிப்பால் (Glottochronology) இனமொழிகள் ஒன்றினின்றொன்று பிரிந்துபோன காலத்தைக் கணித்தறியலாம் என்பது.

இதன் விளக்கம் வருமாறு :—

ஒருமொழியின் முதற்றகை அடிப்படைச் சொற்கள் ஆயிரவாண்டிற்கொருமுறை நூற்றிற்கு 19 விழுக்காடு இறந்துபடுகின்றன. இருமொழிகள் பிரிந்துபோய் ஆயிரவாண்டிற்குப்பின் பழம் பொதுச் சொற்றொகுதியில் நூற்றுமேனி 19 இழந்து, 81 தனித்தனி போற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன என்று வைத்துக்கொள்வோம். மூலப் பொதுத் தொகுதி 200 சொற்கொண்டதென்றால், முதலாம்மொழி இரண்டாம்மொழியைப் போன்றே 162 சொற்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் .ஆயின், இருமொழிகளும் ஒரே தொகுதியான சொற்களை இழக்குமென்று எண்ண இடமில்லை. பெரும்பாலும் நேரக் கூடியபடி, இரண்டாம் மொழி முதலாம் மொழி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் 162 சொற்களிலும் இழந்துபோன 38 சொற்களிலும் நூற்றுமேனி 81-ஐத் தாங்கி நிற்கும். அங்ஙனமாயின், இரு மொழிகளும் ஏறத்தாழ மூலத் தொகுதியில் நூற்றுமேனி 132-ஐ அல்லது 66-ஐப் பொதுவாகக் கொண்டிருக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

இக்கணிப்பைத் தலைகீழாக மாற்றி, மூலச் சொற்றொகுதியில் நூற்றுமேனி 66 இரு மொழிகட்கு இனச் சொற்களாயிருந்தால், அவை பிரிந்துபோய் ஆயிரம் ஆண்டாயிற்றென்றும்; நூற்றுமேனி 44 இனச் சொற்களாயிருந்தால், அவை ஈராயிரம் ஆண்டிற்குமுன் பிரிந்தனவென்றும், அறிந்துகொள்ளலாம்.

இது எத்துணை உன்னிப்பைத் (Guess) தழுவியதென்பதையும் எங்ஙனம் உண்மைக்கு மாறாக இருக்கக்கூடும் என்பதையும், பகுத்தறிவாளர் கண்டுகொள்க.

(12) மொழித்தோற்றம் மொழிநூற்கு அப்பாற்பட்டு உடலியல் மாந்தனூலைத் தழுவியதென்பது.

மாந்தன் கீழினத்தினின்று தோன்றாது இறைவனாற் படைக்கப் பெற்றானென்று கொள்ளின், இக்கொள்கை முற்றும் வழுவாதல் காண்க.

Koviloor Digital Library

தமிழ்போலும் இயன்மொழியை அடிப்படையாகக் கொள்ளாது, ஆரியம் அல்லது சமற்கிருதம்போலும் திரிபில் திரிபான மொழியை அடிப்படையாகக்கொண்டு ஆய்ந்ததின் விளைவே, இம் மம்மருக்கும் மயலுக்கும் கரணியம் என அறிக.

3. வண்ணனை மொழிநூலின் விளைவு

(1) பிராமணர் மகிழ்ச்சி

உலக மூலமொழி அல்லது முதற்றாய் மொழி ஒரு காலத்திற் கண்டறியப்படும் என, சென்ற நூற்றாண்டிடையிலேயே கால்டு வெலார் நம்பி எதிர்பார்த்தார். ஆயின், அதற்கு முற்றும் முரணாக இந் நூற்றாண்டில் வண்ணனை மொழிநூல் வளர்ச்சியுற்றுவருகின்றது. இதைக்கண்டு கழிபெருமகிழ்ச்சி கொள்பவர் ஆரிய வெறியரே.

வரலாற்று மொழிநூல் வளரின் ,வட மொழி தேவமொழிஎன்பதும் ஆரியமொழிகட்கெல்லாம் மூலமென்பதும், தமிழை வளம்படுத்திற் றென்பதும், வட இந்திய மொழிகளையெல்லாம் தோற்றுவித்ததென் பதும், ஒப்புயர்வற்ற உலகப்புரட்டென்பது வெட்டவெளிச்சமாகி விடும். இதை மறைத்து வருவதனாலேயே, வண்ணனை மொழிநூல் பூனாவிலுள்ள தெக்காணக் கல்லூரியிலும் ஏனையிந்திய ஆரிய நிலையங்களிலும் அது பெரிதும் போற்றப்படுகின்றது.

(2) ஆரிய அடியார் பிதற்று

மேனாட்டார் சிறந்த அறிவியற் கருவிகளைக் கொண்டு மொழிநூலாராய்ச்சி செய்வதால், அவர் கண்டறிந்தவுண்மைகளெல்லாம் அறிவியன் முறப்பட்டவையென்றும்; என்போன்றார் கூறுவதெல்லாம் உன்னிப்புவேலை (Guess work) என்றும், கற்றபேதையரான சில ஆரிய அடியார் கூறிவருகின்றனர்.

முதற்கண், தமிழ்நாடு தென்னிந்தியாவிலன்றி ஐரோப்பாவிலேனும் அமெரிக்காவிலேனும் இல்லையென்றும், தமிழர் அறிவிக்கவே அயல் நாட்டார் தமிழை அறிதல்கூடுமென்றும், அறிதல்வேண்டும்.

இரண்டாவது ஆராய்வார் எத்துணைப் பேரறிஞரேனும் தவறான அடிப்படையில் ஆராய்ந்தால் தவறான முடிபிற்கே வரநேரும் என்பதை அறிதல்வேண்டும். காலஞ்சென்ற (L. D.) சாமிக் கண்ணுப்பிள்ளை வான நூலில் மிகத்தேர்ச்சிபெற்றவரேனும் தவறான கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதினால், கி. பி. 165 போல் மதுரைக்குச் சென்ற கோவலனைக் கி. பி. 756-இல் சென்றவனாக முடிபு செய்துவிட்டார்.

Koviloor Digital Library

மூன்றுவது, வயிரக் கற்களின் உயர்வுதாழ்வை மணிநோட்டகன் கண்ணே காண்பதுபோல், சொற்களின் வேரையும் பொருட்கரணியத்தையும் மொழிநூல்வல்லான் அகக்கண்ணே காணுமென்றும், அறிவொடுஉயிருமற்ற அஃறிணைக் கருவிகள் காணுவென்றும், அறிதல் வேண்டும்.

தோகை என்னும் சொற்குத் தொகு (தொங்கு) என்பதும், விரல் என்னும் சொற்கு விரி என்பதும் வேரன்று, கால்டுவெலார் கண்டுபிடித்ததும் borough என்னுஞ் சொற்கு bergan (to protect) என்பதும் snake என்னுஞ் சொற்கு snican (to creep) என்பதும் மூலமென்று,ஆங்கில அறிஞர்கண்டறிந்ததும்; உயர்திணைமதியினுலா, அஃறிணைக் கருவியினுலா?

புல்—புள்—புழு—புழல்—புடல்—புடலை; மே—மேய்—வேய்—வேய்ந்தான்—வேந்தன்—வேந்து; என்னும் சொல் வரலாறுகளை எவர் மறுக்கவியலும்? இவை உண்மை நவிற்சியா, உன்னிப்பு நவிற்சியா?

பர். பரோவும் பர். எமெனேவும் மொழிநூல் வல்லாரும் தென்மொழியாராய்ச்சித் திறவோருமேனும், தமிழ்ப் பற்றற்ற பிராமணத் தமிழ்ப் பண்டிதர் தொகுத்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகர முதலியையும் பர். சுப்பிரமணிய சாத்திரியாரின் தொல்காப்பியக் குறிப்புக்களையும் அடிப்படையாகக்கொண்டமையாலன்றோ, அவர் தம் திரவிட ஒப்பியல் அகரமுதலியில் மோள் (சிறுநீர்விடு) என்னும் தமிழ்ச் சொல்லைக் குறியாது விட்டதும், தகப்பன் (தம்+அப்பன் தமப்பன்—தகப்பன்) என்னுஞ் சொல்லைத் தகு+அப்பன் என்று தவருகப் பிரித்ததும், ஆயிரம் என்னும் தூய தென்சொல்லை ஸகஸ்ர என்னும் வடசொல்லினின்று திரித்ததும்?

இனி, ங்க, ஞ்ச, ண்ட, ந்த, ம்ப என்னும் தமிழ் மெல்லிசை மெய்யிணைகளை முறையே nka, nca, nṭa, ntha, mpa என்று அவர் ஆங்கிலத்தில் வல்லிசை மெய்யிணைகளாக வரிபெயர்த்தது (Transliteration) அறிவியன் முறைப்பட்டதாகுமோ?

(3) இளைஞர் மயக்கம்

இற்றை யறிவியல்களெல்லாம் மேனுடுகளிலேயே தோன்றி வளர்வதனுலும், சில போலித் தமிழறிஞரான ஆரிய அடிமையர் அதிகாரப் பதவிகளிலிருந்துகொண்டு தமிழைக் காட்டிக்கொடுப்பதினுலும், ஆராய்ச்சியில்லா ஆசிரியரும் மாணவருமான இளைஞர் உண்மையறியவியலாது மயங்கித் தியங்குகின்றனர்.

Koviloor Digital Library

வண்ணனை மொழிநூல் புதிதாக வந்ததென்று அதைப் போற்றுவது, திரைப்பட நடிகையர் மேற்கொள்ளும் மானக்கேடான புதிய உடைமுறைகளையெல்லாம் புதுநாகரிகக்கோலமென்று புகழ்வதையே ஒக்கும்.

கருவிகள் இயக்கப்படின் நிறுத்தும்வரை அல்லது தாமாகக் கெட்டு நிற்கும்வரை ஒரேவகையாக இயங்குமேயன்றி, சூழ்நிலைக்கேற்ப நிற்பதும் இடம்பெயர்வதுஞ் செய்யா. தாமாக இயங்கா ஒலிமானிகள் கையாளப்பெறின் ஒருசில திரிபுகளைக்காட்டுமேயன்றி, எல்லாத் திரிபுகளையும் ஏறுமாறான திரிபுகளையும் காட்டா. எழுத்துக்களின் பல்வேறு திரிபுகளை என் 'தமிழ் வரலாறு' என்னும் நூலிற் காண்க. ஏறுமாறான திரிபுகட்கு எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:—

வழுநிலை	வழாநிலை
உ—இ: புல்—பில்	உ—இ: புரண்டை—பிரண்டை
இ—உ; பிள்ளை—புள்ளை	இ—உ: பிறகு—புறகு
உ—ஒ: குடை—கொடை	உ— ஒ; துளை—தொளை
ஒ—உ: கொடு—குடு	ஒ—உ: பொட்டு—புட்டா(புள்ளி)

(4) வண்ணனை மொழிநூலார் கண்டவை

வண்ணனை மொழிநூலைச் சிறப்பாக வளர்த்துவரும் அமெரிக்கர் கண்டவையெல்லாம் எழுத்திற்கு ஒலியும் வரியும் என இருவடிவுண்டென்பதும், ஒவ்வோர் ஒலிக்கும் வேறுபட்ட வரிவடிவிருத்தல் வேண்டு மென்பதும், ஆங்கில நெடுங்கணக்குத் தவறானதென்பதும், எழுத்தொலிகளையும் வாய்மண்டலத்தையும் நுண்பாகுபாடு செய்ததுமே.

இவற்றுட்பெரும்பாலானவும் பிறவற்றிற்கு அடிப்படையானவும் கி. மு. 10,000 ஆண்டுகட்கு முன் தமிழர்கண்டவையே. ஆயின், வண்ணனை மொழிநூலார் இவற்றிற்கு இட்டுள்ள புதிய ஆரவாரப் பெயர்களைக் கண்டே இந்திய இளைஞர் மருண்டு வியக்கின்றனர்.

எழுத்தின் ஒலிவடிவிற்குப் போனீம் (Phoneme) என்றும் வரிவடிவிற்குக் கிராப்பீம்(Grapheme) என்றும்; கிளவியின்சொல்வடிவிற்கு மார்பீம் (Morpheme) என்றும், பொருள்வடிவிற்குச் செமன்றீம் (Semanteme) என்றும்; பெயரிட்டிருக்கின்றனர்.

எழுத்து என்பது பொதுவாகத் தமிழில் ஒலியைத்தான் குறிக்கும். வேண்டுமாயின், ஒலிவடிவை ஒலியன் என்றும் வரிவடிவை வரியன் என்றும் குறிக்கலாம். இதனால் தமிழ் பெற்ற சிறப்பும் வளர்ச்-

Koviloor Digital Library

சியும் ஒன்றுமில்லை. சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றனுள் உயிர்வழிப்பட்ட இரண்டையும் (குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம்) அல்லொலியன்கள் (Allophones) என்னலாம்.

தமிழ்நெடுங்கணக்கும் அதைத்தழுவிய (சமற்கிருதம் உட்பட்ட) ஏனையிந்திய மொழி வண்ணமாலைகளும் ஒலியன் முறைப்படி அமைந்தனவே. அமெரிக்கர் இதையறியாது, வண்ணனை மொழிநூற் பள்ளிகளில் இந்தியமொழிகட்கும் ஒலியன் கண்டுபிடிக்கப் பயிற்சி கொடுக்கின்றனர். சமற்கிருத எழுத்துக்களுள் சில உயிர்களும் சில மெய்களும் புணரொலியன்களாகும். (Compound Phonemes). இது சமற்கிருத நெடுங்கணக்கைத் தழுவிய ஏனையிந்திய மொழிகட்கும் ஒக்கும்.

எழுத்துக்களின் பிறப்புப்பற்றி வாய் மண்டலத்தைத் தமிழிலக்கண நூலார், குமரிநாட்டிலேயே, அடியண்ணம் (Dorsal)' இடையண்ணம் (Frontal), நுனியண்ணம் (Apical), பல் (Dental), இதழ் (Labial) என ஐங்களமாக வகுத்திருந்தனர். மேலையர் இன்று கூட்டியிருப்பது தொண்டை (Faucal) என்னும் ஒன்றே. எழுத்தொலிகளின் பிறப்பு முயற்சியையும் பண்டைத்தமிழர் செவ்வையாக அறிந்திருந்தனர்.

சென்ற நூற்றாண்டில் நெசுபீல்டு (Nesfield) ஆங்கில உயிரொலிகள் 20 என்றும் மெய்யொலிகள் 25 என்றும் வரையிட்டார். இன்று கிளீசன், ஆங்கில மெய்கள் 24 என்றும் ஆங்கிலவுயிர்வகைகள் 36 என்றும் காட்டுவர். நெடில்களை அவர் சேர்க்காமையால் உயிர்கள் 45 ஆயினும் ஆகலாம்.

இங்ஙனம் ஆங்கில மக்களின் பல்வேறு ஒலிப்பு வேறுபாட்டையும் கணக்கிற் சேர்த்திருப்பதால், ஆங்கிலவுயிர்களின் நுண்வகைகளை நாவின் உச்சிநிலையைக் கொண்டு, வாயின் மேல் கீழாக மேல் (High), இடை (Mid), கீழ் (Low), என்றும், முன் பின்னாக முன் (Front), நடு (Central), பின் (Back) என்றும், வகுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

இனி, பேசுவதும் கேட்பதும் பற்றி எழுத்தொலியத்தைப் (Phonetics) பலுக்கொலியம் (Articulatory Phonetics) என்றும், கதுவொலியும் (Acoustic Phonetics) என்றும், இருபிரிவாகப் பிரித்திருக்கின்றனர். இவற்றுள் முன்னது மொழிநூலையும் பின்னது பூதநூலையும் (Physics) சாரும்.

இனி, எழுத்துக்களை இடம் அல்லது உறுப்புப்பற்றியும் முயற்சி பற்றியும் தன்மைபற்றியும் வெவ்வேறு சிறு வகுப்பாக வகுத்து, அதற்கேற்பப் பெயரும் இட்டிருக்கின்றனர்.

Koviloor Digital Library

எ—டு: அள்ளையன் (Lateral) —இடம்
மெல்லுரசி (Affricate)—முயற்சி
சிலம்பு (Resonant)—தன்மை

இங்ஙனமே பிறவும்.

இவையெல்லாம் இலக்கணத்தின் பாற்பட்டனவேயன்றி, முத்திறவியல் கொண்ட மொழிநூலாகா.

குமரிநாட்டுத் தமிழரின் வரலாற்றிற் கெட்டாத் தொன்மையையும், அக்காலமக்களின் எஃகுச் செவியையும் நுண்ணுணர்வையும் நோக்கின், எழுத்துக்களின் தன்மையையும் வகைகளையும் மாத்திரையளவையும் அவை தோன்றுமிடங்களையும் அவற்றின் பிறப்போடு தொடர்புள்ள உறுப்புக்களையும் பற்றி, தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டுள்ள அளவே பண்டையர்க்குப் போதுமென்றும், அதிலிருந்து வண்ணனைமொழிநூலார் இக்காலத்திற் கூறும் நுட்பங்களையும் அவர்கள் அறிந்துகொள்ளக் கூடுமென்றும், உய்த்துணரலாம்.

III உலகத்தமிழ்ப் பேரவைகள்

1. அனைத்துலகத் தமிழ்ப்பேரவை

தகடூர்ச் (தருமபுரி) சித்தமருத்துவர் செல்லையா, அவர்கள், 1661—ஆம் ஆண்டிலேயே 'அனைத்துலகப் பேரவை' என்னும் பெயர்கொண்ட உலகத் தமிழ்ப் பேரவையைத் தோற்றுவித்தார். ஆயின், பொருட்டுணை இன்மையால், அவர் தமிழ்ப்பற்றும் ஊக்கமும் அதற்குமேல் வினையாற்ற வியலாது போயின.

2. உலகத் தமிழ்ப்பேரவை

உண்மையான தமிழ்ப்பற்றின்றி உலகப் புகழ்பெற வேண்டுமென்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட அப்பர் (Father) தனிநாயகம், தமிழறியாதவரும் வடமொழியார்வலருமான திரு. பில்லியோசா (J. Filliozat) என்னும் பிரெஞ்சுப் பேராசிரியரைத் தேடிப்பிடித்து, அவரைத் தலைவராகக் கொண்ட 'உலகத் தமிழ்ப்பேரவை' என்னும் அமைப்பகத்தை 1965-இல் நிறுவினர்.

அர். தனிநாயகம் தமிழ்ப்பற்றற்றவர் என்பதற்குச் சான்றுகள்:

(1) சென்னைப் ப. க. க. த. அகரமுதலியின் குற்றங்குறைகளை நான் நேரில் எடுத்துக் கூறியும் பொருட்படுத்தவில்லை; அவற்றைத் திருத்த எம்முயற்சியுஞ் செய்யவில்லை.

Koviloor Digital Library

(2) முதலுலகத் தமிழ்மாநாட்டுக் கருத்தரங்கிற்கு என்னை அழைக்கவேயில்லை.

(3) இரண்டாம் உலகத் தமிழ்மாநாட்டுக் கருத்தரங்கிலும், பலர் வேண்டுகோட்கிணங்கி என் பெயரைச் சேர்த்தும், எனக்குரிய இடந்தரவில்லை.

(4) தமிழ்ப்பற்றற்ற பிராமணத் தமிழ்ப் புலவரையும் பண்டார கரையும் ஈருலகத் தமிழ் மாநாட்டிலும் சேர்த்துக்கொண்டார்.

(5) எனக்குத்தெரிந்தவரை, என்றேனும் இந்தியை எதிர்க்கவுமில்லை; மறைமலையடிகளைப் பாராட்டவுமில்லை.

பர். தெ. பொ. மீ.யையமட்டும் அறுபான் ஆண்டு நிறைவு விழாவிற் பாராட்டினுர்; அவரைத் தம் ஆசிரியராகவும் ஒரு நூலிற் குறித்திருக்கின்ருர்.

இவர் தமிழிற் பெரும்புலவருமல்லர்.

இவரது 'உலகத் தமிழ்ப் பேரவை' ச் சார்பில் ஈருலகத் தமிழ் மாநாடுகள் நடைபெற்றன.

முதலாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு (கருத்தரங்கு)
—கோலாலம்பூர், 1966.

இதன் குறைபாடுகள் :

க. முதல் மாநாடாயிருந்தும் தமிழ் நாட்டில் நடைபெருமல் அயல் நாட்டில் நடைபெற்றமை.

உ. அரசியல் தொடர்பு கொண்டமை.

உலகத் தமிழ் மாநாடு தமிழ் மொழி யிலக்கிய கலை நாகரிகம் பற்றியதாதலின் தமிழறிஞரையே முற்றும் சார்ந்ததேனும், அரசியல் தொடர்பு கொண்டது பெயர் விளம்பரத்தைப் பெருக்கற்கேயென அறிக.

ங. மறைமலையடிகள் கொள்கையர் விலக்கப் பட்டமை.

ச. தமிழ்ப் பகைவரும் அரசியற் கட்சித்தலைவரும் அழைக்கப் பெற்றமை.

ரு. ஆங்கிலத்தில் நடைபெற்றமை.

Koviloor Digital Library

(2) இரண்டாம் உலகத்தமிழ்மாநாடு (கருத்தரங்கு)—சென்னை 1968

இதன் குறைபாடுகள் :—

க. அரசியற் சார்பில் நடைபெற்றமை,

தமிழ் மாநாடுகளைத் தமிழ்ப்பற்றுள்ள தமிழ்ப்புலவரே நடத்தத் தக்கார். அரசினர் உதவுநரும் ஊக்குநரும் அழைக்கப்பெறு நருமாகவேயிருத்தல் வேண்டும்.

செயற்குழு

தலைவர்: மாண்புமிகு திரு. சி. என். அண்ணாதுரையார், முதலமைச்சர், தமிழக அரசு.

துணைத்தலைவர்கள். பேரா. சே. பில்லியோசா, தலைவர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம்

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியனார், கல்வி அமைச்சர், தமிழக அரசு.

திரு. மீ. பக்தவச்சலனார், முன்னாள் தமிழக முதலமைச்சர்.

அழைக்குநர்: திரு. ஆ. சுப்பையா, செயலாளர். உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம், இந்தியக்கிளை.

உறுப்பினர்கள்: பேரா. சந்திரன் தேவநேசனார், முதல்வர், சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி.

திரு. கி. வா. சகந்நாதனார், ஆசிரியர், கலைமகள்.

பர். (Dr) ஆல்பர்ட்டு பீ. பிராங்கிலின்.

திரு. அ. இராதா கிருட்டிணனார், ஆள்வினைஞர், இந்து அறநிலையத் துறை.

பொதுச் செயலாளர்: திரு. வே. கார்த்திகேயனார், சென்னைத் துறைமுகத் தலைவர்.

பொதுச்செயலாளர்—பொருளாளர்: திரு. வி. எசு. தியாகராசனார், தொழில் அதிபர்.

தனி அலுவலர்: திரு. கி. வேங்கடசுப்பிரமணியனார், துணை இயக்குநர் (கல்வி), சிற்றூர் வளர்ச்சித்துறை.

உதவித்தனி அலுவலர்: திரு. கே. வி. சீனிவாசராகவனார்.

இப்பதின் மூவருள் எனக்குத் தெரிந்தவரை இருவரே தமிழ்ப் புலவர். அவருள் ஒருவர் தமிழர்; இன்னொருவர் தமிழ் நாட்டுப் பிராமணர்.

Koviloor Digital Library

மீகான்மைக் குழுவில் (Steering Committee) பேச்சாளர் (Speaker) உட்பட அமைச்சரெல்லாரும் சேர்க்கப்பட்டதும், கடற்கரை வரவேற்புக் கூட்டத்திற் புலவர்க்கு நிகழ்ச்சியில்லாது போனதும், மாநாட்டின் அரசியற்சார்பை விளக்கிக் காட்டும்.

உ. வடிப்புக் குழுத் (Sereening Committees) தலைவர் பெரும்பாலும் தமிழ்ப் புலமையும் தமிழ்ப் பற்றும் இல்லாதவரா யிருந்தமை.

குழு	தலைவர்
மொழிநூல்	பர். சுநீதிகுமார் சட்டர்சி
இலக்கியம்	பேரா. கோ. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை
குமுகாயவியல்	பர். கே. கே. பிள்ளை
கலையும் தொல்பொருள் நூலும்	பேரா. பி. சாம்பமூர்த்தி
அறிவியலுங் கம்மியமும்	பர். என். நடராசன்
வெளிநாட்டு வணிகமும் கலை நாகரிகத் தொடர்பும்	பேரா. சேவியர் எசு. தனிநாயகம்
ஒப்பியற்கல்வி	பர். எசு. என். கத்திரே
தமிழ்க்கட்டுரைகள்	பேரா. லெ. பெ. கரு. இராமநாதன் செட்டியார்

இவ்வெண்மருள் மூவரே தமிழ்ப் புலவர். ஏனையருள் ஒருவர் தமிழ் நாட்டுப் பிராமணர்; ஒருவர் கொங்குணிப் பிராமணர்; ஒருவர் வங்கப் பிராமணர். இம்மூவரும் சமற்கிருத வெறியரான தமிழ்ப் பகைவர்; கிரேக்கத்திலிருந்து இயற்றமிழும் வேதத்தினின்று இசைத்தமிழும் தோன்றின என்பவர்.

ங. மாநாட்டுக் கட்டுரையொழுங்கு பற்றிய அறிவிப்பிதழில் தமிழின் தொன்மையை மறைக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்து வெளியிடப்பட்டமை.

"உலக அறிஞர்கள், குறிப்பாக மேலைநாட்டு அறிஞர்கள், எதையும் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. கண்டிப்பான நெறிமுறையின்படியும், விருப்பு வெறுப்பற்ற நடுநிலையில் நின்றும், அறிவியல் முறையில் ஆராய்ந்து பார்த்துந்தான் எதையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென அவர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர். கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்து முன்தோன்றிய பழங்குடி' என்பது போன்ற தக்க ஆதாரமில்லாத தற்பெருமையான கூற்றுக்கள், எதையும் அறிவியல் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து பார்க்கும் நம்முடைய தகுதியிலும் திறமையிலும் அவநம்பிக்கைதான் ஏற்படச் செய்யும்."

Koviloor Digital Library

"யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்" என்கிற தமிழ் முதுரையில் பொருத்தமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள ஒன்றே உலகம் என்னும் நம் வாழ்வு முறையின் உயர்வு நவிற்சியற்ற காட்சியை வழங்குவதே நம்முடைய நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்."

இவ்விரு குறிப்புக்களுள் முந்தினதொன்றே, இம்மாநாடுவையாபுரி கூட்டத்தால் நடத்தப்பட்டதென்பதற்குப் போதியசான்றும்.

மேனாட்டறிஞர் எல்லாரும் அறிவியல் முறைப்பட்ட நடுநிலை மொழியாராய்ச்சியாளர் அல்லர் இஞ்சிவேர், சுவணம், வடவை முதலிய சொற்கட்கு மானியர் வில்லியம்சு சமற்கிருத—ஆங்கில அகரமுதலி காட்டியிருக்கும் மூலங்களும், இவற்றுள் முதற் சொல்லிற்கு ஆக்கசுபோர்டுச் சிற்றகர முதலியும் சேம்பேர்சு இருபதாம் நூற்றாண்டு அகரமுதலியும் காட்டியிருக்கும் மூலங்களும், பொதுவாக மேனாட்டார் மொழித்துறையிற் பிராமணர் கூறியிருப்பதைக் குருட்டுத்தனமாக நம்புபவர் என்பதையே புலப்படுத்தும்.

இஞ்சிவேர்

இஞ்சுதல்=நீரை உள்ளிழுத்தல். நீரை உட்கொண்டிருத்தலாலும் வேரானதாலும் இஞ்சிவேர் எனப்பட்டது.

இஞ்சிவேர்—L. zingiber, Gk. zingiberis, LL. and OE. gingiber, Skṭ. śṛngavera.

" śṛinga,......the horn of an anim al...........vera,...ginger (undried or dry) "—S-E. D:

" Ginger,...... OE and LL gingiber f. L zingiber f. Gk ziggiberis f. Skṭ. śṛngavera (śṛnga=horn, vera=body)"—C. O. D.

"Ginger,...... M. E. gingivere — O. Fr. gengibre — LL. gingiber—L. zingiber—Gr. zingiberis, perh. Sans. śringa,=horn, vera,=shape—Malay inchiver."

சமற்கிருதத்தில் ச்ருங்க என்பது கொம்பையும் வேர என்பது உடம்பையும் குறிக்கும். இதனால், இஞ்சிவேர் என்பதைச் ச்ருங்க வேர என்று திரித்து, மான்கொம்பு போன்றது என்று பொருட் கரணியங் கூறியிருக்கின்றனர் வடவர். பரவெளிச் செலவு நிகழும் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இப்பொருந்தாப் பொய்த்தலை நம்பும் மேலையர் எங்ஙனம் அறிவியற்பட்ட நடுநிலையாராய்ச்சியாளர் ஆவர்?

Koviloor Digital Library

இஞ்சி காய்ந்தாற் சுக்கு. தமிழில் இஞ்சி என்பது சுக்கை) ஒருபோதுங் குறியாது.

சேம்பெர்சு அகரமுதலி இஞ்சிவேர் என்னுஞ் சொல்லை மலையாச் சொல்லாகக் குறித்திருப்பது மேனாட்டாரின் தமிழறியாமையை எத்துணைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது! இஞ்சி தொன்று தொட்டுத் தென்னாட்டில் விளைந்து வருவதையும் அவர் இன்னும் அறிந்திலர்.

உயர்வுநவிற்சி (Hyperbole) என்பது உயர்ந்தோரும் கொள்ளத்தக்க அணியே.

"அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தாள் நுசுப்பிற்கு
நல்ல படாஅ பறை." (குறள். 1115)

"அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்." (குறள் 1120

என்று பொய்யாமொழிப் பொதுமறை யாசிரியரான திருவள்ளுவர் என்னும் தெய்வப்புலவரும், உயர்வு நவிற்சியை ஆண்டிருத்தல் காண்க.

தமிழ் முதற்றாய் மொழி என்பதற்கும் உலகமுதல் உயர்தனிச் செம்மொழியென்பதற்கும் எல்லாவகைச் சான்றுகளும் உள்ளன. தமிழ்ப் பகைவரின் பொறாமைக்கண் அவற்றைக் காணமுடியாது இருண்டு போயிருக்கலாம்.

குமரிநாடே தமிழன் அல்லது அறிவுடை மாந்தன் பிறந்தகம், குறிஞ்சியும் முல்லையுமான பாலைநில மறவர் தமிழருள்ளும் முதியவராதலால், அவர் குடி தொன்றுதொட்டு முதுகுடி எனப்பெற்று வருகின்றது.

"முதுகுடி மகட்பா டஞ்சிய மகட்பா லானும்"

என்பது தொல்காப்பியம் (பொ. 79). ஆதலால்,

"கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே வாளோடு
முற்றோன்றி மூத்த குடி."

என்னும் ஐயனாரிதனார் கூற்றில் யாதொன்றும் இழுக்கில்லை என்க.

சுவணம்

உவன்=மேலிடம். உவணம்=மிக வுயரப் பறக்கும் பருந்து, கழுலுன், கழுகு. உவணம்—சுவணம். ஒ. நோ: உருள்—சுருள், உழல்—சுழல், உதை—சுதை. சுவணம்—ஸுபர்ண (வ.).

8

Koviloor Digital Library

வடவர் சுவணம் என்பதை ஸுபர்ண என்று திரித்தும், ஸு+பர்ண என்று பிரித்தும், அழகிய இலை, அழகிய இலை போன்ற சிறகுகளையுடையது, பெரும் பறவை, கலுழன் (கருடன்) என்று பொருள் விரித்தும், தம் ஏமாற்றுத்திறத்தின் எல்லையைக் காட்டியுள்ளனர். ஸு=நல்ல, பர்ண=இலை.

மானியர் வில்லியம்சு சமற்கிருத ஆங்கில அகரமுதலியும் இவ்வாறே மூலங் கூறுகின்றது.

வடவை

வடம்—வடவை=வடக்கில் தோன்றும் நெருப்பு அல்லது ஒளி (Aurora Borealis). இது வடந்தை எனவும் படும். வடம்—வடந்தை. தாயுமானவரும் இதை வடவனல் என்பர். உத்தர மடங்கல் (திவா.). உத்தரம் (பிங்.) என்றும் இதற்குப் பெயருண்டு. உத்தரம்=வடக்கு. ஆரோரோ போரியாலிசு என்னும் இலத்தீன ஆங்கிலச் சொல்லும் வடவொளி (northern lights) என்னும் பொருளதே. (Ch. T. C. D.).

16-ஆம் நூற்றாண்டு ஆங்கிலக் கலவர் போன்றே, வரலாற்றிற் கெட்டாத பண்டைத் தமிழக் கலவரும் (sailors) சுற்றுக் கடலோடிகளாய் (circumnavigators) இருந்தமையால், வடமுனையில் தோன்றும் பல்வண்ண மின்னொளியைக் கண்டு அதற்கு வடவை எனப் பெயரிட்டிருக்கலாம்.

வடவர், வடவை என்னுஞ் சொல்லை வடசொல்லாகக் காட்டல் வேண்டி, வடபா என்னும் அதன் வடமொழி வடிவிற்குப் பெண் குதிரை என்று பொருளிருத்தலால், அதற்கேற்ப ஒரு கதையைக் கட்டி, வடபாக்னி என்றும் வடபா முகாக்னி யென்றும் பெயர்விரித்து, பெண்குதிரை முகத்தில் தோன்றிய நெருப்பென்று பொருளுங் கூறிவிட்டனர்.

மா. வி. யின் ச-ஆ. அகரமுதலி அக்கதையையும் வரைந்து, வடபாக்னி என்னுஞ் சொற்கு, "mare's fire, sumbarine fire or the fire of the lower. regions (fabled to emerge from a cavity called the 'mare's mouth' under the sea at the South Pole") என்று விளக்கமுங் கூறியுள்ளமை காண்க.

இன்னும் இவற்றின் விரிவை என் 'வடமொழி வரலாறு' என்னும் நூலுட் கண்டுகொள்க.

Koviloor Digital Library

௪. தமிழுக்கென்று தண்டப்பெற்ற பணம் முழுதும் தமிழுக்காகச் செலவிடப் பெறுமை.

௫. தமிழ்ப்பற்றுளரும் தமிழைச் செவ்வையாய் அறிந்தவருமான மறைமலையடிகள் வழியினர்க்குத் தகுந்த இடம்தரப் பெறுமை.

௬. தமிழ்ப் பகைவர் கட்டுரையாளராக இடம் பெற்றமை.

கட்டுரைகள் அறிவியன் முறைப்பட்டனவும் புத்தம் புதிய ஆராய்ச்சியனவுமாக் இருத்தல் வேண்டுமென்னும் வரம்பீடெல்லாம், தமிழின் பெருமைபற்றிய கட்டுரைகளைத் தடுத்தற்கும் தமிழைப் பழிக்கும் கட்டுரைகட்கு இடத்தாற்குமே யன்றிவேறன்று.

தமிழ் நெடுங்கணக்கு கி. மு. 10,000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகவும் தொல்காப்பியம் கி. மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டினதாகவும் இருக்கவும், அவையிரண்டும் கி. மு. 2-ஆம் நூற்றாண்டினவாக ஒரு தமிழ்ப் பகைவரால் அச்சிட்டுப் படிக்கப்பட்டது,

தமிழறியாதவரும் தமிழை அரைகுறையாகவும் தவறுகவும் கற்றவருமான அயலார் தமிழறிஞர்க்குத் தமிழைப்பற்றி அறிவிக்க வந்தமை.

பேரா. பில்லியோசா பண்டைநாளில் சமற்கிருதமே இந்தியப் பொதுமொழியாயிருந்த தென்றார்.

ஆரியர் வந்தபின் சமற்கிருதம் தேவமொழியென்னும் ஏமாற்றினால் இன்று போல் வழிபாட்டு மொழியாகவும் இலக்கிய மொழியாகவும்முன்பிருந்தம்தயன்றி, பொதுவழக்கு மொழியாகவோ அரசியன் மொழியாகவோ ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. பேரா. பில்லியோசா கூறும் கவரிய மானியும் (Magneto-meter) மின்னிய லெதிர்ப்பும் (Electric resistance) சவப்புதையலைக் கண்டுபிடிக்க உதவுமே யன்றி, தமிழன் பிறந்தகத்தையும் உலக முதன்மொழி தோன்றிய வகையையும் சொற்களின் வேர்களையும் கண்டுபிடிக்க உதவா.

பேரா. பாசானி தமிழ் இருநூறு பாரசீகச் சொற்களைக் கடன் கொண்டுள்ள தென்றார்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகரமுதலியைத் தொகுத்த பிராமணத் தமிழ்ப் பண்டிதர் தமிழுக்கு வேண்டாத ஆயிரக்கணக்கான அயற் சொற்களை அதிற் புகுத்தினதினாலேயே, பேரா. பசானி அங்ஙனம் கூறநேர்ந்தது. அவர் எடுத்துக்காட்டிய சொற்களுட் சில தமிழினின்று பாரசீகஞ் சென்றவை; பல தமிழுக்குத் தேவையல்லாதவை. தமிழ்ச் சொற்கள் பாரசீகத்தில் மட்டுமன்றி அதற்கு மூலமான செந்து (அவெத்தா)விலுமுண்டு.

Koviloor Digital Library

எ—டு:

தமிழ்	செந்து (Zend)	தமிழ்	பாரசிகம்
அதர்	அத்வன்	ஆயிரம்	ஹஸார் (z)
இதா (இங்கே)	இத	கரடி	சர்ஸ் (chars)
உம்பர்	உப்பைரி	கதுவாலி-	
தூணி	த்ரவோண	கவுதாரி	கௌதார்
பற	பத்	கழுகு	கெர்கிஷ்
பரி (வட்ட)	பைரி	குருடு	கூர்
புரை (உயர்வு)	பெரெஸ் (z)	சுவர்	தீவார்
மிகு	மிஹ்	சுடு	ஸுஸன்
பூ (தோன்று)	பூ (b)	பல்—பல	பரு
நமத்த	நப்த	முகர்	முஹர்

பொருளிலக்கணத்தையும் புலனெறிவழக்கத்தையும் கழகச்செய்யுட்கும் உலக வழக்கு மொழிக்குமுள்ள வேறுபாட்டையும் தக்க தமிழ்ப் புலவர் வாய்க்கல்லாத பர். காமில்சுவெலபில், ஏற்கெனவே தமிழைப் பற்றித் தமக்குள்ள திரிபுணர்ச்சியை, தம் சொந்த ஆராய்ச்சி வெளி வெளியீடுகளிலும், பர். சேதுப்பிள்ளை நினைவுமலரிலும், 'தமிழின் வரலாற்றிலக்கணக் கட்டுரைகள் (Lectures on Historical Grammar of Tamil) என்னும் தம் சுவடியிலும், பரக்கக்காட்டி, அதற்கு முடிமணியாக இரண்டாம் உலகத் தமிழ்மாநாட்டுக் கட்டுரையொன்றில்,

"ஒருவரின் தாய்மொழிப் பற்றும் சொந்தக் கலைநாகரிகப் பற்றும் மிக ஏதப்பாடுள்ளதும் வழிவிலகியதுமான ஒரு திருப்பத்தை அடையக்கூடும். மறைமலையடிகளும் ச. சோ. பாரதியும் பாரதிதாசனும் தொடங்கிய போக்குக்கள், அஞ்சத்தக்க அளவு விரிந்து பரவி உண்மையான தாராளப் படைப்புத்திறனைக் கொன்றிருக்கின்றன. அரசியல் மொழியியல் பண்பாட்டியல் அல்லது கலையியல் தொடர்புறவுத் தடைகள் என்றேனும் நாளடைவில் வெற்றி பெற்றதில்லை. அவை அணித்தாகவோ பிந்தியோ வீழ்ந்து விடுவது திண்ணம்." என்று சிறிதும் அடக்கவொடுக்கமின்றிச் சிறுபட்டித்தனமாகக் கூறியுள்ளார். 'நூருண்டு திரவிட மொழியாராய்ச்சி' என்னும் சுவடியிலும், மனை, mansion என்னும் சொற்கட்குள்ள தொடர்பைக் கண்டுபிடித்த பர். சி. யூ. போப்பைக் கண்டித்திருக்கின்றார்.

இதுவரை, அறிவியலாரென்றும் நடுநிலையாளரென்றும் உண்மையறிந்து நமக்கு உதவுவாரென்றும் நாம் நம்பியிருந்த மேலையர், இங்ஙனும் ஏமாற்றத்தை விளைவித்து "இனம் இனத்தோடு சேரும்." என்பதற்கேற்ப ஆரியரொடு கூடிக் கொண்டு, தமிழுக்கு மாபெரு

Koviloor Digital Library

மலைபோலுள்ள மறைமலையடிகளையும் கண்ணுங் கருத்துமின்றிக் கண்டிக்குமளவு கெட்டுவிட்டாரெனின், இனிமேல் மிக விழிப்பாய் இருந்து "தன்கையே தனக்குதவி" என்னும் நெறிமுறையையே இறுகக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

நற்றிணையென்னும் கடைக்கழகச் செய்யுட் டொகையையும், 'நாலுவேலி நிலம்' என்னும் கொச்சைத் தமிழ் நாடகக் கதையையும். கருவியாகக் கொண்டு, தமிழ் உரைநடையமைப்பை வகுத்த கோமாளிக்கூத்தர் பர். காமில் சுவெலபில் என அறிக.

தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத்துணைத்தலைவர் தக்கவராயிருந்தால் இந்நிலைமை நேர்ந்திராது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகச் சார்பில் பர். காமில் சுவெலபிலைத் தப்புந்தவறுமாகச் சொற் பொழிவாற்ற விட்டதும், அச்சொற்பொழிவுகளைப் பல்கலைக்கழக மூத்திரையிட்டுவெளியிட்டதும், அவருக்கு மிகுந்த துணிச்சலை உண்டு பண்ணிவிட்டன. இதனாலேயே அவருக்கு இசைந்த மூவரை இக்கால முப்பெருந் தமிழ்ப் புலவராகப் புகழ்ந்துள்ளார்.

அம்மூவருள், ஒருவர் இலக்கணமும் மொழிநூலுங் கல்லாதவர்; ஒருவர் ஆரிய அடிப்படையில் தமிழ் கற்றவர்; ஒருவர் சொந்தமொழி யாராய்ச்சி யில்லாதவர். இந்நூற்றாண்டின் இணையற்ற தமிழ்ப்பெரும் புலவர் மறைமலையடிகளும் உ. வே. சாமிநாதையருமான இருவரே.

தமிழின் சொல்வளத்தையும் தனிப்பெருந்தூய்மையையும் ஆரியச் சொற்கலப்பால் அதற்கு நேர்ந்துள்ள அழிவு நிலையையும் அறியாத மேலையர், தம்மொழிபோல் தமிழையும் கருதிக் கொண்டு அதன் தூய்மையைத் தாக்குவது, பொதுமகள் குலமகளின் கற்பைப் பழிப்பது போன்றதே.

அ. மாநாட்டு ஊர்வலக் காட்சியில் பிற்கால ஐம்பெரு வனப்புக் களைத் தமிழ்த்தாயின் மக்களாகக் காட்டியமை.

தொல்காப்பியத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள எழுவகைநிலத்திற்கும் எண்வகை வனப்பிற்கும் இலக்கியமாயிருந்து இறந்துபட்ட ஏராளமான இருவகைத் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களே ஆரிய வருகைக்கு முற்பட்டுச் சொல்லிலும் யாப்பிலும் பொருளிலும் கருத்திலும் முழுத் தூய்மையான மணிச் சேய்களாகும்.

ஐம்பெருங்காப்பியம் என்னும் ஐம்பெரு வனப்புக்களும் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப் பட்டவை; வடசொற்களும் ஆரியக் கருத்துக்களும் கலந்தவை

Koviloor Digital Library

அவற்றுள், சிலப்பதிகாரம் ஒன்றே, சிவனியமும் மாலியமும் சமணமும் பற்றிய குறிப்புக்களைக் கொண்டிருப்பினும், பெரும்பாலும் எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் பொதுவான அறநெறி பற்றியதாகும். ஏனைய நான்கனுள், இரண்டு புத்தமும் இரண்டு சமணமும் பற்றியனவே. மேலும், கதையிற் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையுமே தமிழகத்தைத் தழுவியவை; ஏனை மூன்றும் தமிழகத்திற்குப் புறம்பானவே. இங்ஙனமிருக்க, இவற்றைத் தமிழின் ஐம்மக்களாகக் காட்டுவது தமிழுக்கு இழுக்கேயென அறிக.

௯. 'பூம்புகார்' நிகழ்ச்சிகட்கும் உலகத்தமிழ் மாநாட்டிற்கும் தொடர்பின்மை.

௧௦. மாநாடு ஆங்கிலத்தில் நடைபெற்றமை.

தமிழ், இலத்தீன் போன்ற இறந்துபட்ட மொழியும் சமற்கிருதம் போன்ற இலக்கிய நடைமொழியுமல்லாது, தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் இளநல மென்மொழியாதலின், எத்தமிழ் மாநாட்டையும், இனிய தமிழில் நடத்துவதே ஏற்றதாம்.

தமிழிற் பேச இயலாதவரெல்லாரும் எழுதிப்படித்தல் வேண்டும். அதுவும் இயலாதவர் சும்மாயிருந்து பிறர் சொல்வதையும் படிப்பதையும் கேட்டல் வேண்டும்.

௧௧. மாநாட்டிற்குப் பொதுக்கரணிகர் இன்மை,

மாநாடு முழுவதையும் ஆண்டு நடத்தற்கேற்ற பொதுத் தலைவர் ஒருவர் இன்மையால், ஒவ்வொரு நாளும் அவரவர் மனத்திற்குத் தோன்றியவாறும் வாய்க்குவந்தவாறும் பொறுப்பற்றுப் பேசியும் படித்தும் முடித்துவிட்டுச் சென்றிருக்கின்றனர்.

௧௨. கொடைமடம்

தமிழ்நாட்டு முப்பல்கலைக்கழகங்கட்கும் திருக்குறட் பேராசிரியப் பதவி ஏற்படுத்துமாறு மும்மூன்றிலக்கம் உருபா கொடுக்கப்பட்டுளது. திருக்குறள் எத்துணை ஒப்புயர்வற்ற உலகப்பெரு நூலாயினும், முப்பல்கலைக் கழகத்திலும் அதை ஆராயத் தேவையில்லை.

தமிழகம் முழுவதும் ஏற்கெனவே மாவட்டந்தொறும் மாநகர் தொறும் திருக்குறட்கழகமோ திருவள்ளுவர் கழகமோ ஏற்பட்டு, ஆண்டுதோறும் அறிஞர் பலரால் ஆராய்ச்சிச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தப்பெற்று வருகின்றன. இலக்கிய வகையில் திருக்குறள் சிறந்தது போன்றே, இலக்கண வகையில் தொல்காப்பியம் சிறந்ததாகும். தமிழ் பிறமொழிகட்கில்லாத பொருளிலக்கணங்

Koviloor Digital Library

கொண்டிருப்பதால், தொல்காப்பியம் மொழியிலக்கணம் மட்டுமின்றி மக்கள் வாழ்க்கை இலக்கணமும் வகுத்துக் கூறுவதாகும்.

இனி, சென்னைப் பல்கலைத் கழகக் தமிழ் அகரமுதலி, தமிழுக்கு அளவற்ற கேடு செய்வதும் அயலாரையெல்லாம் கெடுப்பதுமா யிருத்தலால், அதை உடனே திருத்துதல் வேண்டும். தமிழுக்குச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலி ஒன்றுமின்மையால், தமிழ் வளர்ச்சி யின் பொருட்டும் மாணவர் கல்வியின் பொருட்டும் அதனையும் தொகுத்தல் வேண்டும். இவற்றுள் பின்னது முன்னதை ஓரளவு தன்னுள் அடக்குவதால், அதனையே முதற்கண் முடித்தல் வேண்டும்.

ஆகவே, முப்பல்கலைக்கழகங்களுள்ளும், ஒன்றில் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சிக்கும் ஒன்றில் திருக்குறள் ஆராய்ச்சிக்கும் ஒன்றில் செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலித் தொகுப்பிற்கும், திட்டம் வகுப்பதே அறிவுடைமைச் செயலாகும். இவற்றுள் கடைப்பட்டதே தலையாயதாம், தமிழின் தோற்ற வளர்ச்சிகளையும், சொல்வளத்தையும் தூய்மையையும் காட்டுதலின்.

இனி, உண்மையான ஆராய்ச்சிக்கு, மதிக்கூர்மை, பரந்தகல்வி, நடுநிலைமை, அஞ்சாமை, தன்னலமின்மை, மெய்யறியவா என்னும் ஆறும் இன்றியமையாத திறங்களாதலால், அவற்றை ஒருங்கேயுடை யாரையே ஆராய்ச்சிப் பதவிக்கு அமர்த்துவதும், முதன்மையாகக் கவனிக்க வேண்டுவதொன்றாகும்.

கோடிக்கணக்காகப் பணந்தொகுத்தும், வெளிநாட்டு விடை முகவர் (Delegates) நானூற்றுவர் வந்தும், 2-ஆம் உலகத் தமிழ் நாடு தமிழகத்தில் மறைமலையடிகள் வாழ்ந்த சென்னையில் நடந்தும், குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டதுபோல் தமிழுக்குக் கேடாகவே முடிந்தது. இதற்குக் கரணியம் மறைமலை யடிகள் கூட்டத்தால் நடத்தப்பெறாமல் வையாபுரி கூட்டத்தால் நடத்தப்பட்டதே

3. முடிபு

உலகில் முதன்முதல் மொழியமைத்தவனும் மொழிநூல் கண்ட வனும் தமிழனே. இதற்குச் சான்றாக, உலகிற்கு மொழிநூல் கற்பிக்கும் பணி மீண்டும் தமிழன் கைக்கு வந்துள்ளது.

தமிழ் குமரிநாட்டில் தோன்றிய உலக முதன் மொழிமட்டுமன்று முதற்றாய் மொழியும் உயர்தனிச் செம்மொழியுமாகும்.

Koviloor Digital Library

"தமிழுக்குப் புறம்பான மொழிகளை ஆராய்ந்து சொல்கிறேன். தமிழுக்குள்ள சிறப்பு வேறு எந்த மொழிக்கும் இல்லை." என்று மறைமலையடிகள் கூறியது முற்றும் உண்மையே.

கி. மு. 1000 ஆண்டுகட்கு முன் தென்னாட்டிற்குக் குடிவந்த ஆரிய வகுப்பினரான பிராமணர், தமிழரின் வேளாண்மை மடத்தையும் தமிழவேந்தரின் முந்தியற் பேதைமையையும் கண்டு, தம் வெண்ணிறத்தையும் தம் முன்னோர் மொழியின் மூச்சியல் முழங்கொலிச் சிறப்பையும் துணைக்கொண்டு, தாமும் தம் வழியினரும் என்றும் தலைமையாயிருந்து இன்புறற்பொருட்டு, தம்மை நிலத்தேவரென்றும் தம் முன்னோர் மொழியைத் தேவ மொழியென்றும் கூறி யேமாற்றித் தமிழரைத் தமக்கு அடிமைப்படுத்தி, அதற்கு அரணாகத் தமிழையும் வழிபாட்டிற்குத் தகாதமொழியென்று தள்ளிச் சமற்கிருதத்திற்கு அடிப்படுத்திவிட்டனர்.

அறிவாராய்ச்சியும் உரிமையுணர்ச்சியும் விடுதலை வேட்கையும் மிக்க இக்காலத்தில் தன்மானத் தமிழர் தலைதூக்கும்போது, ஆரியப் பகைவர் குலவகையில் முன்போல் ஏமாற்ற எள்ளளவும் இடமின்மையால் தம் அடிவருடியாரைத் துணைக்கொண்டு, தமிழரை முன்னேற்ற வடிப்படையான மொழித்துறையில் மட்டந்தட்டப் பார்க்கின்றனர். அதற்காகவே குமரிநாட்டுத் தமிழ்த் தோற்றத்தை மறைத்து, தமிழரைக் கிரேக்கநாட்டினின்று வந்தவராகவும் கலவையினத்தாரகவும் ஆரியரால் நாகரிகப்படுத்தபட்டவராகவும் காட்டி, வரலாற்றைத் தலைகீழாகவும் தவறாகவும் வரைந்து வருகின்றனர்.

மேலையர் இற்றை அறவியல்களில் மேலோராயினும் தமிழைத் தமிழ்வாயிலாகக் கல்லாமையானும், பிராமணர் தமிழையும் தமிழரையும் பற்றித் தாழ்த்தியெழுதியிருப்பதை முற்றும் நம்புவதானும், இற்றை மேற்பரப்பான சூழ்நிலைகள் உண்மைக்கு மாறாயிருப்பதை ஆய்ந்தறிமையானும், குமரிநாட்டுத் தமிழனை நண்ணிலக் கடற்கரையானென்று வரலாற்றைத்தலைக்கீழாக வைத்து நோக்குதலானும், தமிழரின் பெருமையைச்சரிவர உணராதிருக்கின்றனர்.

தமிழன் பிறப்பில் தாழ்ந்தவன் என்றும், கைத்தொழிற்கும் பிராமணனுக்கும் தொண்டு செய்வதற்குமே கடவுளாற் படைக்கப் பட்டவன் என்றும், கடந்த மூவாயிரம் ஆண்டுகளாகக்கற்பிக்கபட்டு வந்ததன் விளைவாக, பழந்தலைமுறையிற் பெரும்பான்மையரும் புதுத் தலைமுறையிற் சிறுபான்மையரும், பகுத்தறிவு தன்மானம் நெஞ்சுரம் ஆகிய மூவகைக்கரண வியல்புகளையும் அறவே இழந்துள்ளனர். அதனால், தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களும் அரசும் தமிழை வட

Koviloor Digital Library

மொழியினின்று மீட்டு வளர்க்கவும் வளம்படுத்தவும் முற்றும் ஆற்ற லில்லாதனவாயிருக்கின்றன.

இந்நிலையில், தமிழை மீட்டற்கும் மீண்டும் அரியணையில் அமர்த் தற்கும், புலமக்களும் பொதுமக்களும் சேர்ந்த மாநிலத் தமிழ்க்கழக அமைப்பு இன்றியமையாததாகின்றது' இக்கழகம், நாளடைவில் வெளிநாட்டுத் தமிழ் மன்றங்களும் இணைக்கப்பட்டு உலகத் தமிழ்ப் பெருங்கழகமாக மாறல் வேண்டும்.

"தூங்கினவன் கன்று சேங்கன்று" என்பதற்கேற்ப, மறைமலை யடிகள் கூட்டத்தார் உலகத் தமிழ்மாநாடு நடத்தாதிருந்தமையால் வையாபுரி கூட்டம் அவ்வுரிமையைக் கவர்ந்து ஈருலகத் தமிழ் மாநாடுகளையும் நடத்தித் தமிழைத்தன் விருப்பம்போற் கெடுத்து விட்டது.

ஆதலால் இனி ஏற்படவிருக்கும் மறைமலையடிகள் கூட்டத்தின் உலகத் தமிழ்ப் பெருங்கழகமே, எதிர்கால உலகத் தமிழ் மாநாடுகளையும் கருத்தரங்குகளையும் கூட்டி நடத்துதல் வேண்டும். அதற்கு முன்பே, தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களின் பாடத் திட்டத்தினின்று வண்ணனை மொழிநூலும் ஆட்சித் திட்டத்தினின்று வையாபுரிகளும் வரையறவாக விலக்கப்படல் வேண்டும். இதற்கு மொழிப்புரட்சி இன்றியமையாதது.

இற்றை மாணவரே எதிர்காலக் குடிவாணரும் அரசினருமாத லால், தமிழ மாணவரே உலகத் தமிழ்ப் பெருங்கழக அமைப்பிலும் பணியிலும் பேரளவாக ஈடுபடல் வேண்டும்.

"யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்." என்பதே தமிழரின் வாழ்க்கை அடிப்படை நெறிமுறையாதலால், தமிழ்நாட்டுப் பிராமணர் தம்முன்னோரின் தவற்றையுணர்ந்து மனமாறித் தமிழ்நாடு வாழத் தமிழரொடு கூடிவாழ்ந்து ("When yon are at Rome, do as Rome does."), நக்கீரரும் பரிதிமாற்கலைஞரும் போல் தூய தமிழராகித் தமிழை வளர்த்து, உடன்பிறப்புப் போல் உளமொத்து என்றென்றும் இன்புறுவாராக.

ஆரிய வேடரின் அயர்ந்தனை மறந்தெனச்
சீரிய மறைமலை செந்தமிழ் உணர்த்தவிட்
டோரின மாயர சுறுந்தமி ழினமே.

Koviloor Digital Library

குமரி நிலமொழியைக் கூறுந் தமிழன்
குமரி வரலாறு கொண்டே— குமரித்
தமிழையுந் தன்னைபுந் தாங்கித்தற் காக்கும்
அமரிலும் வெல்லும் அறி.

பண்பட்ட செந்தமிழாற் பைந்தமிழா முன்னேறக்
கண்கொட்டுங் காலுங் கவலையறேல்—புண்பட்டும்
மாறு யிருப்பவெலாம் மாற்றிப் புரட்சிசெயச்
சூறு வளிபோற் சுழன்று.

வண்ணனைக் கூற்று வழுஉ மொழியியலை
விண்ணவர் போற்றினும் வேண்டற்க—எண்ணிப்
பகுத்தறிவா லந்நூல்செய் பைந்தமிழ்க் கேட்டை
வகுத்தவர லாற்று வழி.

முப்பல் கலைக்கழக முட்டாத் தமிழ்த்துறையும்
செப்புந் தனித்தமிழர் சேர்ந்திடுக—தப்பின்
அடியோடு முக்கழகும் ஆரியம் நீங்கி
முடிசூட முத்தமிழ் முந்து.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம் வளர் தமிழ் நூலகம் காரைக்குடி
Alagappa University Central Library 19118
351
KARAIKUDI
வளர்தமிழ் நூலகம் அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
Acession No.........................